

АДРИАНА ТРИДЖИАНИ УЛИЦАТА НА МЕЧТИТЕ

Част 2 от „Валънтайн“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2010

chitanka.info

1.

ПОЛЕТ КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

В деня на бабината сватба в Тоскана се случи истинско чудо. Заваля сняг.

Снегът определено е италиански, по нищо не прилича на онази разновидност, която се сипе в Ню Йорк Сити. Не пада на едри, тежки снежинки, няма нищо общо с февруарските виелици, които щипят лицето и превръщат тротоарите в ледена пързалка. Наподобява вихрушка от бял блясък, която прехвърча във въздуха и се топи в мига, в който докосне каменните улици.

Докато се вирам навън през прозореца на хотел „Сполти“, ми се струва, че цялото градче Арецо е покрито с бял воал. Пия горещо мляко, наливам еспreso от каничката и наблюдавам как теглената от коне карета спира пред хотела, за да ни отведе в църквата. Все едно не е 2010 година. Имам чувството, че сме се върнали столетие назад, а наоколо не се мярка нищо съвременно. Времето спира, когато хората са щастливи. Тиктакането на истинския часовник започва отново за всички нас от мига, в който младоженците си разменят пръстените.

Бабчето и Доминик приключиха бързо и лесно със сватбените си планове (най-хубавото при булките на осемдесет е, че много добре знаят какво искат и *какво не искат*). Билетите за самолет са купени онлайн след дълги преговори, които накрая осигуриха чудесно групово намаление за пътуването на семейства Анджелини и Ронкали до това италианско градче.

Всички имаме роли в романтичната приказка. Правнучките ще носят цветята, а правнуците ще влязат в ролята на минишафери. Сестрите ми Тес и Джаклин, аз и снаха ни Памела ще сме шаферки, а мама е почетната дама. Внучката на Доминик, Ореола, ще представя неговата страна от семейството на партито след сватбата. Баща ми ще придружи тъща си до олтара и ще я предаде на Доминик Векиарели.

„Онзи ден валеше сняг“, представям си как разказвам на децата си. Ще им обясня, че след като живя десет години като вдовица, баба отново откри любовта. Историята на Теодора Анджелини е написана от съдбата, времето и късмета. Освен това е история, изпълнена с надежда, и напомня на всички нас, които все още не сме открили любовта, че независимо от възрастта, опита и мястото не е разумно да затваряте книгата, преди да прочетете „Край“. Нищо не се знае. Никой от нас, дори самата булка, не е очаквал, че този ден ще настъпи.

— Направо ще се гръмна! — провиква се мама от коридора. — Косата ми прилича на мокър парцал за под.

— За бога, Майк! Намираме се в скапан хотел. Не може ли малко по-тихо? — чувам как излайва татко.

— Трябва ли да крещите? — надига глас Тес от стаята си. — В това семейство всички се надвикват — кряска тя.

— Шшш. Ще събудите бебчето! — отвърща Джаклин от прага на своята стая, като опитва да говори по-тихо.

Вратата ми се отваря с трясък. Мама влиза по черен комбинезон, подпряла ръце на ханша.

— Машата ми се скапа — заявява тя. В нашето семейство скапаната машина е по-голяма трагедия, отколкото да си откриеш бучка. А ние сме напипвали не една и две.

Мама е гримирана, лицето ѝ е гладко и бяло като алабастр, напудрена е обилно и е готова за снимки от всички ъгли. Изкуствените мигли ѝ придават достатъчно блясък и тя спокойно може да мине за беквокалистка на Бионсе. Бузите ѝ са в типичния за козметиката от „Боби Браун“ прасковенорозов цвят, но това е всичко, което блести по нея. Очевидно се чувства като парцал и е готова всеки момент да ревне.

— Какво има, мамо? Не си на себе си.

— Значи забеляза.

— С какво да ти помогна?

— Не знам. Просто... изглеждам трагично. — Тя се тръшва на леглото ми. Половината ѝ коса е направена и прясно боядисаните кестеняви кичури са гладки и лъскави, докато останалите висят мокри и щръкнали. Мама е с естествено къдрава коса, но ако я погледнете отляво, в профил, никога няма да предположите. Отпред обаче прилича на манекенките от „Хоумшопинг“, чиято глава е разделена на два

екрана — преди и след нанасянето на крема за изправяне на буйни къдрави коси. Тя приглажда черния комбинезон по бедрата си и дръпва дантеления край над коленете.

Сядам до нея.

— Какъв е проблемът?

— Откъде да започна? — Очите ѝ плуват в сълзи. Вади салфетка изпод комбинезона и попива външните ъгълчета, за да не развали лепилото за мигли и косъмчетата от норка да не се намокрят от сълзите като хартиени лодки по Нил.

— Изглеждаш чудесно.

— Така ли? — Сълзите пресъхват по магически път и мама изпъва гръб. Достатъчно е човек да ѝ направи един комплимент, за да успее да си възвърне емоционалното равновесие.

— Като момиче за един милион долара — уверявам я аз.

— Донесох си епилатора и съм спокойна, че поне космите са ликвидирани. Добре, че той не се скапа.

— Да, наистина.

— Не знам, Валънтайн. Просто не знам. Напълно изперках. Цялата треперя. Виж. — Мама протяга ръка. Пръстите ѝ потръпват от нерви. — Тази работа ми се струва твърде необичайна. Да съм почетна шаферка на сватбата на собствената си майка.

— Почетна дама — поправам я аз. — Предполага се, че шаферките са момичета, а последната непорочна жена над шейсет беше майка Тереза.

Мама не обръща никакво внимание на забележката и продължава:

— Има нещо много смахнато в цялата тази работа.

— Бабчето е щастлива.

— Да, да, а аз посвикнах с всичко това! Започна се с новината, че майка ми, на цели осемдесет години, се е влюбила. Едва преглътнах този факт, и тя ми сервира, че щяла да се омъжва. И това преглътнах. След това заяви, че не само щяла да стане булка на Доминик, ами е решила да се премести в Италия. Завинаги. Какви ли не дивотии последваха една след друга. Пълна бъркотия. Аз обаче преживях шока на всички бомби, които тя пусна, пренебрегнах съмненията и преглътнах. Винаги ли трябва да преглъщам?

— Винаги. Та какъв е проблемът?

— Имам чувството, че предавам татко. — Очите ѝ отново се пълнят със сълзи.

— Мамо. Той би се зарадвал за бабчето.

— Мислиш ли? Не помня да се е грижил много за щастието ѝ, когато беше на земята.

Поглеждам мама. Тя никога не казва нищо лошо за баща си.

— Разбираш ли какво се опитвам да кажа? — Мама вдига ръце.

— Тази сватба изкарва най-лошото у мен. Вече очерням мъртвия си баща. Какво ми става?

— Ще ми се да знаех — обажда се татко. Застанал е на вратата в изгладените си боксерки на синьо и бяло райе (да, мама му глади бельото) и колосана официална риза, която е толкова дълга, че прилича на някоя от минирокличките на актрисата Ан-Маргарет от „Вива Лас Вегас“^[1]. Слабите му шейсет и девет годишни крака без косми са скрити до коленете от черни чорапи, пристегнати с ластиси.

Мама е лепнала два пача против бръчки във формата на полумесеци под очите на татко. Когато направи някоя физиономия, остриите им ъгълчета подпират очите, затова той не смее да мига и прилича на уплашена горила.

— Махни противните пачове от лицето ми.

Мама си поглежда часовника.

— Още пет минути, Дъч, и няма да имаш нито бръчки, нито торбички.

— Махай ги. Искam да виждам сега. Не мога да погледна нито надолу, нито настрани. На никого няма да му се отрази добре, ако падна и си счупя бедрото. Ти помисляла ли си какво е медицинското обслужване тук? Сигурно те връзват с въже за някоя дъска и те държат така, докато костите ти заздравеят. — Татко се опитва да дръпне пачовете от лицето си.

— Не ги махай сам! — разкрещява се мама.

— Направо са се сраснали — потупва ги той.

— Не са се сраснали. Това е някакво естествено лепило. Ще донеса спрей с розова вода, за да омекнат. Дъч, говоря сериозно. Не ги дърпай. Ще си разраниш кожата.

— Донеси спрея — разпорежда се татко и подчертава всяка сричка с ритмично пляскане на ръце. — Донеси спрея. Имам си

програма. Не искам да закъснея за сватбата на двамата осемдесетгодишни младоженци. Всичко може да се случи.

Мама хуква.

— Какво ѝ става? — пита татко. — Поглежда през прозореца и се ококорва като куче от породата мопс. — Сняг. Мислех, че времето в Италия е меко. Какво, по дяволите, става тук?

— Това е на късмет.

— Така ли?

— Не знам. Така мисля — свивам рамене аз.

— Не си ли забелязала, че независимо какво е времето на нечия сватба, винаги казват, че носи късмет.

— Казва се „на късмет“.

— Дори облак отровен газ да надвисне над Тоскана, пак ще тръбят, че било на късмет. — Татко клати глава.

— Това е тържеството на любовта над атомното опустошение.

— Де да беше истина. Когато двамата с майка ти се женехме, валеше. Само че тогава бяхме на двайсет и една и на двайсет и две и нищо не разбяхме. Все тая ни беше дали вали дъжд, или грее слънце, искахме час по-скоро да се доберем до хотел „Олдуик“.

— Благодаря, татко. Много ми се искаше да си ви представя двамата с мама на медения месец. Особено след като току-що съм закусила.

— Когато си млад, всичко е пред теб, а щом остареееш, имаш спомени и от време навреме адреналинът ти кипва, за да ти напомни какво си бил едно време. В сравнение с нас и теб баба ти и Доминик са като цъкаща бомба с часовников механизъм. Ако изкарат още година, ще имат страхотен късмет.

— Не говори така, татко. Дори не си го помисляй.

— Извинявай, че съм такъв натуралист.

— Реалист — поправам го аз.

Той притиска с показалци пачовете и ги задържа, без да мига.

— Все тая. Радвам се за Теодора и мисля, че всичко е чудесно. Но не бива да забравяме, че това са възрастни хора. Наистина възрастни. Женят се по време, когато повечето хора дори не са на крака. Така че браво на тях. Какво пък. — Татко се отпуска на люлеещия се стол до прозореца. — Страхотна промяна.

— Така е — въздишам аз.

— Най-вече за теб.

— Най-вече за мен. — Той няма представа колко се страхувах от този ден, и то от чист егоизъм. Губя най-важния човек в живота си. Бабчето беше моят майстор наставник, на нея можех да доверя всичко, тя беше най-добрата ми приятелка. Дори не ми се мисли как ще се прибера без нея, камо ли да се върна на работа.

— Свикна ли вече с мисълта?

— Не съм, татко. Но всичко ще си дойде на мястото. Тя пое по свой път, аз трябва да поема по моя.

— Друго не можеш да направиш.

Мама се връща със спрея розова вода.

— Дъч, наведи се назад. Затвори очи. — Надвесва се над татко и той отпуска глава назад.

— Усещам как пулсира сънната ми артерия. — Той поставя ръка на врата си. — Нормално ли е да чуваш как сърцето ти бие в ухото?

— Изчакай секунда. — Мама пръска пачовете.

— Влезе ми в окото! В окото! — Татко покрива очи с ръка. — Пари! Гори!

— Донеси кърпа! — излайва към мен мама. — Намокри я.

Хуквам към банята, пускам водата и мокря кърпата (поне опитвам, защото тънките италиански кърпи приличат повече на попивателни, отколкото на истинска хавлия) и хуквам при татко. Слагам я на лицето му.

— Студено! Студено! — крещи той.

— Потрий ги. Хайде, Дъч, потрий ги! — разпорежда се мама.

Тес притичва в черни боксерки и къс топ с надпис „Сочно парче“ на гърдите.

— Да знаете, че не сме единствените в този хотел! — След това вижда как татко трие очи, сякаш е жертва на взрив от любимия му сериал „24“. — Какво стана?

Той навежда глава и попива очите си с кърпа, докато пачовете подгизват и най-после успява да ги отлепи. Стисва ги с два пръста и ги подава на мама.

— Повече да не си ме накарала да лепя по кожата си подобни гадости. Харесвам си бръчките. Скоро ще стана на седемдесет и всичко по мен е сбръчкано. Особено след рака. Топките ми са като сушени сливи...

— Татко! — Двете с Тес го спираме, преди да ги опише още по-подробно.

— Дъч, виждала съм ги и преди, и след това. И няма кой знае каква разлика — опитва се да го успокои мама.

— Мамо! — Двете с Тес сме отвратени.

— Няма значение. Искам да кажа, че на снимките изглеждам стар, защото наистина съм стар. Това е истината и каквото и да правя, няма да се почувствам по-добре.

— Добре де, добре — примирява се нетърпеливо мама. — Да не би да е престъпление, когато човек иска да постигне нещо.

— Престанете — махам с ръка аз. — Всички са вече навън. Трябва да се приготвя. Каретата чака.

— Тя пристигна ли? — пита мама.

— Ела да видиш. — Дръпвам пердето. Мама, татко и сестра ми застават до мен на прозореца. Изгледът е към селото и не можем да се нарадваме на вълшебния пейзаж. Конят, който ще тегли каретата ни, тръсва глава и звънчетата на врата му пропяват весело. Красотата на мига ни действа като балсам и ние се вираме навън обзети от страхопочитание, притихнали.

— Добре, стига сме се разсейвали — излайва татко. — Трябва да побързаме. Тази стара кранта ще започне да си търси торба с овес. То и аз няма да откажа нещо за хапване.

— Ами косата ми? — поглежда се в огледалото мама.

— Изтегли я назад и я замажи с гел. Тес е донесла поне три вида. Нали? — поглеждам аз сестра си.

— В моята стая. В червения несесер. Взела съм и фиби. Има и спрей за обем.

— Става, той ще ми поизглади косата. — Мама излиза, последвана от татко с провисналите боксерки, които приличат на къса пола.

— Тя съвсем се е сбъркала — отбелязва Тес, докато рови в несесера с козметиката.

— Много е развълнувана.

— Защо? Не може ли просто да се позабавляваме? Ти забелязала ли си, че семейството ни не може да се зарадва, ако някой друг е щастлив? — Тес вади спирала от несесера, развива капачката и започва да изтегля и връща бързо четчицата. Навежда се към огледалото и

пробва любимия ми водоустойчив кафяв „Римел“ за обем. — Като че ли се чувстваме длъжни да вкараме негативен елемент във всяко събитие.

— Не преувеличаваш ли?

— Мислиш ли? Не си ли забелязала? Външните хора ни смятат за напълно откачени. Какво ще кажеш за генералната репетиция снощи? Мама стана, за да вдигне тост, разхлипа се и се раздрънка за детството си. Някой да има нужда от психотерапия? — Тес подхвърля спиралата в несесера. — Добре, че повечето от присъстващите не говореха английски.

— Много неловко се получи — признавам аз.

— Добре, че Джанлука спаси положението със смешката, че досега не бил имал сестра, а сега вече има мама. На нея много ѝ хареса, защото е на възраст да му бъде леля. Сега набързо ще скрие дванайсетина години, защото Джанлука е на колко... петдесет?

— Петдесет и три — уточнявам аз.

— Не може да бъде. Изглежда страхотно. За мъж на неговата възраст. — Тес отваря коректора и започва да потупва кожата под очите си. — Той май си пада по теб.

— Не ме интересува — лъжа аз. Не е нужно да казвам на сестра си, че когато снощи видях Джанлука за пръв път, след като замина от Щатите, сърцето ми заблъска така, сякаш щеше да се спуска като автомобилна гума, ударила ръба на тротоара със сто и двапет километра в час. Дум. Дум. Дум. Имах чувството, че всички гости го чуват. Няма да ѝ кажа как Джанлука стисна ръката ми, когато се обърнах да поговоря с някого, и ми се стори, че ме удари ток. Не очаквах подобна реакция. Не е нужно Тес да знае, че се върнах в тази стая и цяла нощ сънувах Джанлука, събудих се в три след полунощ и трябваше да отворя прозореца, за да влезе въздух, защото образите бяха толкова живи и запотени, че температурата в стаята почти стигна точката на кипене.

Дръпвам коректора от Тес и размазвам няколко капки под очите. Тъмните кръгове, които сме наследили, са много подходящо допълнение към тайните, които крием. Любовта на бабчето към Доминик бе последното голямо разкритие. Двамата са се срещали цели десет години, откакто дядо почина, а никой не е имал представа. Едва след като аз ги видях заедно в кожарската работилница миналото лято,

разбрах, че бабчето си има любим. Дори след като научих, запазих тайната ѝ, както правят добрите момичета от семейства Анджелини и Ронкали. Навеждам се към огледалото. Осем пласта от бежовото мазило са в състояние да прикрийт поколения интриганти.

— Ако не бях омъжена, щях да се пусна на Джанлука. Много готин италианец — продължава Тес.

— Аз съм единственият готин италианец, който ти се полага. — Зет ми Чарли е застанал на прага.

— Виждаш ли? Дори не мога да кръшна. Хващат ме дори когато говоря за това — въздиша Тес.

Добре че Чарли е облечен. Ако трябваше да видя още един чифт мъжки боксерки, със сигурност щеше да ми дойде много. Освен това краката на Чарли са толкова космати, че когато е по къси панталонки, изглежда така, сякаш е облякъл панталони с козината навън.

— Как изглеждам? — Той разтваря сакото, за да покаже копринена жилетка в цвят лавандула.

В мига, в който бабчето съобщи, че ще се жени, още преди три месеца, Тес накара Чарли да започне диета. Освен това го изпрати да тренира във фитнеса. Не личи да е свалил и грам, но вратът му е станал по-дебел от вдигането на тежести. Сега главата му изглежда като бодната направо на раменете и той прилича на сицилиански дундю.

— Страхотен си — мърка Тес.

— Към това чудо ще има ли дрехи? — пита я Чарли.

— Не, мислех да сложа клин.

— С теб човек никога не знае — отвърща той.

— Помощ! — провиква се мама от коридора. — Някой да звънне на 911.

— Тук няма 911 — провиква се в отговор зет ми Том.

Тръгвам след Чарли и Тес по коридора. Дъщерите им Каризма и Киара, облечени в бледосини рокли от органза, са застанали на вратата на леля Фийн заедно с мама. Промъкваме се покрай тях и нахлуваме в стаята.

Пралеля Фийн, която отказа поканата на сестра си да присъства на сватбата и трябваше да я завлечем през океана като огромния куфар на мама, е седнала на крайчеца на леглото и от ръката ѝ виси апарат за измерване на кръвно налягане. Облечена е в черен вълнен костюм —

любимият ѝ за всяка сватба и погребение, на които сме ходили. Пантофките ѝ, купени онлайн, са оставени до леглото и се вижда, че е сложила лепенки против мазоли. Отпускам се на колене до нея.

— Какво има, лельо Фийн?

— Зави ми се свят. Стаята се завъртя.

— Сама ли се опитваш да си премериш кръвното? — пита Чарли.

— Този кой е? — Леля Фийн поглежда зет ми, когото познава от двайсет години, сякаш е напълно непознат.

— Аз съм. Чарли.

— Знам кой си, но си от доведените роднини. Марш навън.

Той излиза от стаята.

— Не беше много възпитано от твоя страна — изтъква дипломатично Тес.

— Не ми трябва цяла тълпа. — Леля Фийн оставя апарата да тупне на пода. — Помислих, че получавам удар.

— Значи трябва да те заведем на лекар.

— В Италия ли? Вие луди ли сте? Че те ще ме уморят за нула време.

— Това е модерна страна с модерна медицина — обяснявам аз.

— Наистина ли? Трябва ми цял час, докато напълня ваната с гореща вода. Това е много модерно.

— Ако ти е приляло, трябва да отидеш на лекар — настоява мама.

— Аз съм на седемдесет и осем. През повечето време ми е зле. Няма ли Господ най-сетне да ме вземе?

— Закусвала ли си?

— Две кифлички с масло, две яйца на очи, малко пикантна шунка и „Сникърс“-а, който си носех в чантата.

— Може да е шок от прекомерната консумация на захар и мазнини — предполагам аз.

— Не е от недояждане! — граква леля Фийн. — Аз си похапвам добре.

— А тогава от какво е, лельо Фийн? — потривам аз кокалестото ѝ рамо.

— От тази сватба. Имам лошо предчувствие.

— Виждате ли? Не съм единствената. — Мама се промъква между Тес и леля Фийн и се тръшва на леглото.

— Според мен това е пълна лудост — клати глава леля Фийн. — И то защо?

— Как така защо? Двамата се обичат — опитва се да ги защити Тес, все още обидена, че леля Фийн е изгонила нейния Чарли.

— Любов. Любов ли? Какъв е смисълът от любовта?

Двете с мама се споглеждаме. Поглеждаме и Тес, а тя извива очи.

— Ами... — започвам аз, — любовта е... начало.

— Голяма работа. Няма щастие нито на този свят, нито в този живот. Това е долината на сълзите, която те оставя самотен и нещастен. Знам го от личен опит — този свят е една голяма лъжа. Обичах Норман Моби, а него го изпратиха да се сражава във Франция по време на Втората световна война, вие младите ни ги помните тези събития, но той беше младо, чудесно момче от Гранд стрийт, спретнат, чистичък и аз много го обичах. Щяхме да се оженим, но Норман умря някъде в полята на Франция. Вечно ще я мразя тази страна. Той умря, а аз бях оцетена.

— Нали се омъжи за чичо Тони...

— Никога не съм го обичала този никаквец.

— Лельо Фийн! — възкликва мама.

— Не съм. Той беше скапаният втори. Когато плаках на погребението му, плаках за всичките години, които пропилях с този скапаняк.

Толкова сме слисани, че не знаем какво да кажем. Поглеждам към часовника.

— Лельо Фийн, добрата новина е, че не си получила удар. Според мен си съвсем добре. Трябва да тръгваме към църквата.

— Добре, добре — примирява се тя. — Да приключваме с тази глупост.

— Момичета, аз ще помогна на леля Фийн по стълбите. Вие се обличайте. — Татко влиза и в стаята се разнася аромат на парфюм „Арамис“, гел за коса и мазило против болки. Гъстата му коса е пригладена назад без път и той напомня на Франки Вали, когато се събра със старата си група и направиха турне, като изключим двете червени петна под очите, където бяха сложени пачовете. Все едно е изгорял на слънце, но до края на деня се надявам да изчезнат.

Двете с Тес сме в коридора. Джаклин излиза от стаята си и прилича на стръкче мента в бледозелената си коктейлна рокля без

презрамки, обточена с тюл. Черната ѝ коса е прибрана на висок кок, сякаш е херцогиня от двора на Луи XIV.

— Какво става? — пита тя.

— Стари работи — отвръщам аз.

Джаклин ни дръпва в стаята си.

— Къде е бебето?

— Том я заведе на разходка.

— В снега ли? — Тес ме поглежда. Двете със сестра ми се отнасяме много критично към зет си, който води бебето навсякъде, включително на стадион „Джайънтс“, за да гледа футбол. Няма да се учудим, ако в момента обикаля с нея улиците на Арецо. Това е нищо.

— Сложи пластмасовата качулка на количката — обяснява тя, за да го защити, и се привежда напред. — Памела и Алфред се скараха жестоко. Чух всичко през стената.

— За какво? — пита Тес.

— За пари.

Брат ни Алфред е един от малкото банкери в района на Ню Йорк и Ню Джърси, който не изгуби работата си по време на най-големия икономически срив в живота ни. Той винаги е върхът във всичко, което върши. Не мога да си представя, че двамата имат проблеми с парите. Брат ми лепи фишовете от заплатата си в една тетрадка.

— Тя е прахосница — шепне Тес, сякаш говори за заразна болест.

— Да, но той е спестовник — напомням им аз.

Оставям сестрите си да клюкарстват и се връщам в стаята си. Затварям след себе си, свалям халата, облекчена, че най-сетне съм останала сама. Роклята ми виси в ленения калъф отзад на вратата. Свалям я от закачалката и се вмъквам в нея.

Сребърното ламе се плъзва по тялото ми. Обувам чифт сребърни високи обувки. Отварям чантичката си с бижутата и вадя наниз фалшиви перли, докато най-сетне не съм убедена, че на Коко Шанел вече ѝ се е приискало да се покаже от гроба и да ме похвали.

— Tres elegante!^[2]

Грабвам си чантичката и излизам в коридора при сестрите си.

Тес е облечена в наситенозелена дълга кадифена рокля в комплект с болеро. Гъстата ѝ черна коса пада на свободни къдрици. Подсвирва, когато ме вижда.

— Благодаря — отвърщам аз.

— Ще зашеметиш Джанлука с един удар.

Изчервявам се.

— Знаех си аз — заявява доволно Тес. — Сестрите винаги познават.

Идеята за теглена от коне карета е чудесна, освен ако вътре не се наблъскат всички най-близки роднини и децата им. При нас е така. Колелата се хлъзгат по мокрите улици като ръждясала въртележка и дори леля Фийн, която не се е усмихвала от 1989 г., се смее, когато поднасят на един остър завой и всички се стоварваме върху нея.

Базиликата „Сан Доменико“ е сгушена в градчето също като старинна книга в някой шкаф. Построена е от пясъчник, фасадата е семпла, единственото цветно петно идва от витража в тъмносиньо и рубиненочервено над входа. Кулата с две камбани на метални греди е точно над вратата. Същите тези камбани са ехтели в деня на сватбата на дядо и любимата му Джузепина Кавалини преди повече от сто години.

На сватбата са дошли повече хора, отколкото са пейките (поредното доказателство, че младоженците не са на двайсет). Леля Фийн е заела място най-отпред. Свела е глава, тъй като е задрямала, едва ли се моли. Татко, Чарли, Том и Алфред са навън, на чист въздух, нещо обичайно за мъжете от семейството ми, когато са официално облечени.

Каризма и Киара си играят на криеница зад готическите колони заедно със синовете на брат ми, Роко и Алфред младши, които за пръв път от раждането си досега са изпуснати от контрол. Между Алфред и Памела определено става нещо и децата използват момента, за да се налудуват.

— Памела, изглеждаш добре — отбелязвам аз.

Избрала е индийски шик за Италия. Роклята ѝ на пластове от пурпурна и сребърна коприна е с късо бюстие с геометрични фигури. Тънките презрамки разкриват изваяните ѝ рамене и тънки ръце. Русата ѝ коса, лъскава и права, е пусната. Очевидно се е сетила да си донесе адаптер за сешоара.

— Благодаря. — Тя се усмихва, макар и насила. Памела, сестрите ми и аз се сдобрихме след скарването миналата Коледа, но сегашното ѝ студено отношение е също толкова неприятно, колкото и преди.

— Харесва ли ти хотелът?

— Старичък е — признава тя.

— Хубаво е, че сме заедно.

— А, да. — Извързва поглед към Роко и Алфред, които търчат като обезумели между редиците. — Трябва да озаптя момчетата, преди да съборят статуята на някой светец.

Вратата на църквата е отворена зад нас и бабчето застава на светлия праг, висока и слаба, в кремав копrienен костюм с пръснати по маншетите и подгъва на полата пайети. Поглеждам към обувките, които направих специално за днешния ден, елегантни, в слонова кост, със средно високо тънко токче и перли по деколтето. Протяга ръка към мен и аз я поемам.

— Благодаря ти, Вальнтайн — казва тя.

— Защо?

— За всичко. Задето ми помогна да организирам деня. За подкрепата. Беше до мен непрекъснато.

— Ти заслужаваш всеки миг щастие, бабче. И недей да ми благодариш. Аз трябва да ти благодаря.

Очите на бабчето се пълнят със сълзи. Мама притичва със салфетка и попива очите ѝ.

Тес ме сръчква, за да се подреда и да тръгнем към олтара. В едната ръка стискам букета с теменужки, а с другата перлените гerdани. Поглеждам към олтара.

Свещеникът, опърпан представител на Ордена на капуцините, облечен в шоколадовокафява роба, заема мястото си пред олтара.

Доминик в сако и синът му Джанлука излизат от саристията и заемат местата си.

Сърцето ми трепти, когато срещам погледа на Джанлука. Сякаш ме чакат хиляда километра от последния ред до олтара. В момента се радвам, че сме толкова далече. Може би така ще успее да потуша

необяснимото лудо желание, което изпитвам към него. След сватбата той вече ще бъде част от семейството ми. Боже господи!

— Валънтайн! — шепне Ореола на ухото ми.

Обръщам се. Ореола, дъщерята на Джанлука, ме прегръща.

— Закъсняваме. Винаги закъсняваме. — Съпругът ѝ пристъпва към олтара и се настанява на първия ред до леля Фийн.

— Няма страшно. Идваш тъкмо навреме, братовчедке. На секундата.

Ореола е в бронзова рокля тип „прегърни ме“ и с подходяща шапка. Тес ѝ подава нейния букет теменужки. Нарезда се при нас толкова естествено, сякаш не е внучка на Доминик, а на бабчето.

Киара и Каризма тичат към олтара и разпиляват розови цветчета, сякаш участват в надбягване с чували.

Мама се суети с цветята на шапката на бабчето. Знам, че е 2010-а, но в моето семейство, когато се стигне до сватби и шапки, времето се връща назад към 1962 година — много обичаме кръглите шапчици. „Това е последният задължителен аксесоар“, настоява мама.

Татко вади мобилния си телефон от джоба и снима бързо бабчето и мама, преди да тръгнат към олтара. Не знам защо си прави труд, след като всички, на които би изпратил снимката, са се събрали в църквата.

Цигулар изпълнява „Винаги“ на Франк Синатра. Сестрите ми вървят пред мен една зад друга. Чувствам се като лъскаво петаче, което следва банкнота от петдесет долара, и бронзова скулптура от Манцу^[3], но нали аз настоях да се облека в сребърно ламе, а сега вече е прекалено късно да сменям тоалета.

Мама подсмърча до мен.

Поглеждам напред към свещеника, но в същото време с периферното си зрение виждам Джанлука.

Трябва ли де е толкова хубав? Повтарям си *защо, защо, защо* на всяка стъпка, която правя след сестрите си. Щеше да е много по-лесно, ако беше погрознял по коледните празници. Не може ли да е от онези мъже, които се състаряват за нула време? Не, дори е много по-хубав отколкото преди година. По-хубав е дори отколкото през онзи есенен ден на покрива у нас, когато беше в кожено яке. Сивото копринено сако е в същия нюанс като косата му. Забелязва се отдалече също като сиво перо на покритото с облаци утринно небе.

— Внимавай — шепне мама зад мен.

Овладеявам се, доколкото мога.

Джанлука поглежда към редиците, очите му са сини като ботушите на архангел Михаил на статуята зад него. Наистина е красив, също като Кари Грант в зрелите му години. И той има изразителен профил, който издава сила, носът и челюстта му са изваяни от Господ с един замах. Добре де, Джанлука може и да прилича на светеца Томас Мор повече, отколкото на Кари, но в това сако, в този нюанс, на това място той е като истинска филмова звезда от златния век на Холивуд. Подходящият вид може да превърне всеки мъж в кралска особа.

Спомням си как ме целуна на терасата в Капри миналата година, как не го исках и как, след като ме целуна, исках единствено него. Може би скъсах с Роман след това, защото предпочитам целувките на Джанлука. Откраднатите целувки са едно, но връзките са напълно истински, поне така ме е научила мама. Джанлука беше наясно по отношение на мен, той искаше нещо повече от един флирт. Само че тази сутрин се питам дали все още ме иска. Най-вероятно не. И защо да ме иска? Дойде в Ню Йорк и желаше нещо повече, а аз ясно му казах, че не искам нито него, нито някой друг мъж, а пък той ми повярва. Естествено, бях много убедителна.

Защо тогава го наблюдавам толкова напрегнато, като човек, който не може да откъсне очи от безценна картина, добре осветена на стената на някой музей? С всяка стъпка се доближавам до него, а как само ми се иска да спра и да седна на празна пейка, за да си поема дъх. Джанлука усеща погледа ми. Усмива ми се. Искане ми се да умра още сега.

Свещеникът реди клетвите на италиански толкова бързо, че баба едва ли разбира с какво се съгласява, дори да е цялостен ремонт и подмяна на инсталацията на жилището му. Тя обаче го гледа със страхопочитание — очевидно е наясно какви обещания дава. (По принцип италианците са бавни, освен когато са в църква, където месата се провежда на забързани обороти.)

Службата се превръща в цветно петно, докато аз съм завладяна от личните си чувства. Не само аз. Сестрите ми подсмърчат, мама попива сълзите си, а брат ми е застанал встрани и гледа церемонията с типичното за него недоволство, преценява внимателно, сякаш пред него има доклад за минисливане, което предават по някоя програма.

Джанлука подава пръстена на баща си и го целува по бузата. Татко свежда очи към пода, докато Джанлука открито разкрива чувствата към баща си. Те с Алфред никога не са имали такава връзка.

Доминик слага пръстена на ръката на бабчето и това изглежда стряска децата им. Мама вече няма да може да се качи на влака и да се види с бабчето, когато ѝ хрумне. На Джанлука ще му се наложи да се изнесе от дома, в който живее с баща си, за да се настани мащехата му. Не съм единствената в тази стая, чийто живот ще се промени, но кой знае защо ми се струва, че съм най-ощетена.

Все не можех да приема, че губя бабчето заради новия ѝ съпруг и новата ѝ страна. Ще бъда съвсем сама във фирма „Анджелини“ за производство на обувки — както в работилницата на партера, така и в апартамента на горния етаж. Щом започне съвместният живот на бабчето и Доминик, старият ни живот заедно приключва. Годините, които прекарах като чирак на бабчето, бяха най-хубавите в живота ми. Сега се налага да стъпя върху всичко научено от нея и само да надграждам.

Очите ми се замъгляват от хубави спомени и дълбоко съжаление. Вече няма да има разговори над чаша кафе сутрин, нито ще можем двете да седим всеки следобед на покрива, да печем кестени на стария грил и да се смеем. Тъжно ми е, защото няма да е до мен, когато обувките „Бела Роза“ излязат на пазара и както се надявам, изведат бизнеса ни на ново ниво и ни докарат доход, благодарение на който ще оцелеем. Проблемът си е мой. Не обичам промени, а понякога ми идва прекалено много. Дори сто години с бабчето нямаше да ми стигнат. Само че щастието ѝ е по-важно от всичко това.

Свещеникът вдига ръце над нея и Доминик, докато ги благославя. Пламъците на свещите, допреди малко грейнали ярко, се превръщат в размазани бели локвички заради сълзите ми. Стисвам малкия си букет теменужки. Бях си обещала да не плача, но не успявам да се сдържа.

Усещам нечия ръка на китката си. Джанлука се усмихва нежно и ми подава кърпичката си. Преди да му благодаря, той застава отново до баща си. Бърша сълзите.

Тес ме сръчква. Сестра ми веднага е забелязала кавалерското отношение на Джанлука.

Бабчето и Доминик се целуват. Свещеникът прави кръстен знак.

Леля Фийн се изправя и се подпира на обсипаната с перли дръжка на бастуна.

— Алилуя — въздъхва. — Да вървим да ядем!

---

[1] Мюзикъл от 1964 г. с участието на Елвис Пресли. — Б.пр. ↑

[2] *Tres elegante!* (фр.) — много елегантно. — Б.пр. ↑

[3] Джакомо Манцу (1908–1991) — италиански скулптур и общественик. — Б.пр. ↑

2. ОТ ВСЕ СЪРЦЕ

За сватбения прием бабчето и Доминик са избрали любимия си ресторант в Арецо — заведение, сгушено в тясна уличка близо до площада. „Антика Остерия Лагания“ е странно местно бистро, което Доминик познава още от момче. Оберкелнерът ни отваря старинна дъбова врата. Тежката извита дръжка от ковано желязо е украсена специално за случая с малък зелен венец и бяла панделка.

Влизаме в централната зала с дървени греди на тавана, заобиколени от стени с грапава мазилка, боядисани в убито златно. Огромните панорамни прозорци са скрити от златни шифонени транспаранти. В самия център е поставена дълга селска маса, покрита с бяла дантелена покривка с малки копринени пискюли отстрани. Ореола заобикаля масата и поставя торбички с конфети (розови и бели захаросани бадеми) до всеки куверт. В средата на масата са подредени букетчета теменужки, заобиколени от запалени вити свещи.

Всеки път, когато видя запалени вити свещи, си мисля за бившето си гадже Роман Фалкони и първата ни среща в ресторанта му „Ка д’Оро“. За миг ме бодва болка и усещам колко много ми липсва готвачът от Чикаго.

— Какво става? — пита Тес. — Не ми казвай...

— Не, вече продължих напред. Определено ми мина.

— Ако искаш да си върнеш Роман...

— Не искам да си го връщам.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Работата е там, че един придружител днес щеше да ми дойде много добре. Когато има семейно събиране, винаги ми се напомня, че съм сама, затова преглеждам папката със стари гаджета, моята версия на „Къде са сега“ на списание „Пийпъл“, за да проверя дали няма да изровя някого, който да ме придружи, вместо за пореден път да бъда сама. Не е никак здравословно да стъпвам в гробището на

романтичното си минало, защото резултатите ще бъдат съвсем същите. Въпреки това аз прекращвам смело напред. Въпросът за самоусъвършенстването може и да е водещ в моето семейство, но същото важи и за самобичуването.

Обикновено ми е приятно, че съм неомъжена и без гадже, все разправям, че това е въпрос на избор, а не някакво проклятие, но от първа ръка научих, че една жена има нужда от придружител, когато ходи на погребения на хора от семейството и на сватби, ако не за друго, то поне да се поразсее от разиграващата се пред очите ѝ драма. Много е приятно да имаш върху кого да изсипеш придошлите емоции, също като сос върху макарони. Тъкмо затова някой умник е измислил роднините по брак — дори само за да ти подсказват, че има и по-шантави семейства от твоето, както Чарли честичко напомня на Тес, а Том на Джаклин. Дори Тропчо — Памела, подкрепя брат ми, непоклатима и твърда като германец. Половинките поемат част от истерията — или поне се опитват.

Сватбените тържества в Италия не са като екстравагантната, която ние организираме у дома, а тази вечер ми се иска поне малко да приличаха на нея. Предпочитам да потъна сред тълпата в шумната зала, просторна като хамбар. Много лесно е да се измъкнеш, когато диско топката заблести и гостите са обсипани с бели точици в тъмното. Обичам да имам възможност да се измъкна рано, преди да пуснат „Бийч Бойс“ и патешкия танц, и да знам, че няма да липсвам на никого. Нямам нищо против, че музиката дъни и заглушава всички противни забележки и досадно натрапчиви разговори. Сегашният задушевен прием (задушевен се получава винаги, когато средната възраст на присъстващите е петдесет) — събрали сме се двама човека на една маса, повечето сме кръвни роднини — ще ми коства твърде много усилия.

Бабчето и Дом поздравяват гостите един по един. Булката не крие щастието и оптимизма си, аз също съм щастлива. Нямах представа как ще се почувствам, след като бабчето се омъжи. Щастието ѝ е толкова важно за мен, колкото и моето собствено, затова нито за миг не се поколебах, че трябва да е с мъжа, когото обича, дори това да означаваше да се откаже от живота си на Пери стрийт и да започне отначало в Италия. Сега обаче, след като церемонията приключи и тя е

вече официално госпожа Векиарели, чувствата ми са доста объркани. Време е отново да се върна към действителността.

Настаняваме се около масата. Търся с поглед Джанлука, но все още го няма. След церемонията, веднага щом приключихме със снимките, той изчезна. Много съм любопитна къде е, но бързо си казах, че нямам никакво понятие от италианските обичаи — кой знае, може да е отскочил до кметството, за да подпише документи или да се срещне със свещеника. Кой знае?

— Запазих мястото до теб — шушне Тес. — Къде е Джанлука?

— Не знам. — Отново поглеждам към вратата.

— Той е единственият неженен мъж на тази сватба.

— Като изключим Джепето — соча аз якия осемдесетгодишен господин с гъста бяла коса и също толкова бели мустаци, който тъпче лулата си с тютюн така ожесточено, сякаш млати камъни в държавния затвор. — Вече започва да ми харесва.

— Можеш да излизаш с мъже до двайсет години по-стари от теб, но нито година повече — заявява Тес.

По всичко личи, че Джанлука, осемнайсет години по-възрастен от мен, се класира в желаната категория.

Доминик и бабчето спират, за да побъбрят с Джепето. Кръвните роднини са скупчени в центъра, децата щъкат навсякъде с надеждата никой да не забележи лудориите им. Зет ми Том налива шампанско в чашите ни — очевидно сервитьорите не реагират достатъчно бързо за вкуса му. Долива чашата на леля Фийн.

Брат ми Алфред се настанява срещу мен.

— Какво ще кажеш?

— Приятен ресторант — отбелязва Алфред и потраква с лъжицата върху масата. Обикновено е изтупан и свеж, но днес ми се струва уморен. Под очите му има тъмни кръгове, а в лъскавата му черна коса, сресана на една страна, личат бели кичури. Разхлабва вратовръзката си.

— Питам за това, че бабчето се омъжи.

— Ще ми липсва — признава той. — Не я виждам всеки ден като теб, но се чувствам добре, когато знам, че е вкъщи.

— И аз така. — Бръквам в чантата и вадя кърпичката на Джанлука. Милите думи, които каза брат ми, нещо напълно нетипично за него, ме трогват.

— Ти пък защо плачеш? — пита Алфред.

— Не знам, има един милион причини. — Рядко ми се случва да плача, така че ревна ли, то е за много неща. Тъжно ми е, че отношенията с брат ми не са блестящи, че двамата никога няма да станем близки, дори да опитваме цял живот. Плача заради промените, които ме очакват у дома, а и защото знам, че бабчето ще ми липсва. Плача, защото нямам мъж до себе си и защото световният мир няма да бъде постигнат, докато съм на този свят. И така сълзите ми рукуват на воля.

Вратата на ресторанта се отваря и влиза някаква жена. Невероятна е! Висока блондинка в гарвановочерно палто от норка. Мама вдига поглед — шестото ѝ чувство винаги се задейства на пълни обороти, когато се появи някой със самурена дрешка.

Всички без изключение се обръщат към тайнствената богиня, а пък мъжете не могат да откъснат очи. Сякаш някой е извил главите им към нея и те нямат сили да помръднат. Да, наистина е зашеметяващо красива.

— Може да е дошла, за да си поръча храна за вкъщи — обръщам се аз към Тес.

— Как ли пък не — отвърща тихо тя.

Сексбомбата пуска Джанлука, който я прихваща за ръка и я повежда към масата. Помага ѝ да си свали палтото. Мъжете издишат шумно, сякаш току-що са открили първата нота от музикалната скала, докато изпиват с погледи тялото ѝ. Жената е божествено пропорционална: изваяна талия, налети гърди и бедра — прилича на папийонка. А пък тази *bella figura* е сякаш специално създадена за *bella faccia*.

— Не мога да повярвам — прошепва Тес. — Джанлука си е довел гадже! — Тя дръпва чантичката си от стола, който пази за него, и я скрива под масата. — Да се оправя сам.

И аз не мога да повярвам. Дали да не се преместя някъде другаде? Има едно свободно място до неженения Джемето.

Бабчето, която все още не е забелязала богинята, се навежда към мен и стиска ръката ми.

— Кажи, Валънтайн, какво мислиш за церемонията?

— Беше чудесна.

— И аз така мисля — усмихва се бабчето. — Как беше пътуването с каретата?

— Все едно се бяхме накачулили върху копа сено — оплаква се на висок глас леля Фийн. — Друсаше, едва не изпопадахме и беше гадно... абе същата работа като старостта. — След това взема чашата шампанско и я надига така, сякаш полива цвете в саксия, оставено без вода цели две седмици, докато стопаните са били във ваканция. Том бързо долива чашата й.

— Беше твърде необичайно — бързам да я поправа аз.

— Панаирджийска работа. — Леля Фийн попива устни със салфетката. — Целта ни в живота трябва да са семплите неща.

Джанлука профучава покрай нас, за да поздрави гостите в далечния край на масата.

Тес дръпва стола назад.

— Къде тръгна? — Никак не ми се иска да ме остави.

— Отивам да кажа здрасти на блондинката — заявява тя.

— Защо?

— Това е проучвателна експедиция — уточнява тя, след което прошепва — и опознаване на врага.

— Идвам с теб. — Надигам чашата шампанско, след което хуквам след сестра си. Когато се изправам, перлите ми подрънкват като веригите на Марли^[1] в „Коледна песен“.

— Здравсти! — поздравява Тес гостенката.

— Чао. — Русата коса на забележителната дама се стеле по голите й рамене, подчертани от сърцевидно деколте, а черната коктейлна рокля, както трябва да се предполага, е без презрамки. Зелените й очи са обрамчени от гъсти черни мигли. Тя е просто великолепна. Напръскала се е със зашеметяващо примамлив парфюм с аромат на лавандула и мед. Не мога да определя на колко години е, а и няма значение. Тя е от онези жени, чиято възраст няма начин да познаеш.

— Parla inglese?^[2] — чурулика Тес.

— Un po'^[3] — отвърща тя.

— Che nome?^[4] — питам аз.

— Mi chiamo Carlotta — отговаря тя. След това посочва двете ни с Тес. — Sorelle?^[5]

— Sì, sì, siamo sorelle. Teodora u nostra nonnina.^[6]

— Леле, онази програма на „Розета Стоун“ си струва парите — поздравявам аз сестра си.

— Si — кима гордо Тес.

Татко, брат ми и мъжете от селото се струпват зад нас и се присламчват към Карлота. Заобикаляме я като участници в някое състезание, в което лелеяната награда е многопластова торта със захаросана глазура.

Двете с Тес отстъпваме назад, тъй като в личното ни пространство са нахлули неканени гости. Първо, салонът не е достатъчно широк и е най-разумно всички да останат седнали, но Карлота е неустоима примамка, а красотата ѝ и всичко останало по нея привлича като магнит мъжете. Двете с Тес се връщаме на местата си и се налага да разблъскаме със сила стената от мъже, за да се измъкнем.

Карлота отмята глава назад и избухва в смях, докато бърби с предалите се на обожанието мъже. Тя е пленителна. Ако бях на мястото на Джанлука и в този момент трябваше да избирам между нея и себе си, със сигурност изборът ми щеше да падне на Карлота.

Поглеждам перлените гирлянди на врата си. Тази сутрин ми се струаха невероятно шик, а сега изглеждат дори още по-пластмасови, отколкото са, като детски дрънкулки са, без всякаква изисканост и ми се струва, че дванайсетте наниз са прекалено много. Приличам на отрупаните с лъскави играчки най-ниски клони на коледната елха, където родителите са позволили на децата да се развихрят. Аз просто се задушавам от дрънкулките си, докато Карлота е с най-обикновена златна верижка на дългия си врат. Със сигурност е двайсет и четири карата. Полегнала е над пищните ѝ гърди като някаква огромна река Мис-из-сип-вам-се. А как само блести тази златна верижка върху мургавата ѝ кожа.

— Знам какво си мислиш — обажда се Джаклин.

— Обзалагам се, че не знаеш.

— Ти си по-млада — опитва се да ми набие разум в главата тя.

— Едва ли това има някаква значение.

— Ами... ти си не по-малко привлекателна от нея. — Тес свива вежди, когато вижда как съпругът ѝ налива на Карлота чаша шампанско. Дори Чарли Фазани е покорен.

— Нека бъдем реалисти — тя може да изпълни сцената на Анита Екберг във фонтана „Ди Треви“ от „Сладък живот“ по-добре от самата

Анита Екберг. И аз мога да изпълня същата тази сцена, но единственото впечатление, което ще направя, е на мокра кокошка.

Джанлука е отишъл при момчетата, които продължават да се опитват да заслепят Карлота. Оставям чашата шампанско на масата и се отправям към кухнята.

Тя е два пъти по-голяма от салона. Главният готвач, напрегнат мъж в средата на четирийсетте, и двама помощници приготвят обяда.

— Avrebbe bisogno di un po' d'aiuto?^[7] — питам аз.

Главният готвач се усмихва и клати глава, че няма нищо против.

— Le displace se rimango a guardare mentre lavora?^[8]

Кима, че може. По-добре да остана в този огнен ад, отколкото в другия, в салона.

Готвачът вади огромна цедка с паста от врящата вода. Парата обгръща работния плот като мъгла. Готвачът се протяга, грабва меден тиган и го слага на огъня. Изсипва с лъжица масло в тигана, добавя сметана и лъжица захар.

След това отваря малко шишенце ликьор. Навежда се над плота и го протяга към мен, за да помириша. Сладко бренди или нещо подобно.

— Questo l'ho fatto io. E' un liquore fatto gi pesche e more, да, от праскови и къпини го направих — обяснява той.

Долива малко алкохол в маслото и сметаната, след това завихря сместа в тигана. Разнася се сладкият аромат на лятна градина и зрели горски плодове.

Готвачът посяга към пастата във формата на нежни розетки и ги изсипва в тигана със соса, без нито една да падне на пода или да остане полепнала по цедката. Пренася тигана на плота и непрекъснато обръща сместа, без да използва лъжица, докато розетките не поемат масления сос.

Помощник-готвачът започва да разпределя порциите в малки чинии. Готвачът бодва по една захаросана теменужка и я поставя в средата. Сервитьорите поемат чиниите и ги пренасят в салона.

— Mangia — нарежда готвачът, плясва с ръце и ме гони от кухнята. На мен обаче ми се иска да поостана. Искам да го гледам как ни приготвя обяда. Искане ми се да науча техниката, да я запомня. Имам желание да мия чинии, да търкам тенджери, готова съм да върша всякаква работа, само да не се връщам в ресторанта, където ще трябва

да изтърпя безкрайно дългия обяд с много ястия в компанията на семейството, Карлота, Джанлука и цялата кашория и дандания. Стигнах дъното. Сега искам да се прибера у дома. Искam да си вървя в Съединените американски щати. Искam да поспя в собственото си легло. Сама.

Мама наднича в кухнята.

— Време е, Вальнтайн.

Аз съм средното дете, което отстоява онова, което иска, единствено когато въпросът е на живот и смърт. Инак винаги вдигам ръце и се съобразявам с волята на мнозинството. Появата на Джанлука с невероятното му гадже не е точно въпрос на живот и смърт, освен ако не броите унижението, затова се предавам и тръгвам към салона, където гостите са насядали и лапат паста.

Джанлука се е извърнал към Карлота, обърнал гръб на гостите. Браво, чудничко. Леля Фийн дъвче хапка хляб, докато децата се забавляват с приборите. Баща ми залисва Джебето с някаква история на английски, която италианецът се преструва, че разбира, а бабчето и Дом са заели местата си на челно място на масата.

Доминик се изправя.

— *Bienvenuti tutti al nostro matrimonio. Teodora ed io ci consideriamo davvero fortunate d'esserci trovati e siamo lieti di avere le nostre famiglie unite im amore. Vi ringraziamo d'essere qui presenti a celebrare con noi questo bellissimo giorno, e tutti i bei giorni del nostro avvenire. Auguriamo ehe il nostro matrimonio portera tanta fortuna alle nostre famiglie. SALUTE!*^[9] — Той вдига чаша.

Чашите се докосват и се чува тих звън като от клавиш на пиано.

След пастата поднасят сочно печено пиле с качамак. Следва филе миньон в тесто, после зелена салата с ядки от пиния и резени портокал. Забравям неприятностите и обидите и се заемам с това, в което най-много ме бива на този свят — яденето. Наслаждавам се на всяка хапка. От време на време поглеждам към края на масата, където Карлота и Джанлука са потънали в разговор, и лапвам нова хапка в тяхна чест.

Най-сетне, след един обяд с повече ястия от вакханалиите на Берлускони, от кухнята изнасят сватбената торта. Това си е традиционната бяла торта, но най-отгоре вместо миниатюрни

младоженци се виждат чифт марципанови дамски обувки на висок ток до шоколадови мъжки.

Гостите ръкопляскат, докато готвачите поставят тортата в средата на масата.

Сервитьорите бързо донасят и плата с розови сладки, поръсени със захар или полети с медна глазура. Ще пробвам всяка от тях и да видим дали някой ще успее да ме спре. Давам знак на сервитьора да ми донесе еспreso, за да остана будна, докато не приключа с пиршеството.

Лея Фийн се надига от мястото си и вдига чаша.

— Искam да вдигна тост.

Гостите притихват и всички очи се обръщат към нея.

— Сестра ми Теси — точно така, Теси — знам, че префърцунените ти италианци те наричат Теодора, но ти така предпочиташ. Аз ще наричам сестра си така, както съм я наричала цял живот. Теси... Та докъде бях стигнала?... Теси ми е сестра... И е свястно парче. Доминик, утре да те срещна на улицата, няма да те позная, но ми се струваш приличен тип. Малко шантаво е осемдесет и две годишни бабки да се женят — поне на мен така ми се струва. Само че ти го направи, стореното — сторено, и ето ни докъде стигнахме...

Добре, че повече от половината в ресторанта не говорят английски, защото ако говореха, щяха да се обидят. Поглеждам към мама, която отваря уста като риба, но звук не излиза, все едно е шаран, изхвърлен на брега. Докато лея Фийн продължава да дърдори, Джаклин и Тес се споглеждат, силно притеснени. Снаха ми Памела е стиснала очи, сякаш всичко това е краят на „Тексаското клане“^[10] — сцената на самото клане.

Лея Фийн продължава:

— Така че вдигнете чаши в чест на осемстотингодишните...

— Осемдесетгодишните — поправя я тихо баща ми. Не може да бъде. Той току-що поправи чужда грешка. Останалите от семейството ми се споглеждат изумени. Какво ли следва? Може би ще видим как изглежда София Лорен без пластичните си операции?

Фийн замахва пренебрежително с ръка и се обръща към Доминик и бабчето.

— Осемстотин, осемдесет — все едно на колко сте. Sent' Anni^[11].

Чашите издрънчават злобно, сякаш са решили да заглушат всичко друго, което леля Фийн е решила да каже. Чувам тихото възклицание на Чарли „Леле!“, а Джаклин се опитва да вледени леля Фийн с поглед, сякаш е Бамби, изправена пред лумнали пламъци.

Лудостта на семейството ми може да бъде опазена за не повече от четири часа, преди да блесне ослепително пред останалите. В момента тече петият час и положението е отчайващо. Аз захапвам една от перлите си.

Бабчето и Доминик се целуват, но крясъкът на леля Фийн ги стряска.

— Режете тортата! — Очевидно младоженците не са достатъчно бързи за нейния вкус. Тя скача, грабва сребърния нож, украсен с бели панделки, и замахва с него като със сабя. Всички гости ахват.

— Лелче — обажда се мама, след това избухва във весел смях, сякаш на всички семейни сбирки си играем с ножове.

Леля Фийн е стиснала здраво ножа с две ръце и се е надвесила над тортата също като готвач, който се кани да разреже змиорка на две в някоя реклама.

— Лелче, остави ножа — настоява спокойно мама и поглежда татко, за да му подсказе да направи нещо.

Поглеждам татко и зетъвете, които, докато са зяпали прелестите на Карлота, очевидно са вдъхнали от парфюма ѝ, наситен с криптонит^[12], и са изгубили способността си да отнемат ножове от немошните ръце на старици. Те извърщат погледи. Дори Джепето се е зазяпал някъде в далечината и пухти като парен локомотив. Очевидно мъжете не смятат, че проблемът е техен. Затова аз се изправям и протягам ръка.

— Лельо Фийн, дай ми ножа.

— Ще разрежа тортата — провиква се тя. — Разрязвам тортата!

— Нищо подобно. Булката ще разреже тортата — заявявам аз.

— И мишката ще отмъкне сиренцето! — изревава леля Фийн и размахва ножа над главата си. Гостите се разпищяват. Леля Фийн продължава да крещи. — А пък сиренцето е вкусотийка!

— Дай ми ножа, лельо Фийн — повтарям аз. — Веднага.

Бабчето се изправя, заобикаля насядалите гости и застава зад сестра си.

— Фийн... — прошепва тя, — дай ми го. — Стисва дръжката на ножа и леля Фийн се отказва.

— Ох, по дяволите — тръшва се на стола си тя. — Режи си тортата. Хайде, режи.

Доминик застава до бабчето, двамата стискат заедно дръжката на ножа и разрязват най-долния пласт. Нежността на истинската любов победи грубостта на омразата. Гостите продължават да се веселят, вадят мобилните си телефони и започват да правят снимки на щастливата двойка от всички ъгли. Бабчето и Доминик позират за снимки, докато сервитьорът връща тортата в кухнята.

— За малко — шепне Тес.

— Трябва да я изведем — прошепвам в отговор аз.

Леля Фийн допива виното и стоварва празната чаша върху масата. Всички се обръщат по посока на трясъка. Тя се надига от мястото си и стисва ръба на масата в опит да запази равновесие. Остава права. Изпъва рамене. Оглежда салона. Дори Джебето, който не разбира нито дума на английски, ми се струва уплашен, когато вижда надвесената над масата леля Фийн.

— И още нещо... — започва тя и вдига ръка, насочила показалец към тавана. Тогава, също като пружина, която не става за нищо, се просва върху масата.

В следващия миг двайсет стола изстъргват по дървения под, съпроводени от викове „мили боже“ и „Dio“, след което леля Фийн се изсулва на пода и завесата на второ действие пада.

Болница „Санто Пиетро“ не прилича много на лечителски рай, по-скоро наподобява офиса на кредитна банка у дома. В празната чакалня има най-обикновено бюро и лампа, най-обикновени дървени пейки, подредени покрай стените. Зад чакалнята са скрити няколко малки стаички, поне така твърди мама, която вече успя да надникне. Това място не ми вдъхва доверие, а като виждам израженията на останалите от семейството, и тяхното мнение не е много по-различно. В сравнение с тази така наречена болница, нашата „Куинс Дженеръл“

(инициалите на латински се превеждат като „Не ходете там“) прилича на клиниката „Мейо“^[13].

Леля Фийн е вътре с лекаря. Поради някаква причина, когато се свести, тя се сви на кълбо в ръцете на Чарли, който я изнасяше от ресторанта, за да я качи в каретата, която ни беше докарала. Очевидно беше забравила, че одеде го скастри, или може би беше гузна и тъкмо затова настоя Чарли да влезе с нея, докато я преглеждат.

Том пое бебето и го заведе заедно с останалите деца в хотела. Веднага звъннаха на сеньора Гуарачи, собственичката на хотела, и тя незабавно се съгласи да помогне с племенничките и племенниците ми. Нощта се очертава дълга и сестрите ми имат нужда от подкрепа, за да останат при леля Фийн.

Мама крачи напред-назад. Шифонената ѝ коктейлна рокля в бледосиньо прилича на дрешка от някое развлекателно музикално предаване. Шлейф от същата материя, обсипан с бледосини перли, се стеле зад нея, докато тя нервничи. Когато мама се облича за официален случай, прилича на пъстропера птица, която залага на цветовете, движението и блясъка. Сресаната ѝ назад коса, образец на съвършенство в ресторанта, вече започва да прилича на ритана зелка.

Баща ми седи между нас с Джаклин на малката пейка под филмов постер на „Една нощ в операта“ с братята Маркс.

— Фийн тупна като камък — разхлабва той вратовръзката си. — Прас.

— Дано не ѝ стане нещо. — Очите на Джаклин се наливат със сълзи.

— Кой знае? Ще чакаме и ще разберем. Когато става въпрос за нараняване на главата, знам, че е най-добре да видиш кръвта. Тогава разбираш, че няма вътрешно кървене. А пък аз не видях дори капка — уточнява татко.

В подобни моменти ми се иска поне един от семейството да беше учил медицина. Точно сега имаме нужда от специалист.

— Човек може да има и външен, и вътрешен кръвоизлив — поправам аз татко. — Не е или-или.

— Добре. Тогава падането може да е от онези, мълчаливите убийци, инсултите. — Мама скръства ръце на гърдите. — Инсулт и последвал удар по главата... ако е станало така, значи с нея е свършено.

— Татко. — Джаклин попива сълзите си с парче тоалетна хартия.

Когато леля Фийн се сгромоляса, приемът приключи. Тя се свести сравнително бързо, докато лежеше на пода, и беше доста замаяна. Тортата остана неизядена, пликите с конфети лежаха недокоснати по масите, никой не вкуси и хапка от подносите със сладки. Ние си грабнахме чантите и бързо последвахме леля Фийн към болницата. Притеснявам се за пралеля си, но ми е тъжно за бабчето, защото сватбеният ѝ ден е съсипан. Ставам и отивам при нея.

— Съжалявам, че стана така. — Прегръщам я.

— Всичко е наред. Просто искам Фийн да се оправи.

Лекарят се показва. Доминик се втурва към него. Двамата говорят нещо на италиански.

— Този изтупан доктор знае ли английски? — пита татко.

— Знам — обръща се докторът към него. Човекът е около четирийсетте, слаб, започнал да оплешивява, с очила.

— Не чувам звън на сватбени камбани — шепне Тес.

Поглеждам я вбесена.

— Сериозно ли е? — питам лекаря.

— Направихме скенер на мозъка и врата. Няма травма на главата.

Всички аплодираме добрата новина.

— Искам да видя този скенер — съска татко. — С какво са го направили? С пинцети и огледала ли?

— Allora, dottore — мърка мама, — mi dica la prognosi per la mia zia?^[14] — Със сестрите ми се споглеждаме. Мама флиртува, когато положението изисква незабавна намеса. Това правило се прилага както върху техниците, така и върху лекарите и върху Пиер, който боядисва корените на косата ѝ в салона „Жан Луи“ на булевард „Куинс“.

— На скенера не излезе нищо — свива рамене лекарят. — Извадила е късмет.

— Какво е предизвикало падането? — любопитства татко.

— Алкохолът в кръвта ѝ е прекалено висок — отвърща лекарят. — Тя е под неговото въздействие.

— Пияна ли е? — Татко вдига ръце. — Фийн е пияна! — обръща се той възмутено.

— Дадохме ѝ да изпие едно еспreso и два аспирина — обясни лекарят. — Започва да изтрезнява.

— Не мога да повярвам — въздиша Джаклин.

Вече ми липсват и тортата, и платото със сладки, които оставихме в ресторанта. Точно сега с удоволствие бих похапнала малко каноли^[15].

— И какво да правим? — пита мама лекаря.

— Отведете я вкъщи и я оставете да се наспи — свива рамене лекарят.

Семейството ми превключва от потискащата тъга преди погребение към раздразнение, след това към гняв, и то за нищо и никакви десет секунди. Единствено бабчето се усмихва. Облекчена е, че най-сетне новият ѝ живот може да започне. Ние си събираме нещата и се каним да тръгваме.

— Знаех си аз, че от това пътуване няма да излезе нищо добро. Не можете да заведете възрастен човек в чужбина и да се надявате да оцелее, след като го откъснете от обичайната му среда. Според мен никой няма работа в страни, където не говорят родния му език — обяснява татко.

— Така ли? В Бейсайд не говорят английски, ами холандски, а това е на по-малко от половин километър от вкъщи.

— Знаеш какво имам предвид. Говоря за чужбина. Леля Фийн е прекалено стара и прекалено много американка, за да я лашкаме по света. Тя не може да се справи със стреса, затова е посегнала към бутилката.

— Какъв стрес? — чуди се Тес. — Трябваше да се облече и да седне в църквата, след това да се премести в ресторанта, за да се наяде. Това да не би да е трудно?

— Не е, но очевидно нещо я тревожи. Защо ѝ е на леля Фийн да се напива? — обръща се мама към групата. — Тя не пие.

— Просто ревнува — споделям аз.

— От кой? — пита мама.

— От кого. Ревнува бабчето.

— Я стига. Едната е на осемдесет, другата на седемдесет и осем. От какво има да ревнуват?

— Цял живот са си съперничели. Фийн винаги се е чувствала втора класа, малката, която така и не е успяла да надмине постиженията на сестра си. Тя още помни кой е получил кънки за Коледа и кой къси чорапки.

— Валънтайн, това са пълни смехории.

— Така ли? Ако беше спипала леля Фийн, докато надигаше втория коктейл, защото след третия се тръшна на пода, щеше да ти разкаже как бабчето е била любимката, как сестра ѝ винаги е получавала всичко, което пожелаела. А сега дори е успяла да се сдобие със съпруг. Днес сутринта леля Фийн се престори на болна, за да привлече вниманието ни. Заспа по време на церемонията, все едно сватбата на сестра ѝ не беше достатъчно важно събитие, и тъй като нито едно от тези неща не задейства в нейна полза — сватбата така и не бе отложена, тя направи необходимото, за да отклони вниманието от бабчето и да привлече погледите към себе си.

— Мили боже — клати глава мама, неспособна да повярва. — Наистина ли сме такива?

— И вижте какво стана. Леля Фийн спечели. Тръгнахме си от приема и дойдохме в болницата, за да сме до нея. Така, вместо булката да бъде в центъра на вниманието на сватбения си ден, всички се въртим около Фийн. Мисията е изпълнена! Сега бъдете готови. Когато изтрезнее, идва ред на разкаянието. Толкова ще съжалява, че е съсипала деня, посветен на по-голямата си сестра, и то заради напълно случайно падане. Не вярвайте на нито една нейна дума. Това си беше добре обмислено представление още от самото начало.

— Чарли я е чул как се опитва да върти номера на лекаря. Представлението със сълзи и всичко, както се полага, било достойно за Мерил Стрийп — издава Тес. — Казала на лекаря, че има проблеми с нервите.

— Леля Фийн съсипа сватбата и това беше намерението ѝ още от мига, в който се качи на самолета — уверявам ги аз.

— Ненормална работа — отбелязва Джаклин.

На нея ѝ е трудно да повярва, че нечия сестра би могла да извърти подобен номер. С Тес и Джаклин сме се карали неведнъж, но бързо се сдобряваме. Всяка от нас се грижи за щастието на другите и правим всичко по силите си, за да си помагаме. По нищо не приличаме на пралеля Фийн и бабчето. Тес клати тъжно глава, когато осъзнава, че казаното от мен е истина.

— Направо ужасно. Наистина — въздиша мама.

Джанлука и лейди Великолепна също пристигат. Парфюмът на Карлота насища въздуха като лек ветреца след приятен летен дъждец. Ненавиждам тази жена.

Джанлука се оглежда. Когато забелязва баща си, се отправя към него. Говорят бързо на италиански, докато Доминик обяснява диагнозата. Не разбирам нито една дума от онова, което той казва, но изглежда уверява сина си, че всичко е наред и може да си тръгва.

Джанлука целува бабчето по бузата, след това прегръща баща си. Накрая отива при родителите ми, за да им каже лека нощ. После се обръща към останалите от нас, скупчени заедно, и ни помахва с ръка на излизане. Ще ти помахам аз, иска ми се да извикам след него, само че след като прибера четири от пръстите си. Сега вече мразя и него. Не мога да повярвам, че само преди дванайсет часа копнеех да го целуна. Сега ми се иска да го ударя. Как само ми се иска да му кажа да си вземе устните и целувките и да се маха. Прекалено късно. Той вече си е взел и устните, и целувките и е излязъл. Излезе с Карлота, а тя е всичко, което аз не съм.

Извива се студен вятър и ни пронизва, докато вървим пеша към хотела. На леля Фийн ѝ трябваше цял час, за да изтрезнее, а когато най-сетне се свести, мама, татко, Доминик и Чарли я натовариха в каретата, за да я върнат в хотела. Сестрите ми, бабчето, Алфред и аз изявихме желание да се приберем пеша.

В Арецо цари невероятно спокойствие. Както в повечето италиански градчета, и тук всичко замира с падането на нощта. Светлините от къщите хвърлят ивици златна светлина по тъмните улици, докато минаваме.

Алфред, бабчето и аз вървим заедно, без да говорим много. Единственият звук, който чуваме, е тихото потропване на токетата ни по каменните улици и шепотът на Тес и Джаклин, които вървят пред нас и несъмнено обсъждат дали да не натикат леля Фийн в някоя клиника за рехабилитация. Ние се наслаждаваме на кризи, в резултат на които някой от нас се оказва за известно време в клиника. За нас най-голямото удоволствие е да напълним кошниците за пикник и да посетим болните през уикенда.

Бабчето хваща Алфред под ръка, а с другата стиска моята.

— Колко е хубаво да сме само ние тримата — отбелязва тя.

Когато става въпрос за нас с Алфред, бабчето е непрекъснато на умиротворителна мисия. Макар аз да съм ѝ партньор във фирма

„Анджелини“ и да ми се доверява, тя трябваше да вземе много решения, както големи, така и малки, някои лични, други професионални, когато прие предложението на Доминик да се омъжи за него. Алфред се е превърнал в резонатор на всички уговорки и ѝ помогна да оформи плана си за бъдещето.

Той е най-властният в малката ни семейна вселена. И е единственият внук на баба. Освен това е най-големият от всички нас и единственият син в семейството, което му дава предимство благодарение на древния римски закон за първородството. Алфред е „принцът“ и де факто се явява наш лидер. Нито едно решение не е окончателно, преди брат ми да го одобри.

— Какъв ден — въздиша бабчето.

— Ще си спомняме единствено хубавите моменти — казвам ѝ аз.

— Надявам се — усмихва се тя. — Истинско облекчение е, че сестра ми ще се оправи.

— Ще се оправи — уверявам я аз.

— Знам, разчитам и на двама ви. — Бабчето стиска по-здраво ръката ми.

Тя искаше да се видим с Алфред след приема. Сигурна съм, че това щеше да е последният опит да ни накара да се държим мило един с друг. Не съм се доверявала на мотивите на брат си, откакто миналата година се опита да продаде къщата на бабчето под носа ни и да закрие фирмата за обувки, която съществува още от 1903 година.

Четири години бях работила като чирак, когато той се опита да направи преврат. Икономическият срив на американската банкова система миналата есен ми помогна да го откажа от плана му. Тъй като цените на недвижимите имоти паднаха рязко, той вече не намира чак толкова да продаде къщата на бабчето, но на мен ми е ясно, че е замислил нещо. Брат ми винаги има готов план Б.

В света на манхатънските недвижими имоти къщата на бабчето е все още превъзходна хапка, разположена в Уест Вилидж, със страхотен изглед към река Хъдсън. Само че сега бабчето никога няма да успее да я продаде за цената, която можеше да получи преди година. Затова Алфред ме намрази още повече. Сега, след като бабчето си има нов живот в Италия, аз отново съм сама. Да не говорим, че съм единствената пречка брат ми да не продаде имота на Пери стрийт.

Очаквам да се развихри страховита битка в мига, в който самолетът кацне на „Джей Еф Кей“^[16] утре вечер.

— Нали ще се грижиш за леля Фийн? — започва тя.

— Ще се грижа — обещава Алфред.

— Всички ще се грижим за нея — добавям аз. Винаги помагам на брат си. Освен това знам каква е истината. Със сигурност нито Алфред, нито Памела ще хукнат към апартамента на леля Фийн, за да й носят храна. Брат ми няма да я пере, нито пък да я води на лекар. Няма да седи до нея, докато тя играе бинго. С това ще се заемат жените — мама, сестрите ми и аз.

— Не съм казал, че няма да го правиш, просто уверявах бабчето, че може да разчита на мен.

С този тон, с който ми говори, е очевидно, че Алфред има за цел да ме обиди.

— Браво — ръмжа аз.

— Достатъчно. Чуйте ме. Мислих много за бъдещето на фирма „Анджелини“. Вече измислих план. Ще ви направя партньори.

— Аз и Алфред ли? Шегуваш се, нали? Трябва да наречем фирмата „Огън и вода“, защото няма други двама, които да се различават от нас.

Брат ми натъпква ръце в джобовете и обръща поглед настрани.

— Фирмата ще си остане „Анджелини“ — заявява убедено бабчето.

— Изведнъж те обхвана носталгия. Как според теб ще стане? — соча Алфред. — Невъзможно.

— Трябва да стане. Аз съм те обучила, Валънтайн, и ти доказва, че си в началото на забележителна кариера като общар-дизайнер, човек на изкуството, за разлика от мен. Аз никога не постигнах подобно нещо. Но имаш нужда от помощ.

— Не ми трябва помощ. Не искам неговата помощ. Справям се чудесно и без него.

— Трябва ти помощ по финансовите въпроси.

— Финансовите въпроси са много по-лесни от дизайна — опитвам да се защита аз.

— Тези думи доказват, че нямаш представа какви ги плещиш — срязва ме Алфред.

— И какво точно не знам, Алфред?

Той се обръща към мен.

— Трябваше да продадем сградата миналата година, когато можехме да получим добра цена. Можехме да се задействаме и да преместим работилницата на някое по-евтино място като Джърси. Сега, защото чакахме, защото ти ни накара да изчакаме, трябва да се съобразяваме с всички проблеми на икономиката, докато нещата не се оправят!

— Няма да изоставя кариерата си на дизайнер! Вече съм решила, че ще се занимавам с това.

— Той говори за стойността на сградата, съотнесена към дълговете ни — обяснява спокойно бабчето. — Валънтайн, няма да се чувствам спокойна, ако те натоваря с всичко, свързано с бизнеса. За две неща обаче си права. — Бабчето поглежда Алфред, за да се увери, че той слуша. След това се обръща към мен. — Поръчките не трябва да се местят от Пери стрийт — произвеждани са там почти сто години и трябва да останат там. Важно е да запазим оригиналния бизнес, докато ти разработваш новата линия. Това име е заредено със сила, разчита на традиция, така че трябва да го използваме максимално. Според мен ти направи изключително попадение с ежедневната обувка. Никога досега не ми беше хрумвало да разширя фирмата по този начин. Но ти създаде „Бела Роза“, пусна я в производство и това е огромно постижение.

— Благодаря — прошепвам аз.

Бабчето продължава.

— Разбрала съм се по всички въпроси с адвокатата си, Рей Риналди. Алфред, вече съм взела решение и очаквам да го уважиш. Работилницата и бизнесът остават в тази сграда. Валънтайн, можеш да продължиш да живееш в къщата. Ти ще бъдеш изпълнителният директор на фирма „Анджелини“. Ще отговаряш за творческата част и за ежедневните поръчки, които постъпват в работилницата. А ти, Алфред, ще бъдеш главен финансов директор.

— Не ми причинявай това, моля те! — умолявам я аз.

— Валънтайн, имай ми доверие — настоява тя.

— Та това е огромна грешка! — Спирам и вдигам ръце. Джаклин е права. В нашето семейство винаги се крещи — и в хотела, и по тихите улици на Арецо — няма значение къде сме и кое време на денонощието е, ние винаги сме готови за кавга.

— Това е желанието на бабчето — обръща се към мен Алфред.
— Тя вече е взела решение.

Мислите ми препускат, но изглежда, ако не се съглася, бабчето ще трябва да измисля някоя друга стратегия — и тя едва ли ще бъде в моя полза. От друга страна, Алфред си има хубава работа, така че няма много да ми се мотае в краката. Не, няма да се виждаме кой знае колко често. Поемам си дълбоко дъх.

— Добре, бабче, щом искаш...

— Така е най-добре — прекъсва ме бабчето.

— Трябва да има някои условия в тази сделка.

— Сега пък искаш и условия — скръства ръце Алфред.

— Аз работя там. Работя от пет години и имам намерение да остана.

— Щом казваш — примирява се той.

— Аз ще управлявам работилницата. Аз ще избирам материалите, аз ще сключвам сделки с продавачи и купувачи, аз ще решавам каква стока да се поддържа. Аз ще се срещам с клиентите, аз ще създавам обувките, които жените искат, след това аз ще ги правя. Аз ще следя целия процес на разработване на обувките. Вече съм подготвила второстепенна линия и нямам никакво намерение да дележа дизайна на „Бела Роза“ с когото и да било. Всичко, което създам, си е мое. В момента аз водя счетоводните книги, аз плащам сметките и се оправям със заемите. Ако искаш да поемеш счетоводството и да се занимаваш със заемите и данъците, добре. Времето, което ще ми спестиш, ще ми даде възможност да отделям повече внимание на дизайнерската работа. Нямам желание да ти бъда шеф и няма да позволя ти да се правиш на шеф.

— Разбрахме се — съгласява се тихо той.

— Освен това... няма да се съглася с цялата тази работа, освен ако не приемеш, че няма да се занимаваш с творческата част...

— Добре — прекъсва ме Алфред не защото не иска да спори, а защото истината е, че изобщо не му пука за обувките. Със същия успех спокойно би могъл да стане изпълнителен директор на предприятие за производство на тухли — за него „Обувки Анджелини“ е просто продукт, цифри в счетоводна книга. Наследството за брат ми е кръст, не корона.

— Не искам да те командвам — продължавам аз.

— Значи имаме проблем — заявява той.

— Алфред ще бъде пълноправен партньор във всяко отношение — подчертава бабчето. — Той ще се посвети на модернизиране на фирмата и ще се занимава с този въпрос всеки божи ден.

— Как точно ще стане? Той вече си има работа.

— Вече не работя в банката — отвръща тихо Алфред.

— Какво? — Да не би затова двамата с Памела да се карат. Какво точно е чула Джаклин през стената в хотела? — Напуснал си банката?

— Освободиха ме от работа — признава той.

— Но ти работиш там цели осемнайсет години! — В този момент съм готова да се втурна да защитавам брат си. Той е все пак великолепен бизнесмен, човекът, постигнал най-голям успех от цялото семейство, фактът, че изобщо не уважава работата ми, не означава, че аз не уважавам неговата. Ядосана съм заради него. — Тези гадни банки!

— Знаех, че ще стане така — отвръща Алфред. — От това обаче не ми става по-леко. Уверявам те, че нямаше да приема тази работа, ако не ми се налагаше.

— Бабче, не е редно да се промъкваш зад гърба ми и да се договаряш с Алфред, без преди това да си ме попитала.

— Трябваше ни план, Валънтайн. Не исках да стоваря цялата отговорност за фирмата върху теб и да те оставя да се бориш в тази икономика, без да имаш план за действие.

— Добре, но защо Алфред?

— Валънтайн — предупреждава ме бабчето. — Имам късмет, че човек от семейството притежава такъв опит и знания.

— Точно той ли? Че той ме мрази.

— Изобщо не те мразя — отвръща нетърпеливо брат ми. — Просто не одобрявам начина, по който действаш, не одобрявам решенията ти...

— Ти пък от къде на къде ще одобряваш или не решенията ми? Знам какво изпитваш. Мислиш си, че съм се прецакала и в работата, и в живота. На теб много ли ще ти бъде приятно, ако някой те съди през всичкото време?

— И ти си имаш качества — отвръща тихо той.

— Не мога да повярвам на ушите си.

— Виж, бабчето е права. Имаш нужда от помощ. Някой трябва да поеме юздите.

— Ти няма да си този, който ще поеме юздите, Алфред. Ще ги поемем заедно. Нали така, бабче?

Спомням си пътуването до църквата днес сутринта, как в момента, когато конете се отклониха от пътя и колелата поднесоха на мокрия паваж, кочияшът стисна здраво и двете юзди и овладя каретата. Нямаше да се получи с двама кочияши, ако всеки държеше по една юзда и всеки имаше различна представа как да овладее каретата. Един кочияш е достатъчен, за да води каретата, достатъчна е и една гледна точка, за да се ръководи фирмата.

Нямам никаква представа какво ще излезе от съдружието с брат ми. Не мога да си представя да работя рамо до рамо с Алфред и да вземам важни решения или да се разправам с него за инвентара. Само че бабчето така е решила, фирмата си е нейна, къщата също. Можеше да ми ги даде и двете, но не го направи. Налага се да приема нейните условия. Просто нямам избор. И тя го знае.

— Когато се върнеш вкъщи, съм насрочила среща с Рей в работилницата. Той ще прегледа подробностите, но аз вече съм подписала това, което трябва. Вече не съм единственият собственик на фирма за производство на обувки „Анджелини“. Ще запазя почетно място в борда на директорите, в който сте включени и двамата. Когато дойде време да продам бизнеса, това ще бъде едно от решенията, които ще вземем заедно. Междувременно мога ли да разчитам, че ще се грижите за семейния бизнес?

Алфред потвърждава на висок глас, а аз кимам. Страхувам се, че ако проговоря, ще заплача и така само ще доставя удоволствие на Алфред.

— Дядо ви така щеше да се радва и да се гордее, че внуците му са обединили сили, за да поемат фирмата му. — Гласът на бабчето пресеква. Споменът за дядо е надвиснал над този ден като буреносен облак, който заплашва всеки миг да изсипе дъждовния си товар. Покрай щастието си с Доминик, тя не е забравила и първия си съпруг. Дългият им труден брак е останал в сенките, макар все още да не е потънал в мрака. Бабчето е прекарала повече от петдесет години от живота си с дядо и дори след смъртта му желанията му са важни за нея.

— Грижила си се добре за семейната марка — уверявам я аз.

— Ти ще се справиш дори по-добре — уверява ме тя. — Двамата с Алфред ще успеете.

Онова, което ще запомня от сватбата на бабчето, няма да е трогателно (изричането на клетвите), нито пък тъжно (леля Фийн се просва на пода), нито пък весело или романтично. Определено ще бъде практично. С едната ръка тя подписа брачното свидетелство, а с другата разреза фирма „Анджелини“ на две, също като парче кожа.

Докато се качваме по стълбите на хотела, нощното небе се променя от тъмно индиговосиньо в стоманеносиво. Тънък резен бледосиня луна наднича иззад мрачните облаци. Луната не хвърля много светлина, но и не е необходимо. Всичко се вижда — пътят е тъмен, лъкатуши, а аз нямам представа накъде ме отвежда.

---

[1] Марли е герой на Чарлз Дикенс. — Б.пр. ↑

[2] Говориш ли английски? (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Малко (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Как се казваш? (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Карлота. Сестри ли сте? (ит.). — Б.пр. ↑

[6] Да. Теодора ни е баба (ит.). — Б.пр. ↑

[7] Трябва ли ви помощ? (ит.). — Б.пр. ↑

[8] Неприятно ли ще ви е да гледам, докато работите? (ит.). — Б.пр. ↑

[9] Ние с Теодора сме истински щастливи, че се намерихме и че нашите семейства се свързаха от любовта. Благодаря ви, че сте тук, за да чествате заедно с нас този прекрасен ден и всички хубави дни в бъдеще. Да си пожелаем нашият брак да донесе много сполука на нашите фамилии. Наздраве! (ит.). — Б.пр. ↑

[10] Филм по действителен случай, в който петима младежи се оказват в обсега на психопат с моторна резачка, оставил следа от кръв и ужас. — Б.пр. ↑

[11] 100 години (ит.). — Б.пр. ↑

[12] Криптонит е измислено вещество от филма за Супермен, което има вреден ефект върху героя и стопява силите му. — Б.пр. ↑

[13] Световноизвестна НПО, поддържаща клиники с научноизследователска дейност в САЩ. — Б.пр. ↑

[14] Е, докторе, какви са прогнозите за моята леля? (ит.). — Б.пр.

↑

[15] Тестени пурички, пълнени с крем. — Б.пр. ↑

[16] Летище в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

3.

НЯМА ЛИ НАЙ-СЕТНЕ ДА СЕ ВЪРНЕШ?

Отключвам стаята си в хотел „Сполти“, като много внимавам да не вдигам шум. Нямам желание сестрите ми да ме чуят и да се присламчат, за да клюкарстваме посред нощ. Днес толкова се наситих на представители на семействата Анджелини, Ронкали, Фазани, Макаду и Векиарели, че ще ми държи за цял живот, да не говорим за Джемето, госта на сватбата, който в най-мрачния час се превърна в един от нас и стана свидетел как грациозният лебед леля Фийн се гмурна в пианско забвение. Трябваше и аз да последвам примера ѝ, като знам как протече цялата вечер. По-добре да бях пианна, когато бабчето съобщи решението си, отколкото напълно с ума си.

Не знам къде е ѝ бил акълът, та ме нахисна с Алфред за партньор, но откакто се влюби в Доминик, не ми е дала даром нищичко. Сякаш от великата истинска любов мозъкът ѝ се е размекнал. И ето че аз — нейната най-върла защитница и застъпница — съм оставена с половин хапка, след като заслужавам цялата. Тя раздели фирма „Анджелини“ на две като чифт обувки и даде едната на брат ми, а другата на мен, така че двете поотделно не струват нищо.

Оставям шала и чантата на леглото. След това изритвам обувките.

Оглеждам се с надеждата да открия нещо за хапване. Умирам от глад. Мога да щипна нещичко от платото за добре дошли, което синьора Гуарачи е оставила във всяка стая. Бутилката розов алкохол, пакетчето гризини и купата пресни смокини ме зоват.

Грабвам бутилката и отварачката от платото, оставям ги на нощното шкафче и забивам върха на тирбушона в тапата. Така ми е писнало, че съм готова да захая гърлото със зъби. Трябва да пийна нещо, при това веднага. Каква ирония. Прекарах по-голямата част от деня в болницата, докато чаках пианата си пралеля да изтрезнее, а първото, към което посегнах в хотелската стая, е бутилка пиячка. Поне сега знам, че тази слабост ми е в ДНК-то, вината не е моя.

Пълня кристалната чаша, оставена на нощното шкафче, с розовия алкохол — все едно какъв е — чак до ръба. Отварям гризините, лапвам една като пура и я сдъвквам. Настанявам се на люлеещия се стол, придърпвам със стъпало столчето за крака и отпускам стъпала. Вдигам чашата в тост към себе си. Честито! Така и не те целунаха! Така и не яде торта! Госпожа Вирнати цици те измести, започваш бизнес с брат си, който никога не те е харесвал! Ти си победителка! Отпивам.

След това свеждам очи към нанизите изкуствени перли, които са се преплели на гърдите ми. Къде ми беше умът? Толкова са кичозни! Не стига, че денят беше адски смрадлив, ами дори не изглеждах добре.

След дванайсет часа перлите ми тежат на врата. Изхлузвам ги през главата и ги пускам на пода. Това ѝ е хубавото на пластмасата — нямаш грижи, когато пътуваш, и можеш да я подмяташ както си искаш. Дори да ги пусна през прозореца, те няма да се счупят на улицата, просто ще подскочат и ще се търкулнат нанякъде, също както егото ми през целия ден. Никога повече няма да се кича с наниз перли като Коко Шанел, освен ако не отида във Франция. Това очевидно не върви в Италия. Или по-точно казано, не върви пред Джанлука Векиарели и точно това ме измъчва. Отпивам нова глътка.

Пускам есемес на Гейбриъл Бионди, който щеше да бъде голямата ми любов, ако не беше гей. Още от колежа сме първи приятели и той е човекът, на когото мога да се обадя в три след полунощ, когато съм обзета от отчаяние, или пък да му пусна есемес по всяко друго време на денонощието. В момента обмисля как да настани гостите на съботното вечерно шоу в „Карлайл“. Ще се зарадва да ме чуе, дори само за да се чупи за малко от работа.

Аз: Трагедия в Италия.

Гейб: Какво?

Аз: Леля Фийн се натряска на тържеството. Тикнаха я в болница.

Гейб: Боже Г.

Аз: Стана по-зле.

Гейб: Колко?

Аз: Алфред уволнен от банка. Бабчето го натресе да ръководи бизнеса с мен.

Гейб: Апокалипсис!

Аз: Вече настъпи. Пламъците се разгоряха.

Гейб: Как е Джон Лука?

Аз: Научи се да пишеш. Италианец си. ДЖАНЛУКА довлече гадже на тържеството.

Гейб: Мръсна дума.

Аз: Именно.

Гейб: Мислех, че поне на теб ще ти излезе късметът.

Аз: Ама не.

Гейб: Резнаха ми часовете в „Карлайл“.

Аз: Ами!

Гейб: Коледата тук ще ми донесе само отчаяние.

Аз: Сега е едва февруари.

Гейб: Добре де. Денят на свети Патрик^[1] ще ми донесе само отчаяние.

Аз: Съжалявам.

Гейб: Прибирай се.

Аз: Веднага.

Някой чука на вратата. Не обръщам никакво внимание.

Въпросният някой не се отказва и продължава да блъска — вече по-полека — настоятелно. Бодва ме чувство на вина. Ами ако леля Фийн е спряла да диша? Ами ако мама или татко са болни? Отпивам глътка вино и подхвърлям телефона на леглото. Предавам се.

— Идвам.

Отварям вратата.

— Валентина. — Джанлука се е облегнал на касата на вратата и е скръстил ръце. Чудесният вълнен костюм все още изглежда изгладен, сякаш го е облякъл току-що. Единственото, по което личи, че и той е преживял същия дълъг ден като мен, е разхлабената вратовръзка под раирания шал в черно и бяло, който му придава невероятен сексапил дори в този час.

— Здравсти. — Затварям очи и вдъхвам познатия аромат, съчетание от свеж лимон и уханна кожа, преди да отстъпя крачка назад и да вляза в стаята. Не го очаквах. Изобщо не го очаквах. След като официалната част е минала, вече съм готова да разпускам: спиралата ми е размазана и е очертала черни кръгове като на миеща мечка под очите, роклята ми е наполовина разкопчана и от мен лъха на евтино десертно вино. Изобщо съвършеният вид, за да го примамя в леговището си. — Чакай малко — моля го аз. Отивам до леглото,

отварям вечерната си чантичка и вадя кърпичката му. — Заповядай. — Подавам му я. — Благодаря ти.

— Не съм дошъл за това.

— Така ли? — Сгъвам кърпичката и след няколко секунди мълчание тя се превръща в добре намачкано оригами в ръката ми. Коридорът зад Джанлука е тих и безлюден. Единствената светлина идва от аварийната лампа в края му.

— Надявах се да уцеля правилната стая — обяснява той.

— Леля Фийн е надолу по коридора — замахвам аз неопределено. Каква загриженост. Дошъл е да провери състоянието на новата си леля, същата леля, която вече се прояви като пиянде.

— Тя как е? — пита той.

— Сега си отспива.

Минават още няколко секунди. Аз отново сгъвам кърпичката.

— Няма ли да ме поканиш?

Мълча. Всъщност застивам на място. Да го покана ли? И защо трябва да го каня? Да не би Карлота да го е отблъснала? Също като изкуствените перли и аз се явявам подходящ заместител. Може пък изобщо да не е това. Може да е тук по работа, да иска да ми продаде телешки бокс, който не се предлага на всеки. Може да става въпрос за стар дълг. Може да му дължа пари за каретата и коня. Знам само, че той чака... нещо.

Защо не чакаше мен? Тайните ми надежди за сватбена свалка с Джанлука се срутиха на земята и избухнаха в пламъци в мига, в който той се появи заедно с Карлота. Това изобщо не го очаквах. Жените, които градят любовни планове, вечно се озовават на земята. Инстинктите ме подведоха, но ако трябва да сме честни, когато съм със семейството си, винаги е така. Те се насочват в друга посока — обикновено се завихрят около някоя драма, която сами са създали. А потенциалният романс и семейните задължения просто не вървят заедно.

Когато Джанлука си тръгна от болницата с Карлота, аз се почувствах отблъсната. Смешно е, знам. (Човек не може да бъде отблъснат от някого, с когото дори не излиза.) Двамата с него нямахме връзка, но ако съдя по миналите ни срещи, между нас прехвърчаха искри, съществуваше взаимно привличане, интерес, който си въобразих, че може да доведе до нещо повече. Минаха няколко месеца,

откакто се бяхме видели в Ню Йорк, и докато работех, от време на време мислех за него. Добре. Не просто от време навреме, а непрекъснато. Че коя жена не иска мъж, който ясно разкрива желанията си? Нали ми каза, че имал чувства към мен? А на мен вече ми е известно, че ми е приятно да го целувам.

Да не забравя и елемента „чашка за храносмилане“ в края на напрегната вечер. Заслужавам малко романтика и мъжко внимание след всичко, което преживях по време на това пътуване. Искам си наградката, задето бях добра и послушна, задето поех напълно безплатно ролята на майордом за мама, сестрите ми и семействата им. Никой не ме е назначил официално, но както каза мама, имали нужда от един допълнителен чифт ръце от мига, в който се събрахме на летището. Влачих багаж, помагах и събирах стадото, а усмивката не слезе от лицето ми нито за миг.

Мъкнах допълнителните куфари на мама, пуснах ги като мои, за да не ѝ се налага да плаща свръхбагаж. Сложих на татко капките за глаукома навреме, след като пресметнах в колко часа по италианско време. Помагах на сестрите си с децата им, търпеливата леля стара мома, която успешно ги разсейва, когато се заформя бой, купувах им бонбони, за да ги накарам да млъкнат, а щом се качихме на борда, започнахме да играем на морски шах върху салфетките, докато не почувствах, че очите ми ще изпаднат и ще се търкулнат по пътеката чак до Първа класа.

Освен това служих като неплатена медицинска сестра за старците от групата. Носех на леля Фийн лекарствата, отварях ѝ пакетчета с чипс, мажех всяко картофче със сирене, а когато кацнахме, се превърнах в двукрака проходилка/бастун/инвалидна количка, след което рамото ми се схвана и кръстът ме заболя.

Изобщо бях самото съвършенство. Единственото, което исках срещу всички страдания, които бях изтърпяла, бе малко нежност от кожаря от Тоскана. Миналата година ме целуна на балкона на „Кизиана“, след като Роман Фалкони ми върза тенекия, когато трябваше да прекараме заедно ваканцията в Капри. След това ме помоли да премисля чувствата си, докато бяхме на моя покрив с изглед към река Хъдсън. Но това си е за тогава. Днес всички приказки на Джанлука се стопиха като италианския сняг, щом доведе Карлота на сватбата.

А сега, един господ знае защо, самоувереността ми... също се стопи. Отново започват да ме измъчват същите терзания, които ме мачкаха, докато бях на тринайсет и сестра Имелда ме спипа в прегръдката на Брет Фицпатрик след тържеството по случай първото ни причастие. Тя не каза и дума, просто тресна вратата и ни остави в тъмното да размишляваме над срама си. Има нещо, което се нарича съсипан момент, пропуснатата възможност, любов, излязла от релсите. Знам ги аз тези неща. Преживяла съм ги неведнъж.

— Може ли да вляза? — пита отново той.

— Добре — отвърщам примирено аз. — Внимавай с перлите. — Ритам имитацията под леглото и той затваря вратата след себе си. — Има само един стол — извинявам се. Чувствам се неловко, когато му посочвам двете възможности за сядане в стаята.

— Притеснявам ли те?

— Не, не, ни най-малко. — Единствено в земите на Валънтайн Мария Алфреда Ронкали натрупаната сексуална енергия може да се превърне в лошо храносмилане.

Той се настанява на люлеещия се стол. Протяга дългите си крака. Носи поне четирийсет и седми номер. Още с влизането му стаята става малка и тясна.

— Искаш ли чаша... май е някакво вино — предлагам аз.

— Grazie — отвърща той.

Пристъпвам към масата. Чашата е само една. Естествено, че е само една — нали това е стая на стари моми. Добре, че синьората ми е оставила купа с безплатни смокини.

— Налага се да пием от една чаша — обяснявам, докато доливам.

— Добре — съгласява се той.

Подавам му чашата. Отпива глътка, обляга се назад и ме поглежда.

Аз сядам на ръба на леглото, готова да скоча. По-точно казано... кацвам на ръба. Хайде, време е да чуя лошите новини.

— Как е Карлота?

— Закарах я до Дерута, където живее.

— Браво. — Не знам защо го казах, но вече е прекалено късно.

— Дерута ми харесва. Имат красиви глинени изделия.

— А какво ще кажеш за Карлота?

— Страхотна норка.

Джанлука избухва в смях.

— Много е елегантна.

— Едва ли това е най-точната дума.

Джанлука ми се струва объркан.

— Ако мъжете в семейството ми имаха право на глас и трябваше да измислят дума, с която да я опишат, едва ли щяха да изберат *елегантна*. Откога се виждате?

— Да се виждаме ли?

— Да.

— Откакто станах на девет.

— Девет ли? — Боже. Нищо чудно, че ги смятат за най-добрите любовници на света. Имат практика. Тези италианци започвали отрано.

— Баща ѝ прави машините за работилницата.

— Много интересно. — Изобщо не ми е интересно. Пет пари не давам. Привеждам се напред, поемам чашата от Джанлука и отпивам глътка вино. Връщам му чашата. — Детските романи са наистина прекрасни.

— Тя ли ти каза?

— Не, така предполагам.

— Защо?

— Заради начина, по който се държахте, докато бяхте заедно. И аз се държа така с Брет.

— Брет ли? — пита той тихо.

— Да, двамата с Брет Фицпатрик довършваме изреченията си... и досега. Разделихме се преди години, но все още сме близки. Много неща от миналото ни свързват. Чувстваме се добре заедно. — Надявам се да ревнува от Брет. Заслужава си го, след като доведе Карлота на сватбата. Затова продължавам да обяснявам. — Винаги има специална връзка с бившия, който те познава добре. Същото е както при вас с Карлота. Сигурно знаете всичко един за друг.

Той кима.

Аз продължавам.

— Какво ще кажеш за сватбата?

— Радвам се за татко. И за Теодора.

— Ореола ми каза, че ти ще поемеш работилницата, а Доминик ще се пенсионира.

Изражението на Джанлука се променя, когато споменавам името на дъщеря му. Усмива се.

— На татко ще му бъде приятно. Исква да прекарва всичкото си време с баба ти. И на мен ще ми бъде приятно.

— Искат да се насладят на всеки момент — съгласявам се аз. Изненадах се обаче колко бързо бабчето се отказа от правенето на обувки. Сякаш бе въртнала ключ, за да влезе в дома на Доминик, и беше хлопнала след себе си вратата към работилницата.

Джанлука се залюлява на стола.

— Това е добър урок за всички.

— Абсолютно. Възползвай се от момента. — Отпивам вино, докато обменяме мъдрости, които би трябвало да са известни на всички.

— Може би ще идваш по-често в Арецо.

— Не ми трябва извинение, за да идвам. Тук е прекрасно.

— *Va bene*.

Щом започне да пуска въпросното *va bene*, значи сме на прав път. Поне в Капри беше така, но това е минало. Ставам и доливам розовата гадост в чашата.

— Ами ти? — пита Джанлука. — Какво ще кажеш за днешния ден?

Очите ми се пълнят със сълзи. Ненавиждам го това вино! Зарежда ме с фалшиви чувства. Никой не трябва да пие, когато е тъжен.

— Бабчето много ще ми липсва.

Джанлука става и приближава до нощното шкафче. Посяга към кърпичката, след това присяда на леглото до мен. Попива сълзите ми.

— Извинявай. Не исках да плача, но изпих почти цялата бутилка... ама какво има в нея?

— Вин Санто^[2]. Десертно вино. „Изоле е Олена“^[3].

— Поне да знам с какво притъпявам болката.

— Каква болка?

— А, не знам. Чакай да си избира цветенце от букета на отчаянието. Да започнем със „3“. Зарязана съм. — Сълзите ми рухват отново. Дръпвам кърпичката от ръката му и попивам очи.

— Баба ти си има собствен живот, който продължава без теб.

— Знам!

— Какъв ти е проблемът тогава? — пита тихо той.

— Ще свърша стара, сама и сигурно ще се нахвърлям върху сватбените торти като леля Фийн — хлипам аз. Самата мисъл за подобна ужасна съдба ме кара да се чувствам още по-зле. Невъзможно ми е да спра да плача.

— Не мога да повярвам — казва той.

— Защо да не можеш? Ти няма да си сам. Имаш си госпожа норка. — След като никога вече няма да целувам Джанлука, да взема направо да вдигам лозунги в стил РЕТА^[4]. — Да ти призная, никак не одобрявам носенето на кожени дрехи.

— Виж ти — усмихва се той.

— Не знам. Не е заради норката. Всичко е заради нея. Тя е... великолепна.

— Много е красива.

Продължавам да роня сълзи в кърпичката му.

— Да, много.

— Съжалявам — отвърща той.

— Не си направил нищо лошо.

— Напротив. Натъжих те.

Признанието му спира пороя сълзи като кранче. Понякога Джанлука говори английски по-добре от мен, а друг път му е трудно да се изрази на друг език, освен на италиански, но се случва да е остър като игла, независимо кой език използва, и да попада право в смисъла на нещата.

— Истината ли да ти кажа? Наистина ме натъжи.

Той се усмихва.

— Смешно ли ти се струва?

— Не е смешно.

— Защо тогава се усмихваш?

— Защото знаех — усмихва се отново той. — Ти държиш на мен.

Ставам и пристъпвам към прозореца. Отварям го широко, за да влезе въздух.

— Ела тук — нарежда тихо той.

— Не, благодаря. — Обръщам гръб на нощния въздух, заставам зад люлеещия се стол и стискам облегалката с две ръце като средновековен щит, който ще ме спаси, мен, една нищо и никаква стара мома, от принца от приказките.

— Защо не? — остава изненадан той.

— Чувствам се изиграна. Нали разбираш, подведена. Снощи си поигра с мен. Мислех, че ми изпращаш сигнали по време на репетицията, които, като се замисля, бяха съвсем истински. Но днес съсипа всичко. Доведе Карлота на тържеството. Представях си всичко, бях създала съвършената фантазия как ще се развият отношенията ни по време на приема. Мислех, че ще поговорим, ще изпием по един или два коктейла, ще похапнем паста, а накрая и парче торта, ще пийнем по чаша еспreso, ще потанцуваме — нали знаеш, типичните сватбени ритуали, които водят неженените до нощните тайнства необвързани от подпис на хартия.

Джанлука ме гледа напълно объркано.

Продължавам:

— Защо пия? Говоря прекалено бързо.

— Не говориш достатъчно. — Той става и ми подава чашата.

Имам чувството, че съм притисната в ъгъла. Свежият въздух, който нахлува през прозореца, ми вдъхва сили също като кислорода, който пускат късно вечер в Лас Вегас, за да задържат бабките на ротативките чак до зори. Мога да дишам, мога да мисля, следователно ще бъда пряма с него.

— Аз съм свободна, ти си свободен... нали разбираш? На Капри не бях свободна... сега вече съм, но ти не си. Имаш си Норка.

— Карлота.

— Да, Карлота.

— Нямам Карлота.

— Как така?

— Тя ми е приятелка. Нищо повече. Семействата ни са близки от години — заедно въртят бизнеса. Дойде на приема, за да засвидетелства уважението си към баща ми.

— Така ли?

— Как се казва... — Той извързва очи, поглежда през прозореца, след това оглежда импровизирания щит-облегалка и накрая ги задържа зад мен. — Всичко си объркала.

— Искаш да кажеш, че съм объркала всичко ли?

Джанлука премества люлеещия се стол, бариерата между нас. Прегръща ме. Нощният въздух влиза през прозореца със свистене, също като човешки дъх, и аз потръпвам. Вдигам ръце към лицето му,

прокарвам пръсти през косата му. След това отпускам глава на рамото му. Ароматът на цитрус и кожа по него ми напомня за кутиите с пчелен восък, които държа в магазина. Това е мирисът на всичко онова, на което държа, на детството в работилницата на Пери стрийт, на парцала, с който лъскам чифт създадени от мен обувки, а сега е и негов.

Спомням си какво бе усещането, когато ме прегръщаше миналата година, но тогава това беше забранена територия, затова не си позволих да обърна внимание на подробностите. Имах си гадже и не исках да се възползвам от кожаря от Тоскана, за когото си мислех, че също ще се възползва от мен. Така ли щеше да направи? Няма значение. Така е много по-добре, отколкото да се връщам в спомените си на балкона в „Кизиана“, защото тази вечер е моя идея.

— Целуни ме — шепна аз.

Устните му докосват леко бузата ми, преди да открие моите. Целува ме. Изправям се на пръсти, устните ни не спират да се движат безмълвно. Кой има нужда от думи в такъв момент? Повече няма да обяснявам чувствата си. Искам да ги изпитам. Не, искам да го накарам и той да ги изпита. Джанлука целува очите ми, носа, бузите — не знам с колко целувки ме обсипва — десет, хиляда, милион?

— Извинявай, не исках да те натъжа — шепне той до ухото ми. — Съжалявам, че изгубихме толкова много време.

— Пет пари не давам — отвръщам аз. — Имам предостатъчно време. Колкото искаш време имам... — Той ме прекъсва с целувки по врата. Напипва наполовина сваления цип на роклята и аз чувам тихото стържене, когато го дръпва. Топлата му ръка притиска кръста ми, след това я плъзва нагоре към раменете. Ако не бях полупияна, щях да го спра, защото родителите ми са в съседната стая, а леля Фийн спи и хърка толкова силно, че ще я чуят чак във Флоренция. В момента обаче това не ме интересува. Искам единствено него.

Той ме завърта внимателно и аз се чувствам като вихъра от снежинки, които тази сутрин рисуваха непонятни картини пред прозореца ми. Имам чувството, че се нося във въздуха без посока, не някъде високо, но все пак над земята. Сигурно така се чувстват балерините, когато политат по време на скок. В безтегловност съм, а той ме пренася на леглото.

Не е никак разумно, мисля си аз, докато Джанлука ме оставя на него, но същевременно ми се струва най-разумното. Не чувам сватбени камбани, не звучат трюмпети, няма и панделки, сексът ни няма да е победоносен, няма да има парад, но аз не се нуждая от подобни неща. Имам нужда единствено от него. Джанлука ме желае, при това отдавна. Има ли нещо лошо в това да преследваш нещо, което няма да продължи дълго? Не е ли време да създам свои правила?

И двамата знаем, че утре сутринта си тръгвам. Живеем на различни континенти и сметката е много проста: аз съм там, той е тук — и какво от това? Истинско предизвикателство. Че има ли нещо в живота ми, което да не е предизвикателство? Какво друго може да ме спре? Че той е доведен син на баба ми ли? Какво значение има? След като процентът разводи по цял свят е вече петдесет, истината е, че всеки е роднина с някого друго.

Кое е най-лошото, което може да се случи? Ще се любим, ще бъде божествено, а след това няма да го направим никога повече. Кълна се, че ще бъда безкрайно щастлива от четирите часа, които ни остават до зазоряване. Ще пазя спомена като наниз блестящи диаманти и няма да се тръшкам, ако разбере, че някой от камъните не е истински. Кълна се, че каквото и да получа, каквото и да преживеем тази нощ, то ще ми бъде напълно достатъчно. Ето това е истинско дръзко момиче католичка от Куинс — изживей момента.

— Радвам се, че се върна при мен — обсипвам го с целувки аз.

Джанлука се усмихва и ръцете му пълзят от бедрата към талията ми. Роклята ми се смъква и той ме привлича по-близо.

— Пожелах те от първия миг, в който те видях.

— А пък аз си мислех, че дори не ме харесваш.

— Сега как разбра?

— Просто разбрах.

— Имаше проблем — прошепва той.

Сърцето ми се свива. Започва се. Винаги съм готова да чуя лошите новини, но обикновено не чак толкова скоро и не след като роклята ми е свалена.

— Какъв проблем? — питам аз.

— Толкова си млада.

Не знам дали е от скапаното шери, или защото не мога да си избия от главата картината как леля Фийн тупна на земята, но когато

някой каже на една трийсет и четири годишна жена, че е прекалено млада, всички задръжки и препятствия изчезват. Млада. Самата дума е истински афродизиак — не че ми е необходим. Добрият любовник много добре знае какво да каже, а това е дори по-важно от онова, което прави. Имам нужда да чуя, че съм все още млада, след като цял ден съм се чувствала като кривото колело на старата карета.

— Не съм прекалено млада — уверявам го аз. — Все още помня записите на магнетофон.

— Няма значение, защото не мога повече да крия чувствата си към теб.

Въпреки че благодарение на размазания молив за очи приличам на звездата от нямото кино Теда Бара, а смачканата рокля от сребърно ламе е хвърлена на леглото като опашка на русалка, всичко ми е ясно. Той ме желае, аз също го желая. Това ли е началото на разказа? Или може би краят? На кого му трябва думи? Кой изобщо говори?

Джанлука ме притиска нежно към себе си. Повдига ме внимателно, за да се отпусна на възглавниците. Намества се и вади блекбърито ми изпод мен.

— Махни телефона — целувам го аз. Той го пуска на пода и в същия момент през прозореца нахлува хладен нощен въздух, който издува пердето и ни докосва.

Някой започва да думка по вратата.

— Господи — прошепвам аз.

— Не отваряй — прошепва той.

Нито един от двамата не помръдва.

Притаяваме дъх.

Дум. Дум. Дум.

— Лельо Вал? — провиква се племенницата ми Киара.

Дум. Дум. Дум.

Джанлука се дръпва от мен. Посочвам банята. Той влиза и затваря след себе си. Аз дръпвам халата от вратата и го навличам. Стягам колана на възел, сякаш връзвам лодка за кея.

Отварям вратата.

— Какво става?

Племенницата ми е застанала пред мен в пижамата си с личица на Хана Монтана, черните ѝ очи са широко отворени.

— Може ли да спя при теб?

— Най-добре е да си легнеш в твоето легло.

— Каризма се бута в мен.

— Бутни я и ти.

Когато чува тона ми, Киара извива вежди, но бързо се опомня.

— Нали ще се събуди. В стаята ни е прекалено топло.

— Ще отворя прозореца.

— Не става. — Тя скръства ръце на гърдите си.

— Трябва да се върнеш в стаята си — нареждам строго аз с глас, който не съм използвала, откакто я издърпах измежду затварящите се врати на бързия влак, когато слизахме на булевард „Куинс“ по времето, когато беше още на пет. Киара ме поглежда подозрително. Опитвам се да стана по-мила с надеждата да я върна в стаята ѝ, за да се върна в прегръдките на Джанлука. — Виж, миличка, леля е изтощена.

— Имаш ли бонбонче? — Тя се опитва да надникне през пролуката на отворената врата в стаята.

— Не, миличка, нямам. — Оглеждам коридора. Къде, по дяволите, е майката на хлапето? Тес няма ли да се събуди и да се оправи с нея? Усмивам се на Киара. — Скоро ще дойде време за закуска и ще ти купя огромен буркан „Нютела“, от който да похапваш по време на полета.

— Наистина ли?

— Да, ще ти взема и лъжичка. Ще похапваш цели седем часа, докато летим над океана.

— Ще трябва ли да давам на другите?

— Не, на никого. — Прегръщам Киара, след това затварям вратата след себе си и я повеждам по коридора към стаята ѝ.

— Мама няма да ми позволи да ям от бурканчето.

— Напротив. На нея ще ѝ купя огромно шише парфюм „Коко“ от количката с безмитни стоки.

— Добре. — Киара отваря вратата на стаята си.

Женски писък от моята баня пронизва тишината.

— Какво беше това? — стиска ръката ми уплашената Киара.

— Върви си в стаята.

Хуквам по коридора към стаята си. Джанлука е застанал пред вратата на банята.

— Уплаших сестра ти — казва той и сочи банята. — Тя е обща за двете стаи.

— Забравих да те предупредя.

Лампите в коридора светват.

— Всичко наред ли е? — пита мама от стаята си в края на дългия коридор.

— Видях мишка — провиква се Джаклин от своята стая, съседна на моята, за да прикрие шока си, че е заварила Джанлука в нейната/моята баня.

— Ще изпратя татко ви — провиква се мама с надеждата да ни успокои.

— Какво, по дяволите, искаш да направя? Да я ударя с обувка ли? — изревава баща ми.

— Не знам, Дъч, измисли нещо — отвърща мама.

— Няма да гоня мишки — излайва той. — Преживяното този ден ми беше достатъчно.

— Страх ме е! — Киара излиза от стаята си в коридора и рева. — Мааа-мооо! — Гласът ѝ отеква в целия хотел като увивна алпийска песен.

Тес отваря вратата, излиза от своята стая и отива при дъщеря си с подпухнали от съня очи.

— Какво става? — чувам я да пита аз.

— Леля Джаклин изпищя — обяснява Киара.

— Ти защо подслушваш по вратите на хората? — отговаря Тес, която си мисли, че малката е чула вик на удоволствие и просто не е разбрала какво става.

— Ще си тръгвам. — Джанлука целува ръката ми.

— Напротив, ще останеш.

— Вече не става. Децата. Семейството ти...

— Добре, добре. Оглушителният писък съсипа цялата романтика. Какво ще кажеш... — Мисля си как бихме могли да отидем в неговата къща, очевидно и той обмисля същия вариант.

Той поклаща глава.

— Татко и Теодора.

— А, да. — Отново се замислям. — Има ли хотел?

— Това е хотелът.

Споглеждаме се.

— Обречени сме — прошепвам аз.

— Не сме.

— А как мислиш, че ще се справим? Утре си заминавам. — Притискам се към гърдите му.

— Може и да си заминаваш, но не ме напускаш — отвърща тихо той, — никога няма да ме напуснеш.

Устните му намират моите и ги притискат с такава нежност, след това той ме целува по бузата и прошепва.

— Никога.

---

[1] 17 март е денят, в който се чества покровителят на Ирландия, свети Патрик. — Б.пр. ↑

[2] Характерно за Тоскана вино с кехлибарен цвят, получено от стафидизирано грозде. — Б.пр. ↑

[3] Тосканско вино, марката е създадена през 1950 г., когато се произвежда леко младо вино, докато днес се набляга на производството на отлежали вина. — Б.пр. ↑

[4] Организация за етично отношение към животните. — Б.пр. ↑

4.

СЯКАШ СИ ДО МЕН

Папките са спретнато подредени върху дългата маса в трапезарията на бабчето, точно както тя ги е оставила, до една надписани с нейния почерк:

„Къща/режийни“, „Град/закони и данъци“, „Фирма за производство на обувки «Анджелини»“ и „Лични“.

Върху папката за къщата е оставена връзка ключове, всеки има надпис коя врата и прозорец на Пери стрийт 166 отключва и заключва.

Най-напред отварям папката с етикет „Лични“. Бабчето е написала номера на мобилния си в чужбина с международния код, телефоните на „Векиарели и Син“, новия си адрес и последното извлечение от „Банка Популаре“, където съм включена като пълноправен ползвател на сметката. Разполагаме с пет хиляди долара в колонката с налични средства, а тя е лепнала листче и е написала „За спешни случаи“.

Не се сещам какви спешни случаи е имала предвид, докато не отварям папката „Къща/режийни“. Тук ме чакат няколко потенциални катастрофи: развален бойлер, теч на покрива, капещи тръби и проблеми с електрическата инсталация. Отпускам глава в ръце.

След като вече официално живея тук, ми се струва, че мебелите на бабчето и разположението им — канапето, пердетата, старият телевизор и всичко останало — е старо и демодирано. Трябва да превърна тази къща в свой дом. Откъде да започна? Много ми се иска да запазя всички спомени, историята на къщата, но всеки път, когато вляза в някоя стая, усещам колко много ми липсва бабчето — естествено, нали къщата си е все още нейна!

Преди да замине, не я беше грижа какво ще стане с всичко вътре.

— Прави каквото искаш — каза тя. Само че аз предпочитам да си е вкъщи, да се върне в работилницата при мен и всичко да си е както преди.

Слизам на долния етаж, в работилницата. В антрето се усеща аромат на лимонов восък и кожа, примесен с дъх на моторно масло, защото снощи, преди да си легна, смазах машината за рязане.

Отварям стъклената врата с изписана на нея буква „А“. Щом влизам в работилницата, имам чувството, че всичките ми тревоги се стопяват. Това е вълшебно място, където чувствам, че владее положението. Наричаме помещението работна стая и макар да прекарваме тук дълги часове, това си е истинска стая за игра — тук се раждат идеите.

Кройките, които Джун е изрязала вчера, са оставени на масата, пластове книжен памук и кожа са забодени заедно без нито една гънка или чупка. Подпряла е скицата ми за „Осмина“ на полицата, за да си напомни, че щом пристигне, трябва да оформи най-новата придобивка към линията ни обувки по поръчка.

Отключвам капациите на прозорците и ги вдигам, февруарското утро е мрачно, зимните облаци са провиснали ниско над магистрала „Уест Сайд“ досущ като сиво-бял мрамор.

Камиони за доставка са подредени един зад друг и пъплят към тунела „Бруклин“. Днес може да завали сняг, не че има значение. И без това ме чака предостатъчно работа вътре. Бяхме в Италия цели пет дни и въпреки че Джун не е спирала да работи, сме изостанали от предвидената програма. Когато имаш семеен бизнес, не можеш да разчитаеш на почивки и ваканции. Решим ли да спрем работа, после си плащаме.

Включвам лампите на тавана и сядам зад бюрото. Премествам се към статуетката на свети Криспин^[1], с която натискаме старите сметки и бумагите, изпратени от фирмата, която се занимава с ведомостите. Джун ми е оставила купчина поща и бележка: „Успех“. Прехвърлям пликовете.

Отварям едно банково извлечение. Хазната е пълна — поне засега. Само че изгледите за 2010 година съвсем не са блестящи. Линията за обувки по поръчка ще пострада, както и всички луксозни стоки на пазара. Затова се налага по най-бързия начин да се заема с „Обувки Анджелини“, с новата ни икономична линия без ток. Аз

създадох „Бела Роза“ — удобна, но същевременно елегантна обувка с разнообразни аксесоари, която се надявам да харесат всички жени от шестнайсет до деветдесет. Освен това се надявам до есента да пусна първата обувка „Бела Роза“ от линията на „Обувки Анджелини“ в масово производство.

Чака ме обаче толкова много работа! Имам нужда от финансиране, ако искам да пусна обувката в масово производство, за да мога да продам „Бела Роза“ на колкото е възможно повече магазини. Бившето ми гадже, Бретфиц-Патрик, преживя месомелачката на Уолстрийт и сега се занимава с финансирането на нов бизнес. Пое ме под крилото си заради дългогодишното ни приятелство, но и защото вярва, че ще успея да разработя марката.

Трябва да открием фабрика, която да се заеме с производството на „Бела Роза“. Проучването, цялата събрана информация, последвалите срещи и разговори ни насочват към Китай, където в последните години се произвеждат почти всички американски стоки. Дядо би се ужасил, ако разбере, че обувки „Анджелини“ се произвеждат някъде другаде, а не на Пери стрийт, да не говорим за извън Щатите, но аз трябва да проуча всички възможности.

Някой чука на прозореца. Брет ми маха с ръка и ми дава знак да изляза навън. Тези сутрешни срещи са се превърнали в навик. Той се качва на ранния влак от Ню Джърси и се отбива при мен, преди да се отправи към Уолстрийт. Завива зад ъгъла и тъмносиньото му палто се издува от порив на вятъра също като крила на птица в голите клони на някое дърво.

— Обзалагам се, че предпочиташ да си все още в Италия. — Целува ме по бузите и се шмугва покрай мен, за да влезе в работилницата.

— Самата истина.

— Получих ти есемеса. Не мога да повярвам, че бабчето е взела Алфред.

— Днес е първият работен ден на господин изпълнителния директор.

— Къде ще работи?

— Тук, разбира се. — Посочвам бюрото, което вече съм разчистила, за да направя място за Алфред. За пръв път от детските ми

години плотът не е отрупан с какво ли не. — Това ново партньорство направо ме убива.

— Няма да те убие. Всъщност, ако се сработите и не се карате, Алфред може да улесни много живота ти.

— Мислиш ли?

— Абсолютно. Той ще работи за теб, дори все още да не го разбира. Първо, аз ще се разбера с брат ти по всички въпроси, свързани с производствения план. Той ще върши проучванията, ще изготвя бюджета, ще прави проекти, ще държи връзка с фабриките, където ще се произвеждат обувките ти. Междувременно аз ще намеря пари, за да пуснем марката „Анджелини“. С тези пари ще започне производството на „Бела Роза“. Щом то тръгне, ще ти помогна да лансираш моделите на пазара. Не се тревожи. Пазя ти гърба.

— Както винаги.

— И още как. — Брет отваря куфарчето си.

Светлокестенявата му коса е разрошена от вятъра.

Едва успявам да потисна желанието си да я пригладя, както правех през десетте години, докато бяхме заедно, а през една от тях — последната — дори бяхме сгодени, преди да се разделим. Причините за тази раздяла са милион, но и една беше достатъчна. Аз исках да правя обувки, а той си търсеше съпруга, която да си седи вкъщи. Нито един от двамата не пожела да се откаже от мечтите си, затова решихме да не се женим. Аз бях най-изненадана от цялата работа. Приятелството ми с Брет, започнало още през детството, се превърна в романтична връзка, а когато дойде време да вземем трудното решение за следващата крачка, основата от взаимно уважение и обич ни помогна да опазим приятелството си. Връзката ни открай време е била съвсем естествена, лека и приятна, макар животът да ни отвя в различни посоки.

Той ме поглежда.

— За какво, по дяволите, се замисли?

— Спомням си как в седми клас тръгнахме да продаваме от врата на врата индустриални прахосмукачки.

— Ти нямаше спирачка — избухва в смях Брет.

— И сега е така. А ти притежаваше природна дарба за продавач. Успяваше да убедиш домакините да си купят прахосмукачка, която никой друг не искаше да погледне.

— Просто вярвах в проекта. Също както сега вярвам в теб.

— Аз съм най-обикновен обучаващ, който се опитва да се пребори за място под слънцето.

— Няма да е така още дълго, Вал. Това, с което си се захванала, е истинско удоволствие за мен. Нямам търпение да видя как компанията ти ще се разрасне. Освен това си различна от повечето фирми. Икономическата криза ще действа в твоя полза.

— Много ми е интересно как точно ще стане.

— Федералното правителство е взело мерки. Сложено е началото на поощрителна програма за малкия бизнес в щата Ню Йорк — в момента приемат молби за заеми. — Брет ми подава папка, пълна с формуляри. — Градската управа ще преразгледа твоя данък сгради и ще го приспособи в зависимост от дефлацията на пазара за недвижими имоти, ще ти дадат облекчения в сферата на обществените услуги, стига да наемеш минимум четирима служители с трудов договор. В момента сте трима — ти, Алфред и Джун. Трябва ни четвърти човек, за да можеш да кандидатстваш — но имаш достатъчно време, за да го намериш. Има и нов фонд за развитие. Според мен ще успееш да получиш заем с много ниска лихва, за да пуснеш „Бела Роза“.

— Нещо не успях да разбера тази работа с банките — признавам аз.

— В момента никой не може. Представител по въпросите на малкия бизнес в Ню Йорк е една жена, казва се Катлийн Суини. Разбрах, че била костелив орех.

— Мило ирландско момиче.

— Именно. Ето ти телефоните ѝ. Обади ѝ се и си уговорете среща. Няма да е зле да включиш и Алфред, защото е запознат с тези въпроси.

— Прав си. А аз какво да сторя за теб? Как ще ти се отблагодаря за всичко, което ти правиш за мен?

— Ела на партито по случай рождения ден на Мейв. Става на пет. — Брет ми подава плик, нашенарен с розови балони, направени от филц.

— Вече?

— Вече. Направо не мога да повярвам. Пайпър стана на две.

— Сякаш вчера ми каза, че Макензи чака бебе. — Не мога да повярвам колко много постигна Брет през последните шест години.

Двамата с Макензи създадоха семейство, той успя да пробие в света на финансите, купи си къща и се премести да живее в предградията. Когато аз се замислям за същия период, разбирам, че единственото, което съм постигнала, е да усвоя шиенето на напа на ръка. Животът на двама ни е коренно различен. — Ще имате ли още деца?

— Макензи заяви, че магазинът е затворен. На мен ми се иска да имаме още.

— По този въпрос трябва да се съобразиш с госпожата.

— Разбира се. Винаги го правя.

— Задължително ще дойда на партито. — Прегръщам Брет.

— Доведи и Гейбриъл.

— Черният облак ли? Няма начин. Той мрази деца.

— Да, но придава известен блясък на провинциалните ни партита в Ню Джърси. А пък след като пийне две чаши вино, започва да пее песните на Роджърс и Хамърстийн^[2] като бог.

— Ще го доведе.

Изпращам Брет до вратата.

— Не знам как да ти благодаря.

— Не е нужно да ми благодариш. За мен е истинско удоволствие.

— Да, но ти си достатъчно зает, а ние сме дребен картоф. Казвам картоф вместо риба, защото си ирландец.

Той избухва в смях.

— Имам чувството, че след като пуснеш обувките на пазара, те чакат невероятни промени.

— Ще бъде страхотно, нали? Ще изплатя ипотеката и заемите и ще се отърва от брадвата, която е надвиснала над главата ми.

— Добрата новина е, че брадвата е въображаема. Ще сложиш Алфред на мястото му. А, да, Вал, ако някой може да се справи, то това си ти. — Брет отваря вратата и се обръща към мен. — Заела си се с нещо голямо.

Понякога, когато го погледна, виждам, че годините, откакто се познаваме, приличат на дълга панделка без начало и без край. Може да се каже, че се познаваме почти цял живот и доверието ни един в друг е дълбоко вкоренено. Питам се дали някога ще имам същите взаимоотношения с друг мъж.

— Открай време умееш да ми повдигаш духа.

— Лесна работа — усмихва се той и тръгва.

Отварям поканата за рождения ден на Мейв. Написана е с калиграфски шрифт, ръчно изработена, украсена с брокат и дантела. Частта с датата, времето и мястото се показва изпод няколко балона. Кръглото личице на Мейв също наднича иззад тях.

Как ли успява Макензи? Дали аз някога ще стана майка, която да изработва покани за партита, обсипани с пайети? Нима някога ще бъда от родителите, на които цялата тази дандания им е приятна?

Колко е красива Мейв Фицпатрик. Притежава спокойствието на баща си и русата коса на майка си. Забождам поканата на таблото. Какво ли не бих изтърпяла за Брет — включително пищящи петгодишни хлапета, пират, който прави фокуси, и пътуване с влак до Ню Джърси.

По пощата пристига писмо от Джанлука, от Италия, заедно с мостри на кожа от неговата работилница. Работа и удоволствие, събрани в един плик.

Първо отварям писмото. Почеркът му е изящен, типично италиански, със заоблени букви. Писал е с писалка и тъмносиньо мастило. Писалка през 2010 година! Направо невероятно!

14 FEBBRARIO 2010

„Сага Валентина...“

Дори името ми изглежда по-красиво, изписано с почерка на италианец. Писал е в нощта след сватбата на бабчето, същата, която за малко не прекарахме заедно. Между нас има една основна разлика: онази нощ Джанлука се е прибрал и е написал мислите си, докато аз треснах вратата на стаята си в хотел „Сполти“ и се тръгнах да спя.

„Моля те да ми простиш за тази вечер в хотела. Оставих се на чувства, каквито не съм изпитвал от много отдавна. Те не знаеш нищо за тях, защото отказвах да призная съществуването им дори пред себе си.“

Днес, след като те видях в църквата, докато пристъпваше по дългата пътека към олтара, бях изпълнен с неописуем копнеж — няма друга по-подходяща дума. Така и не намерих време за истинската любов, която цял живот се надявах да срещна, а сега се питам дали е възможно да съм я открил. Много мъже, освен поетите изглежда търсят тази любов и някак успяват да я открият, някои на думи, други наистина. Ами аз? Просто не знам. Имаше момент в църквата, когато ми се стори, че я мярнах, стаена в очите ти, изписана по лицето ти, по красивото ти лице. По-късно, когато те открих в стаята в хотела, се запитах дали е възможно да отговаряш на чувствата, които изпитвам към теб, и да превърнеш копнежа ми в целувки. Сега мога само да се надявам. Изпитваш ли към мен същото, което чувствам към теб?“

С много обич: Джанлука

Господи, трябва да седна. Аз съм на трийсет и четири години и никой досега не ми беше писал любовно писмо. Пълно разкриване: на тавана на мама има стара кутия от обувки, която съдържа доказателство тъкмо за обратното. Пазя бележките, които навремето съм си разменяла с Брет (фразата, която ме докара направо до припадък навремето, беше: „Ти си моето момиче“, написана с молив на скъсано ъгълче от тетрадка с редове). Тук мога да включа и есемесите от Роман Фалкони („Обичам те“), които все още пазя на едно местенце, наречено трайна памет на телефона. Само че никога досега не бях получавала писмо по пощата, написано на фина хартия, с истински печат „Пар Авион“, в което някой ме нарича „красива“ и твърди, че „копнее“ за мен и се интересува какво искам, от какво имам нужда в любовта. Това наистина ми се случва за пръв път.

Естествено, че ако някога получа писмо, в което подателят излива пламенните си чувства в напудрени, но смислени изречения, ще му повярвам. Искам да повярвам. Искан ми се да мисля, че от време на време мога да нарека някой мъж малодушен — само че ние не се намираме в английската провинция, аз не съм Джейн Еър^[3], той не е господин Рочестър, който яхва коня, за да се прибере в голямата си

къща, на чийто таван крие малоумната си съпруга. Дали пък няма нещо?

Приближавам се до дъската за гладене и включвам старите машини и уреди, както съм правила много сутрини досега. Трябва да се занимавам с нещо, защото не ми се мисли какво искам да направя с Джанлука. Когато бях момиче, вярвах безрезервно на приказките на мама, че за всяко момиче има един мъж, и от време на време ги променях на „всяко гърне си има похлупак“ или „за всяка глава има шапка“, дори „ръкавица за всяка ръка“ (странно, че не се бях сетила за „обувка за всеки крак“, въпреки че това е семейният ни бизнес). Както и да е, винаги съм си мислила, че любовният ми живот ще протече като този на мама, макар всяко съзнателно решение, което съм вземала, да е следвало мотото: „Щом мама го прави, ти прави обратното“. При нея всичко е било съвсем простичко. Старата приказка „Един Господ, един мъж, един живот“ е философията, на чиято база тя е изградила живота си, но тя се оказа неподходяща за мен.

Близвам пръст и пробвам ютията. Задържам пръста една секунда по-дълго от необходимото и го изгарям.

Не трябва да пипам ютията, когато съм разсеяна.

— Ехо! — провиква се от входа Джун. Влиза навлечена в толкова много дрехи, че лицето ѝ почти не се вижда.

Яркосиньото ѝ палто е единственото цветно петно в мрачното утро. Носи плик с кафе и за двете, купено от близкото заведение. — Не ми се карай. Сетила съм се за понички. Ще празнуваме!

Докато сваля шапката, ръкавиците и палтото, тя слуша внимателно разказа ми за сватбата на бабчето. Когато стигам до вечерта, сяда, сваля пластмасовото капаче от чашката и разбърква кафето. Привежда се напред, за да не изпусне и дума как Джанлука се е появил в стаята ми в хотел „Сполти“.

Когато приключвам, счупва поничката на две и ми подава по-голямата половина.

— Винаги става така, че мъжът, с когото не се любиш, те желае най-силно и не те получава, но пък е и мъжът, който никога няма да те забрави — заявява тя. — Да тръпнеш в очакване на секса е истинско вълшебство в сравнение с действителността.

— Ти майтап ли си правиш? — Поглеждам Джун, която е успяла да събере сексуалната история на Гринич Вилидж от 1952 година в

чекмедже в будоара си като някаква сатенена нощница.

— Така поне ще се почувстваш по-добре — смее се тя. Точно това ми допада най-много у нея. Сексът е най-великото божие творение на този свят, казва тя с удивителното си чувство за хумор, само дето свършва твърде бързо. Бабчето ме научи да правя обувки, а пък Джун — че е важно да се отпускам и забавлявам.

— Така, добре — въздиша тя. — Повече щеше да ми хареса, ако се беше любила с италианеца. На моята възраст обичаме да слушаме за тези неща, защото вече не го правим. Сега и двете сме разочаровани. Защо двамата с Джанлука не се измъкнахте от хотела и не си намерихте някое тихо и спокойно местенце, където вие да вдигате шум?

— Опитях се! — Аз дори нямам деца, а едно дете бе съсипало нощта. Все едно Киара знаеше, че на нещастната ѝ леля ще ѝ излезе късметът, и бе решила да направи всичко по силите си, за да попречи. Сега вече знам защо хората казват „да ти излезе късметът“, защото когато не стане, се чувстваш като прокълнат.

— Не искам да те стресирам допълнително — Джун лапва последната хапка от поничката и отпива кафе, — но трябва да поговорим.

Придърпва работния стол по-близо до мен и отпуска ръце на масата. Яркочервената ѝ коса е сплетена на малки плитчици, които стигат до раменете. Очилата ѝ за четене, с обсипани с камъчета рамки, са пристегнали кичурите коса настрани от лицето. Седемдесет и една годишната Джун е във великолепно форма; порцелановата ѝ кожа е безупречна, тъй като цял живот се е пазила от слънцето. Единствено бръчките от двете страни на устата, наследство от пушаческите години, издават възрастта ѝ. Тя все още се гримира в яркосиньо, типично за бохемите от Ийст Вилидж, и е с клин и пъстра туника, облечена върху поло. Спокойно може да мине за бивша танцьорка от Ню Йорк Сити.

— Миличка, стара съм — започна тя.

— Това няма да се случи никога.

— Никога вече дойде. И донесе със себе си разширени вени и загуба на паметта. Та значи, изморена съм. Не знам докога ще издържа да кроя.

— Да не би нещо да не е наред? — изпадам в паника аз. От два часа съм шефка и вече успях да изпусна ключовата си сътрудничка.

— За болест ли ме питаш? О, боже, не... освен ако пушаческите години най-сетне не са решили да ми отмъстят. Но май не са. Господ е бил благосклонен в това отношение. Не взех това решение заради здравето си. Цифрата ме плаши. Седемдесет и една. Седем и едно. Ръцете ме болят, пръстите ми се схващат от артрит. Струва ми се, че е крайно време да се пенсионирам.

— И какво ще правиш?

— Мисля да си поседя, да послушам Майлс Дейвис и да си лакирам пръстите на краката. Освен това искам да гледам сутрешната програма „Вю“ на живо. Да знаеш само как ми харесва тази Упи^[4].

— Искаш да гледаш телевизия и да се чудиш какво да правиш с времето си ли? Може ли и аз да се присъединя?

— В никакъв случай. Ти тепърва трябва да си създадеш име.

— Не искам да продължавам без теб.

— Искаш, и още как. Можеш да го сториш. И ще го сториш. Валънтайн, бракът на баба ти сякаш ме пробуди. Аз съм малко по-млада от нея, разбира се, но една година след седемдесет е равна на десет години под седемдесет. Времето просто се изплъзва между пръстите ми като евтин сатен.

— Джун, човек може да умре на всяка възраст.

— Да, но след като минеш седемдесетте, вероятността за това е много по-голяма. А аз искам да си почина през времето, което ми остава.

— Кога мислиш да напуснеш? — Усещам как сълзите парят очите ми.

— Веднага след като пуснеш „Бела Роза“ на пазара, си тръгвам. Няма да е зле да помислим за нов човек, когото да обуча.

— Добре. — Изобщо не е добре. Не мога да си представя как ще работя без Джун. Да не говорим, че нямам никакво желание да работя с друг. Рядко се караме, успяваме да намерим начин да разрешим проблемите без драми и дори харесваме едно и също кафе — да не е прекалено силно и без захар.

— Виж, не е дошъл краят на света. Нещата се променят, Валънтайн. Сигурна съм, че не искам да се влача на четири крака до кроячната маса.

— Много ми се иска да го видя.

Джун се смее.

— Не ти ли омръзна от нас, дъртите, да ти се мотаем в краката? Теодора беше наясно. Тя изчезна, за да можеш сама да ръководиш живота си. А след като Алфред ще започне работа...

— И ти ли не искаш да работиш с него? — Заради мисълта, че Джун напуска заради Алфред или дори частично заради него, не мога да си намеря място и отново ми става криво, че бабчето ме насади в тази каша.

— С Алфред лесно ще се оправя — свива рамене Джун. — Просто нямам желание. А и той не е причината да напусна.

Входната врата се отваря. Алфред, който не е стъпвал на остров Манхатън облечен в друго, освен в костюм на „Брукс Брадърс“ от времето, когато завърши Корнел преди двайсет години, е в дънки и блуза с копчета отпред, а отгоре с парка, готов за първия си работен ден във фирма „Анджелини“.

Адвокатът на бабчето, Рей Риналди, се тътри след него, стиснал в ръка същото куфарче, което има още от времето, когато се е водела войната в Корея. Облечен е в няколко ката дрехи, за да не му е студено — мъжко пуловерче без ръкави под балтона и ушанка с пуснати наушници. Така се е навлякъл, сякаш ще ходи в Антарктика, за да забие националния флаг на най-високия връх.

— Първи учебен ден — отбелязва сухо Джун и посяга към яките ножици, за да продължи работата, останала от вчера.

— Точно така се чувствам — потвърждава Алфред.

Подавам на Рей пликче с подарък, оставено на бюрото.

— Нещо дребно от сватбата на бабчето.

— Благодаря, много обичам захаросани бадеми, но вече не мога да ги ям. — Рей посочва устата си. — Прекалено много мостове.

— Първо ги накисни във водка. Да знаеш, че това е страхотен съвет — обажда се Джун.

— Да се качим горе — предлага Алфред.

Двамата с Рей се отправят към стълбите, а Джун ми дава окуражителен знак, когато тръгвам след тях.

Рей сядва в единия край на масата и вади папки от куфарчето. Аз вземам папката с документи, която съм подготвила за Алфред и него от

купчината, която бабчето ми беше оставила. Сядам срещу брат си и усещам, че ме обхваща отчаяние.

Рей вади договорите, аз ги преглеждам, но думите се размазват пред погледа ми. Преструвам се, че чета, докато Алфред ги проучва основно. Поглеждам към Рей. Той знае, че се съгласявам с напълно неприемлива уговорка и нямаше дори да се замисля, ако не бях принудена. Само че в случая нямам никакъв избор. Искam да живея и работя тук, следователно се налага да се съобразявам.

— Валънтайн, ще определим наем за апартамента над работилницата — предупреждава ме Рей.

— Няма проблем. Вече казах на бабчето, че съм съгласна.

— Ще бъде съвсем нисък — усмихва се Рей.

— Надявам се — отвърщам аз.

— Тук пише, че всички финансови решения трябва да бъдат взети заедно. — Алфред вдига поглед към Рей.

— Точно така.

— Само че Валънтайн има пълен контрол над творческата страна.

— Алфред, баба ти беше пределно ясна. Тя иска ти да си главният финансов директор, да определяш бюджета и заплатите, да се грижиш за дълговете и да помагаш на Валънтайн във всичко, от което тя има нужда, за да може фирмата да се разрасне. Това включва проучване и търсене на бъдещи клиенти. Валънтайн пък се занимава с развитието на продуктите заедно с Брет Фицпатрик... — продължава да обяснява Рей.

— Той се занимава с набиране на средства — прекъсва го Алфред. — И би трябвало да му се плаща за услугите.

— Да. Теодора няма нищо против намесата на Брет, стига това да отговаря на плановете на Валънтайн.

— Ясно — отвърща Алфред.

— Значи всички решения по финансовите въпроси трябва да се одобряват и от двамата ви с Валънтайн — уточнява Рей.

— Значи съм с вързани ръце — сопва се Алфред и продължава да чете.

— Все пак бизнесът е мой — поглеждам аз към Рей.

— А пък аз бях поканен за главен финансов директор, за да оправя кашите ви — поправя ме Алфред.

— Искам да кажа... — поемам си дълбоко дъх и се опитвам да говоря по-тихо, — че аз създавам продуктите, които ще се продават, а ти разчиташ на мен, за да предлагаш продукта. Извън това нямам нищо против всичко друго да е общо.

— Добре — поглежда ме Алфред.

Разбирам, че се държи прилично единствено защото е на тази работа от десет минути.

— Ето и бюджетът ми. — Протягам се през масата и давам на Алфред текущия бюджет с производствените разходи. — Това е списъкът на поръчки с обувки, за които имаме договори, със сроковете за плащане и датите за доставка. — Поставям доклада най-отгоре. — Това е проектът с бизнес целите — включително производството на „Бела Роза“. В тази папка е проучването на Брет по въпросите на малкия бизнес и допълнителна информация за някои от чуждестранните ни производители. Само че въпросът за производството в чужбина все още не е напълно проучен. Можеш да ми помогнеш да го довърша.

— Леле — ахва почти впечатлен Алфред, след това продължава, — ще го прочета.

— Не бързай. — Ставам. — Рей, много ти благодаря, че подготви договора. — Протягам ръка. — Сигурно ще ти звъня от време на време.

Рей стиска ръката ми.

— За мен ще бъде удоволствие.

— Да знаеш, че целта в живота ми е да произведа достатъчно обувки, за да ти купя прилична чанта.

— За съжаление старите навици умират трудно — погалва той старото куфарче.

— Но понякога се налага — засичам го аз.

Бабчето е оставила стаята си без промяна. Тежките мебели от тъмен дъб, леглото с балдахин и четири колони със заострени върхове и гравюри по таблата са доказателство, че през 1940-те години на почит са били Роузи Ривътър^[5] и чорапите с ръбове. Леглото е застлано със същата бледозелена сатенена кувертюра, която помня още от дете.

Бабчето предложи да се преместя в нейната стая, защото била по-голяма. Години наред живях в по-малката стая за гости. Стаята на мама, от другата страна на коридора, е истински храм на 1950-те. Тапетите са на букетчета теменужки, вързани със златни панделки, и създават впечатление за целогодишно цъфнала градина. Харесвам винтидж тапетите, но и там нямам желание да се преместя. Ще си остана, където съм сега. Бабчето ще идва на гости и когато се върне, ми се иска да намери любимите си стари, познати вещи по местата им точно както ги е оставила. Освен това вече съм обикнала стаята за гости, разположена точно срещу банята, а пък от вратата ми тръгват стълбите към покрива. Това е домът ми.

Стаята на мама е пълна с кашони, които бабчето така и не намери време да прегледа, преди да замине. Събрахме ѝ дрехите, част от наследството на майка ѝ, все неща, които искаше да занесе в новия си дом в Италия. Двамата с Доминик имат намерение да обзаведат наново къщата му в Аресто, затова тя искаше да започне на чисто. Дори не си взе любимата тенджерка за спагети, което бе достатъчно красноречиво доказателство, че иска да започне отначало.

Обещах си, че ще прегледам кашоните веднага щом ми остане свободно време и ще раздам спомените на мама, сестрите си и Алфред. Има купища снимки на мама, нали е била единствено дете, толкова са много, че могат да напълнят цял денк или поне по една стена в домовете на четирите ѝ деца. Животът на мама е документиран от раждането ѝ, в черно и бяло до сватбата, а после оживява в ярките цветове на „Кодак“. Ще я опозная отново.

Снимките разкриват настроенията на всички ни и какво е ставало, когато са правени. Снимките от 1980-те, когато с Тес, Джаклин и Алфред сме били малки, свидетелстват, че семейството ни е било в криза, а след като през 1990-те отидохме в колеж, се вижда, че настроението вече е няколко градуса по-високо.

Родителите ми са преживели кризата, сътворена от татко, когато той имал извънбрачна връзка и през лятото на 1986 заедно с мама се преместихме за известно време в тази къща. Тя, разбира се, никога не призна истинската причина, поради която дойдохме да живеем в града — каза, че трябвало да се смени електрическата инсталация вкъщи — но истината беше, че татко имаше нужда от промяна. С течение на годините научавахме части от историята, докато те двамата не

прецениха, че сме достатъчно големи, за да разберем каква е истината и да приемем фактите. Едва тогава ни позволиха да питаме каквото пожелаем. Днес, ако говорим за миналото, те разказват, без да пропускат нищо, баща ми вече е направил пълни самопризнания, а мама му е простила, защото се е върнал при семейството.

Старата изневяра на татко вече е част от историята на фамилията. Не добавяме нищо, не се преструваме, че никога не се е случило. Това е просто факт — също като диагноза рак, като провален шофьорски курс, като заушка или напълно заслужено повишение. Изневярата на татко се споменава в разговори, все едно става въпрос за случайна среща от историческо значение за семейството ни. Но пък после дойдоха „добрите години“, както ги нарича мама, след като родителите ни подновиха брачните си клетви и ние, четирите им деца, се изправихме до тях в църквата с пълното съзнание, че и те, и ние сме преминали изпитанието. В известен смисъл те ни научиха да прощаваме, като си простиха един на друг. Този урок усвоихме ние, момичетата, но не и Алфред. Наложихме се да го убеждаваме да дойде с нас в църквата. Най-сетне, след хиляди молби, той се появи.

Понякога се удивявам на умението на семейството си да приема дори най-лошото и да прощава, но това се дължи на решителността на мама и татко да не допуснат никого между нас, дори прелъстителката Мери от Потсвил, Пенсилвания. Каква ирония, че не чужд човек заплашва да разкъса семейството ни и да ни унищожи, като ни разпилее на парчета, а вредител отвътре. Оказва се, че истинският враг на семейството ни е умен и находчив бизнесмен с ледено сърце — собственият ми брат.

Сред всички любими вещи, които бабчето остави, е и колекцията от календари, които всяка година закачахме над бюрото в работилницата. Те са истински летопис на мъничката ни корпорация, неофициалният дневник за бизнес сделки още от времето на пристигането на пралядо в Щатите.

Пазим календар от 1910 г. На него всеки месец е илюстриран от бизнеса или доставчика, който го е спонсорира. Най-старите са били подарък от фирмата, производителка на обувки, „Ред Гус“. Някои дати са оградени, виждат се бележки, надраскани от пралядо, след това от дядо и накрая от бабчето. Думата *affato*^[6] е записвана на последния ден от месеца чак до 1918, където *affito* се променя на *pagamento*

d'ipoteca^[7]. Не мога да ги изхвърля — не и след като пралядо и дядо са писали по тях — затова ги разлиствам, а после внимателно ги връщам в кашона, без да мацкам и късам страниците.

Аз съм единственият пазител на семейната история, и то не защото някой ме е молил. Истината е, че никой друг не се интересува от съдържанието на кашоните, нито пък иска да ги пази. Аз съм единствената представителка на рода Анджелини, която цени тези стари документи и се вдъхновява от тях.

Сестра ми Тес не проявява търпение към нищо старо. Дори обзавеждането в дома ѝ е изчистено и модерно. „Икеа“ в комбинация с „Ричард Майър“. Тя не харесва обзавеждането на мама, не понася натруфените мебели във френски и английски стил в семейния ни дом в Куинс. Домът на Джаклин е в шведски стил — мебели, на които да се отпуснеш удобно, само от естествени материали. Алфред и Памела предпочитат типичния за Ню Джърси шик — просторна фермерска къща, пълна с лъскавите измишльотини на „Итън Алън“. Едва ли някой от тях има таван или шкаф, пълен със стари боклуци. Отърват се от ненужното в крачка. Достатъчно е Памела да види старите календари и ще ги даде за рециклиране.

Разлиствам 1912 година и разглеждам тенденциите от онова време. За по-малко от сто години светът е коренно променен. Навремето са си мислели, че са върхът на модата с обявите за автомобили с подвижни задни седалки и банските си костюми от фина вълна.

В отделен кашон са прибрани скиците на пралядо. Много често ги прелиствам, когато скицирам, защото те са образец за нашите обувки по поръчка, всеки модел, наречен на името на героиня от известна опера. В продължение на осемдесет години са съществували шест основни модела, докато през 1990 г. бабчето не добавила седмия. Понякога вадя неговия скицник, но прехвърлих всичките му рисунки на компютъра, защото не искам да съсипя случайно крехките листове, по които е рисувал с въглен и мастило.

Тъкмо посягам към последния календар, за да го върна в кашона, когато отвътре изпада дебел лист от скицник. На него с най-големи подробности е нарисувана официална женска обувка. Тя е с тънък гъонен ток, направен от пресована кожа, с богато украсена плътна каишка с тока, идея, взета от стила Луи XIV. Бомбето е закръглено,

гладко. Не прилича на нито един от моделите, рисувани от дядо. Неговите скици са по-архитектурни, а до всяка са написани размерите, различни бележки на италиански, в които е посочена дебелината на уплътнителните пръстени, кадифените апликации, връзките — изобщо всички аксесоари, необходими за дадения модел.

Тази обувка обаче е истинско вълшебство. Човек спокойно би могъл да я закачи на стената като картина — тя е изтънчена и грациозна, закачлива и весела. Сякаш е поставена върху облак, а отдолу се вижда светкавица, която издава, че приближава буря — много въздействаща скица, почти като реклама. В единия ъгъл виждам подписа на художника. Там пише: „Рафаел Анджелини“.

Не съм чувала за Рафаел Анджелини. Странна работа, тъй като знам имената на всичките си братовчеди в Италия. Дядо е бил единствено дете, също като мама. Прадядо Майкъл е имал сестри. Познавам леля Ана, леля Елена, леля Инес. Рафаел няма. А и доколкото знам, нито едно от техните деца не се казва Рафаел.

Може пък дядо да е скрит зад името Рафаел. Може да си е имал псевдоним, който му е давал свобода, позволявал му е да твори на воля, да създава причудливи обувки, модерни обувки, удобни обувки. Може дори да е му е хрумнала идеята, много преди аз да се сетя, да създаде линия за масово производство. Защо тогава не знам нищо по този въпрос? Та това е част от семейната история.

Поглеждам внимателно рисунката. Това със сигурност не е сътворено от ръката на прадядо ми. Има и друг представител на семейство Анджелини. Кой ли е този човек? Поставям внимателно скицата върху леглото, за да не забравя да попитам бабчето.

След това отварям безценна нейна вещ — тюркоазна кожена чанта с капак от бял лак. Дръжката е от златен метал, а отстрани се вижда катарамата. Отварям я. Пълна е с плочи.

Не мога да повярвам, че бабчето е оставила колекцията си с албумите на Франк Синатра. Тя никога не е събирала сервиси или прибори, порцеланови фигурки на „Хумел“ или „Ладро“; единственият ѝ порок беше Председателя на борда^[8].

Прашните обложки на плочите на Синатра са подредени по азбучен ред. Времето сякаш не ги е докоснало. Готова съм да се обзаложа, че по тях няма нито една дракотина. Във всяка обложка е

пъхнато дори парче мек плат, с който да се забърше плочата, преди някой да я пусне.

Спомням си как баба ги слагаше на грамофона и автоматичната игла се преместваше, готова да попадне на желаното място. След това тя внимателно завърташе копчето и като истинско вълшебство плочата се спускаше, иглата се снишаваше над външния улей и къщата се изпълваше с музика.

Когато бяхме деца, имяхме доста свобода в тази къща и единственото, което ни бе забранено, беше да пипаме албумите на Синатра. Можехме да си пускаме Луи Прима и Кийли Смит или да слушаме инструменталните изпълнения на Бутс Рандолф, дори Пери Комо, но колекцията на Синатра беше свещена. Единствено бабчето имаше право да пуска тези плочи на уредбата.

Това бяха песните, които е слушала през младостта си, на тези песни е била ухажвана, те са съпътствали брачния ѝ живот. Когато Синатра бил млад, тя също е била млада. Била е спретната тийнейджърка с къси чорапки, луда почитателка на Синатра, едва на дванайсет, когато през 1940-та си купила първата му плоча с „Никога повече няма да се усмихна“ от едната страна и „Маркита“ от другата. Танцувала е под звуците на „За всеки мъж има една жена“ на сватбата си с дядо.

Мама помни как бабчето я водела в магазина за плочи „Фултън“ и чакала на опашка, когато излезела някоя нова плоча. Била е неспасяема фенка, въпреки това изостави саундтрака на стария си живот заради Доминик Векиарели, което е достатъчно показателно за желанието ѝ да започне на чисто. Всичко, което е останало от годините ѝ на преклонение, е носталгичният мирис на стар магазин за плочи. Ако имам нужда от доказателство за крайните намерения на бабчето, то е тук, пред мен, в ръцете ми. Тя никога няма да се върне у дома.

Вадя безценните плочи и ги разглеждам. Подреждам ги подпрени на таблата на леглото. На обложките се мъдри Франк Синатра в светлината на единичен прожектор, застанал пред микрофона; млад, слаб и страхотно сексапилен. Изпъква на яркотюркоазен и тъмнопурпурен фон — на пистата със самолет на „Транс Уърлд Еърлайнс“, протегнал ръка към жената, чиито яркочервени нокти са впити в ръката му. На друга, със синьо небе за фон, Франк е с елегантна широкопола шапка. Разглеждам плочите и проследявам как

той остарява, но така и не губи блясъка си. Снимките от бляскавото минало ме завладяват. Затова обличам яке, посягам към чашата си вино и се отправям към покрива, подпирам чашата на стълбите, докато отключвам вратата.

Зимните облаци са се понесли нанякъде и са оставили след себе си нощното небе в наситено тъмносиньо, същия нюанс като мастилото в писмото на Джанлука. Пристъпвам към ръба на покрива и поглеждам към магистралата Уест Сайд. Примигващите червени светлини на полицейска патрулка, паркирана край кея, приличат на рубинени копчета върху черни велурени ботуши. Дори покривът ми изглежда различен след заминаването на бабчето. Вече не се чувствам в безопасност, струва ми се, че не мога да му имам доверие — сякаш облаците са се разтворили и са я отнесли в неизвестна посока.

Това е най-голямата промяна за мен. Този покрив с доматиите през лятото и снежните преспи през зимата беше нашето убежище. През есента печяхме кестени на грила, седяхме край огъня и чакахме те да се отворят с тихо пропукване. Ароматът на топли кестени винаги ме е успокоявал.

Поглеждам към грила, покрит със стар найлон, и се питам дали ще си направя труд да отида чак до пазара Челси, за да купя кестени, които да пека. Дали ще продължа да правя нещата, които баба е правила, ритуалите, които ни носеха толкова радост? Ще запазя ли съкровищата от миналото, ще им позволя ли да поживеят в настоящето?

С всеки кашон, който преглеждам, с всеки предмет, който подреждам, списъкът с нещата, които трябва да свърша, се удължава. Бизнесът, къщата, семейните задължения. Май е крайно време да събера семейство Ронкали и да им раздам традициите, рецептите и задачите. Трябва да посоча кой какво да направи, точно както е сторила мама с бижутата си — срещу всяко е записано име, за да отиде при новия си притежател в мига, в който тя почине, Господ да я пази.

Докато рея поглед към река Хъдсън, имам чувството, че черната вода е станала по-широка, също като яма кадифени плаващи пясъци. Но аз не се чувствам застрашена от реката, нито пък от нощното небе, не се чувствам малка под небостъргачите, щръкнали зад мен като черни ками. Притисната съм от кашоните в стаята на баба, пълни с всичко, на което тя е държала. Вестници, договори, снимки, статии,

скици и документи, съхранили историята на семейството ни и фирмата, все неща, които са ни създали. Историята ни може да бъде разказана единствено с помощта на тези вещи, а сега, след като бабчето замина, от мен зависи да определя кое си струва да бъде запазено.

---

[1] Светец закрилник на обучащите. — Б.пр. ↑

[2] Ричард Роджърс (1902–1979) и Оскар Хамърстийн II (1895–1960) са известни американски създатели на песни и на мюзикъли като „Оклахома“, „Звукът на музиката“, получили много награди. — Б.пр. ↑

[3] Героиня на Шарлот Бронте от едноименния роман, на млада жена със скромен произход, обикновена външност и наивен характер, която след много препятствия се омъжва за работодателя си, господин Рочестър. — Б.пр. ↑

[4] Става въпрос за актрисата Упи Голбърг, която участва в някои от дискусии в програмата „Вю“. — Б.пр. ↑

[5] Културна и феминистка икона на Съединените щати, представителка на американските жени, поели работата на мъжете по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[6] недвижим имот (ит.). — Б.пр. ↑

[7] плащане на ипотека (ит.). — Б.пр. ↑

[8] Един от прякорите на Франк Синатра е Председателя на борда, получен през 1961, след като създава „Рипрайз Рекърдс“, където са записвали музиканти като Джими Хендрикс, „Кинкс“, Нийл Йънг. — Б.пр. ↑

5. ТОЧКИ И ЛУННИ ЛЪЧИ

Гейбриъл Бионди ми маха от сепарето ни в „Пастис“, където се срещаме по веднъж в месеца, за да закусваме заедно, защото, ако не е тази уговорка, изобщо няма да намерим време един за друг. Гейбриъл работи нощна смяна в „Карлайл“, а аз по цял ден съм в работилницата и много рядко се случва свободното ни време да съвпадне. Спрели сме се на „Пастис“, защото това е заведението, което най-много наподобява френското бистро в Гринич Вилидж. Може и да сме щастливи, че живеем в Ню Йорк Сити, но от време на време ни е приятно да се престорим, че сме в Париж.

Старинните огледала, черно-белият шахматен под, лъскавите дъбови маси придават на ресторанта вид на уютна и скъпо обзаведена кухня. Промъквам се през бърбривото множество. Две от масите са заети от костюмирани мъже, докато останалите са хора от квартала, които идват редовно, за да похапнат най-добрите яйца, бекон и кроасани във Вилидж.

Гейбриъл ме целува по бузата, гарвановочерната му коса е прибрана под баретата. Облякъл е черен втален кашмирен пуловер, комбиниран с тесни дънки, които подчертават колко време прекарва на часовете по спининг. Превърнал е тялото си в обърнат наопаки триъгълник — широки рамене и тесен ханш.

— За мен бъркани яйца, а за теб поръчах френски сандвич.

— Знам си аз. Затова ти нямаш задник, а виж го моя.

— Имам задник. Просто моят е вирнат и добре оформен. Прилича на млада прасковка. Как само ми се иска да добавя: „Поне така ми казват“. — Помага ми да си сваля палтото. — Искам да ми разкажеш абсолютно всичко.

Свалям дебелите дрехи, с които съм се опаковала, и се настанявам до него в сепарето.

— Първо ти. Кажи как си. Как върви работата?

— Намалиха ми часовете. Кофти работа. Така обаче имам време да помисля над живота си. Чудесно. Имам и повече време, за да обърна внимание на приятелите си. Дори още по-добре. Къде е писмото?

Отварям чантата. Пъхнала съм писмото на Джанлука във втори плик и го пазя като пеперуда, която съм уловила за часа по биология в пети клас. Не искам мастилото да се размаже, нито пък листът да се скъса. Все пак то е важен документ и искам да му засвидетелствам почитта си.

— Да го пазиш — предавам го на Гейбриъл аз.

— Спокойно. Любовно писмо от Джанлука Векиарели не е на висотата на оригинален ръкопис от Шекспир.

— Да, само че Шекспир никога не ми е посвещавал сонет. Това е всичко, което имам.

Той разгръща внимателно писмото и започва да чете на глас.

— *Cara Valentina*. Много сексапилно начало. Моля те да ми простиш за тази вечер в хотела. Оставих се на чувства, каквито не съм изпитвал от много отдавна. Леле, той е луд по теб. Ти не знаеш нищо за тези чувства, защото отказвах да призная съществуването им дори пред себе си. Умен мъж. Споменава чувствата си още в самото начало. Рибата се е уловила, остава само да я изтегли. Днес, след като те видях в църквата... ме изпълни... неописуем копнеж. Копнеж, значи. Брей. Хм. С други думи, толкова силно сексуално привличане, което можеш да освободиш единствено ти, моя млада американке. Така и не намерих време за истинската любов, която цял живот се надявах да срещна... В превод: Досега не я бях срещал, но вече я открих и познай какво? Ти си голямата ми любов! Ти! *Cara Valentina*. Ето, пише го тъмносино на бяло. Все едно ти е изпратил брачно свидетелство, сестро. Красивото ти лице. Този яко се е вързал. Дали е възможно да отговаряш на чувствата... Много добре. Да превърнеш копнежа ми в целувки. Ожени се за мен, Джанлука. Изпитваш ли към мен същото, което чувствам към теб? Леле, на това му се казва прямота. — Гейбриъл ми връща писмото. — Този е влюбен в теб.

— Мислиш ли?

— Сигурен съм. Виж, един мъж няма да се натресе в хотел пълен с роднини, твоите роднини, и не би си направил труда да открие коя е твоята стая и почти да те прелъсти, освен ако не е напълно полудял по

теб. Кожарчето те желае толкова силно, че е било готово да се натъкне на баща ти, седнал върху бидето. Я помисли малко.

— Не искам да се влюбвам в него. Истината е, че в момента нямам време за мъже. Трябва да оправя стария бизнес и да вдигна на крака новия. Точно сега не мога да си позволя да се разсейвам. Не мога да се влюбя в него.

— Малко си закъсняла, сестро.

— Аз живея в Ню Йорк, а той в Италия — продължавам да се опъвам аз.

— Има самолети.

— Стига, Гейбриъл. Тази работа няма как да се получи.

— Да, затова разнасяш писмото му като някой скрижал от Мъртво море. И тъй като тази работа няма как да се получи, ти го препрочитай, за да си напомняш, че не можеш да се влюбиш в него. Приеми фактите, ти вече го харесваш, дори бих казал, че си влюбена и страшно се кефиш, когато мислиш за него.

— Не искам нито да го харесвам, нито да се влюбвам. Искам да съм от хората, които се забавляват и не се връзват.

— Искаш да кажеш, обратното на онова, което стана с Роман ли?

— Именно — потвърждавам аз.

— Тогава беше различно. Роман работи в кухня, а хората винаги са гладни. С това няма как да се пребориш. Това е нещо първично. Затова пък Джанлука е кожар и щом нареже няколко кожи, може да си почине. Значи двамата с него трябва да си разграфите временцето, въпреки че географският проблем си остава — две страни, две сърца — но пък защо ти е да го държиш под чехъл по двайсет и четири часа седем дни в седмицата?

— Няма да е точно сега.

— Тогава се наслади на вниманието на един по-възрастен мъж. И си чети писмата, защото писаните на ръка са почти равнозначни на секса.

Гейбриъл е прав. Прочитам писмото, преди да заспя, и си представям какво прави Джанлука. Чувам мелодичния му глас, докато чета, и усещам намеренията му. Когато мисля за него и как се случи, че стигнахме дотук, си припомням всички подробности от гостуването в Арецо, как се запознахме, колко недоволен беше той и как ми се струваше, че изобщо не ме харесва. След това започна да си търси

извинения да бъде с мен, беше изключително внимателен и грижовен, градеше планове, идваше да ме вземе, после ме откарваше обратно, проверяваше дали не се нуждая от нещо. Когато пък отидохме в Капри и аз плувах, той неочаквано се появи край басейна и това ми се стори прекрасна изненада. Сърцето ми беше разбито, страдах за Роман, но това не го обезкуражи. Той се опитва да изгради връзка с мен. Защо поне не го оставя да пробва?

Гейбриъл продължава:

— Просто му се порадвай. Трябва ли да превръщаш всичко в емоционален цирк? Нека нещата да са простички. Стига да можеш. Стига да искаш.

— Добре, докторе, май си станал специалист по любовните въпроси. Разбрах те. Ами ти? Срещаш ли се с някого? — питам аз.

— Не, навън е истинска джунгла. Конкуренцията е направо невъобразима. Погледни ме само. Никой на плажа фар Рокауей няма да посмее да ми ритне пясък в лицето, но случайно да си забелязала друго? Всеки тип, който се оглежда за гейове напоследък, е в съвършена физическа форма. Индексът на телесната ни маса се доближава до размера на обувките ни и това е средната статистика. Всеки необвързан хомосексуалист в Америка е образец на мъжко съвършенство. Кога стана така? Защо стана така? Ето че най-неочаквано, ако си гей, трябва да си привлечеш гадже, което е също толкова неповторима личност като теб. Трябва да си безкрайно чаровен, за да си хванеш гадже. Трябва да си начетен. Трябва да си обаятелен. Страхотното тяло вече не е достатъчно.

— Значи имаш проблем.

— Знам. Нюйоркската обществена библиотека ме зове. Може да ми се наложи да прочета творбите на Дейвид Фостър Уолъс^[1] единствено за да пипна някого. Между другото, трябва да освободя апартамента си на първи май — заявява той.

— Какво се случи?

— Истината е, че нямам договор. Взех го под наем от наемателя — нали познаваш братовчед ми Джоуи? Апартаментът е негов, а след като наемите паднаха, всички искат да се върнат в града, включително и той. А откакто ми намалиха часовете в „Карлайл“, трябва да правя икономии. Много ми се иска да плащам по-малък наем, така че дойде

моментът да се преместя. Момчето от Челси като нищо може да се превърне в момче от Хобокън.

— Не можеш да напуснеш града! Целият блясък ще си отиде — улиците ще помръкнат и светлината ще потъне в тунела „Холънд“ заедно с камиона, който ще откара вещите ти.

— Самата истина. Само че се налага. Реалистичният поглед върху нещата е новото черно. Отсега нататък красотата ще зависи от бюджета. А това може да означава и още едно именце с Б: Бруклин. Знам, знам. Цяло едно поколение италиански американци се е мъчило да се разкара от Бруклин, а сега се връщаме обратно. Пълна лудница.

— Мога да ти направя предложение — сещам се аз. — Ела да живееш при мен.

— Ти сериозно ли говориш?

— Място има достатъчно. Три спални! Две са празни. Бабчето ми липсва. Обикалям по покрива като някой престарял гълъб, който търси трохи. Лутам се от стая в стая и единствено спомените ме карат да се усмихвам. Освен това любовният ми живот съществува единствено на хартия. Пощата идва по два пъти на ден, а Джанлука няма повече мастило в писалката си. Имам нужда от теб.

— Ако заживеем заедно, ще си скапем приятелството.

— Защо?

— Не знам. — Гейбриъл се ококорва, щом се замисля над възможността да се премести на Пери стрийт. Наблюдавам го, докато разсъждава.

— Ще се виждаме по-често — подхвърлям аз.

— Нали в колежа живеехме заедно — опитва се да ме вразуми той. — Тогава успях да те отърва от най-добрите ти навици — мокри кърпи по пода...

— Сега вече имам лира, на която ги суша.

— А какво е положението с подложките за чаши?

— Никога не зарязвам чашите върху голата маса. Вече пораснах. Уважавам дървото. Винаги поставям подложка.

— Леле. Правиш се на желязна. Много ме изкушаваш.

Сервитьорката ни донася закуската. Гейбриъл слага табаско върху яйцата.

— Табаското изгаря калории. Дори зъбите си мия с него.

— Ще го имам предвид. Ще ти кажа още една причина да се пренесеш при мен — ако ми даваш подобни съвети, за шест месеца ще заприличам на Кейт Мос.

— Година — поправя ме той.

— Виж, просто помисли. Ако принцът от приказките вземе, че се появи, и те откара нанякъде с бентли, тогава вече е друго. В противен случай защо не се преместиш при мен?

— Соарета на покрива... под звездите... В далечината се мержелее Джърси. Обичам покривите.

— Можеш да посадиш рози.

— Мислех си за трейдж^[2] на покрива и едва се удържам. — Гейбриъл може хляба си с микроскопично парченце масло, а пък аз заливам препечената си филийка с обилно количество кленов сироп.

— Ще си помислиш ли?

— Може ли да боядисам? — пита той. — Аз съм мъж, който обича да внесе свой привкус.

— Добре. Боядисвай, направи шарки, сложи приложения. Прави каквото искаш — обещавам аз.

— Таваните ти са високи, а аз си падам по тапетите.

— Съгласна съм да сложиш тапети.

Той се привежда към мен.

— Какво ще кажеш за класически тапети с лъскавки акценти? Ти разбираш ли, че никога досега не съм имал на разположение цяла къща и градина на покрива, с които да се заема?

— Вече имаш, приятелю.

Брат ми Алфред, от няколко дни мой партньор, все още ми се струва шашнат от това колко е сложно да се правят обувки. Откликва на предизвикателствата на фирма „Анджелини“ по същия начин, по който се бе заел с прощалната реч при завършването на колежа. Седи на бюрото с гръб към нас с Джун, докато рови счетоводните книги, и е толкова съсредоточен, сякаш учи за решаващия държавен изпит, от който зависи бъдещето му. От време на време записва данни на лаптопа.

Когато беше момче и искаше да научи нещо, той отиваше в библиотеката и се залавяше да проучи въпроса. Донасяше вкъщи

купища книги и се заравяше в тях. Тъй като целта му не беше да добие обща култура, Алфред се задълбочаваше в проблема и се превръщаше в експерт. Мама не можеше да повярва колко е интелигентен и често казваше:

— Просто не разбирам откъде се взе такъв. — След това се усещаше и бързаше да си припише заслугите. — Нали аз съм му майка.

Може да се окаже, че партньорството ни има и добра страна — той може да ме предизвика да открия по-добри начини да си върша работата. Не знам дали съм в състояние да работя по-упорито в дизайна и изработката на обувки, но може да измисля нещо хитро.

— Трябва да звъннем на Майк, за да ни помогне с доставките — обажда се Джун, докато оглежда поръчката за булчинския магазин „Макдоналд“ в Бостън. — Майка ти умее да подрежда обувки като професионалистка.

— И умее да ги купува като професионалистка — намесва се Алфред, без да вдигне глава.

— Леле, Алфред. Това беше шега — кимам впечатлено аз.

Той се обръща към мен.

— Не съм най-лошият човек на света.

— Предлагам да не допускаме личните ни чувства да пречат на работата — напомням му аз.

Алфред се усмихва едва-едва.

— Ама вие двамата сте много кротки. В тази работилница се водеха люти битки. Помня, че аз бях реферът. Ако щете вярвайте, дядо ви и баба ви се хващаха за гушите. Големият Майк така се ядосваше, че хвърляше ютията по стената. Един следобед за малко да премаже котката.

— Заради копчета беше — спомня си Алфред.

— Не се притеснявах за котката. Тя сама можеше да се грижи за себе си. Бяха я взели от улицата, въпреки че мястото ѝ беше в зоологическата градина. Страшен звяр. Спеше в кофата за боклук. Не криеше обаче лошото си отношение към дядо ви.

— Бабчето не помни скандалите. — Държа кожата, докато Джун я реже.

— Вдовиците никога не ги помнят. Мъката заличава лошите спомени. След като дядо ви почина, тя писа до Ватикана, за да го

канонизират.

— Не може да бъде — избухва в смях Алфред.

— Всъщност не, но беше готова да го направи. След като той почина, тя обвиняваше себе си за всичко, което не вървеше между тях. Трябваше да ѝ напомням, че мъжът ѝ е бил просто човек и е правел грешки, както всички нас.

— Като например да си има тайно гадже — обаждам се аз. — Това е една от слабостите на семейството ни.

— Може и така да е, но това беше най-малкото. Баба ти пет пари не даваше за тази работа. Тя искаше сигурен дом. Домът ѝ беше на втория етаж, но Теодора никога не отнасяше проблемите си там. Бизнесът вървеше трудно. Трябва всеки ден да слезеш в работилницата и да действаш. Не е никак лесно. Съчувствах и на двамата. — Джун оставя кройката и кожата върху купчинката, която чака да се заема с шиенето.

Поставям завършените кожени обувки за полиране. Натискам педала с крак, четките се завъртат ритмично и придават блясък на кожата. Едва забележим розов оттенък започва да прозира под кремавото. Съсредоточавам се, за да стане патината равномерна. Спирам педала, когато розовото е придобило нюанса на цвета на кучешки дрян. Вдигам обувката към светлината и едва сега усещам, че Алфред е застанал до мен.

— Помня, когато дядо лъскаше обувките на машината. Много си добра.

— Изненадан ли си? — Така съм свикнала да засичам брат си и да му се сопвам, за да се защитя, че се изпускам дори когато ми прави комплимент. — Не исках да прозвучи по този начин — обръщам се към него. — Исках да кажа „благодаря“.

Телефонът звънва. Ръцете и на двете ни с Джун са заети, затова вдига Алфред.

— „Обувки Анджелини“ — казва той.

Поглеждам Джун. Обзалагам се, че за пръв път в професионалния си живот брат ми изпълнява ролята на рецепционистка.

— Мама е — подава ми той слушалката.

— Само да видя как сте! — гука тя. — Какво става?

— Джун иска да се пенсионира.

Джун се киска, докато подрежда карфиците и клати глава.

— Не я пускай — разпорежда се мама.

— Късно е.

— Вальнтайн, слушай — продължава тя. — Джун от години заплашва да напусне. Ние ѝ даваме чудесна триседмична ваканция, тя се връща освежена, отпочинала и казва: „Просто не разбирам откъде хората намират сили, за да лентяйстват“. Разбра ли ме? Никъде няма да ходи.

— Кажи на майка си, че този път говоря сериозно.

— Мамо, този път говори сериозно.

— Я дай да я чуя — настоява мама.

Поднасям слушалката към ухото на Джун. Чувам гласа на мама. Джун отвърща.

— Аха... — Продължава да слуша. След това се съгласява. — Добре де, разбрах, Майк... Аха... Добре, разбрах. Чао.

Поемам телефона от нея.

— Разбрахме се — въздиша мама. — Джун иска хубава почивка през лятото. Затова трябва да напреднете с работата. Ще дойда да ви помогна.

— Кога?

— Веднага щом оправя всичко в къщата — отвърща тя.

Мама лъготи. Няма никаква работа в Куинс. Къщата ѝ е безупречна чак до лъскавите медни дръжки, които накара татко да направи веднага след като ги видя в една впечатляваща английска къща в списание „Бритиш Хаус енд Гардън“. Сега просто печели време, за да си направи подходящ гардероб, като за работещо момиче. Майк Ронкали не стъпва в Манхатън, без предварително да е обмислила облеклото си чак до бельото. Най-съкровената ѝ мечта е Бил Кънингъм, фотографът на „Ню Йорк Таймс“, да я снима без тя да подозира, и да я изтипоса във вестника като типична нюйоркчанка.

— Виж какво, преди да стана Ронкали, се казвах Анджелини, а този бизнес е семеен. След като и брат ти вече е там, трябва да се поддържаме. Всички ще навием ръкави, за да помагаме.

Затварям телефона.

— Тя ще дойде да работи.

— Мама ли? — пита Алфред. — Сериозно?

— Има нужда да се занимава с нещо. И познай с какво ще се заеме. С нас.

След като вече разреших въпроса с персонала — планът е да включим и мама в купа (за да не може Джун да се спаси нанякъде преди обещаната лятна ваканция) — крайно време е да се съсредоточа над „Бела Роза“. За да се справя с работата, която ме чака, първо трябва да отида на една дълга разходка покрай реката. Мартенското небе с цвета на плавей ми напомня, че пролетта е дошла и води след себе си срокове, които трябва да се спазват. Светът на модата работи за година напред и всеки момент е важен, ако искаме да пуснем нова линия.

Тъкмо си окачвам палтото, когато чувам гласовете на Брет и Алфред откъм работилницата. Двамата обсъждат нийоркските „Янки“. Май се карат, но не е сигурно, защото когато мъжете заговорят за спорт, те се разпалват, както никога.

На пръв поглед те двамата се разбират. Когато преди години се разделих с Брет, Алфред ясно показва какво мисли и изтъкна, че допускам огромна грешка. Само че щом нещо се отнася до мен, той става злобен и заядлив. Неодобрението му не беше насочено към Брет, а към неспособността ми да тръгна по очаквания път като отговорен човек — брак с добър, уважаван мъж, който печели добре, и всичко останало, което се очаква от мен.

Брет и Алфред са от работнически семейства, и двамата са били блестящи ученици, най-добри в класовете си. И личният им живот е доста подобен — ожениха се, преместиха се в покрайнините и си имат по две деца. Имат доста общи неща, но аз ги познавам достатъчно добре и знам, че Брет е способен да внесе съчувствие в агресивния си бизнес подход, докато брат ми е безжалостен. Новото положение, когато Брет се явява мой съветник по финансовите въпроси, има нужда от изключителна дипломатичност, а средното дете (аз) трябва да влезе в ролята на посредник.

Джун си е тръгнала от работа преди няколко часа, а аз изпуснах вечерята, за да се подготвя за първата среща с Катлийн Суини от Програмата по въпросите на малкия бизнес. Прекъсвам разговора на Брет и Алфред по спортните въпроси.

— Кой измисли да се срещнем вечерта? Направо съм скапана.

— Катлийн е претрупана с работа. Ще пропилеем седмици, ако се опитаме да си уредим среща по каналния ред. Уговорих я, защото тя ми дължи услуга — обяснява Брет.

— Нали на тези среща няма да се решава нищо? — пита Алфред. В гласа му се прокрадва подозрение.

— Алфред, ако искаме да се разраснем, трябва да бъдем агресивни. Пари не се раздават току-така и макар да не ми се иска да вземем заем, просто се налага.

— Ти погледнал ли си инвеститорските предложения? Ами другите източници? — обръща се той към Брет.

— Естествено. Но ти знаеш как е в банките.

— Да, знам — отвръща нетърпеливо Алфред. — Тъкмо това ме притеснява. Банките мамят хората и помпат лихвите.

— Знам — отвръща Брет.

— Знаеш — съска Алфред.

Поглеждам го.

— Брет просто се опитва да ни помогне.

— Слушай, Алфред, имаме възможности. Програмата за развитие на малкия бизнес е отпуснала пари. Глупаво е да не се възползваме от заем с ниска лихва, за да финансираме производството на „Бела Роза“.

— Никак не ми е приятно да се задръстваме с нови заеми — мърмори Алфред.

— Но ако има резултат, какъв е проблемът? — пита Брет.

Брат ми усеща, че е притиснат в ъгъла и е останал сам срещу двама. Затова се намесвам и аз.

— Да видим какво ще предложи тя.

— Добре. — Той се отпуска назад на работния стол и скръства ръце. Сблъсъкът между банкера традиционалист (Алфред) и чудото на Уолстрийт (Брет) за момента е прекратен. Дано въпросната Катлийн да знае какво прави, иначе нямам идея как ще успее да се справи с Алфред.

На вратата се звънва и Брет отива да отвори. Отварям папката, която бабчето ми е оставила, защото не искам да поглеждам брат си в очите. Той изглежда не може да се отърси от старата си представа за мен, отказва да приеме, че може и да знам какво правя. Няма да му

позволя да разклати самоувереността ми. Просто не мога. Залогът в момента е прекалено висок.

— Запознайте се с Катлийн Суини — чувам гласа на Брет.

Алфред става и протяга ръка.

— Приятно ми е — казва той.

Катлийн се усмихва. Тя е дребна, атлетична, около трийсетте, с късо подстригана червена коса. Облечена е в палто от „Макс Мара“. Добър знак, знае какво е качество. По малкото ѝ носле са пръснати няколко лунички и има яркозелени очи. Все едно е слязла от рекламата на „Ер Лингус“, която приветства пътниците в Ирландия.

Брет ѝ помага да си свали палтото. Облечена е в класически тъмносин вълнен костюм с вталено сако и бяла риза. Сложила си е ненатрапващи се златни бижута, малки халки на ушите и семпъл кръст на врата. Златото обаче е съвсем истинско.

— Аз съм Валънтайн — протягам ръка.

— Много ми е приятно да се запознаем. Вече сте подали молбата за заем. Добре свършена работа — отбелязва тя.

— Благодаря. — Поглеждам брат си. Той със сигурност е чул комплимента, който ми отправи професионалистката.

Брет сяда до мен, Катлийн се настанява на работния стол начело на масата, а Алфред е срещу нея.

Брет ме поглежда, за да ме подкани да започна. Усмихва ми се окуражително, сякаш за да каже: „Ти водиш шоуто“. Затова започвам.

— Катлийн, първо искам да ти благодаря, че дойде в работилницата. Важно е да видиш сама къде работим, за да разбереш какво правим тук и как програмата за малък бизнес може да ни помогне.

— Правите сватбени обувки по поръчка. — Тя вади лаптопа от ръчната си чанта.

— Точно така. Работилницата е на това място от 1922 година. Прадядо ни е създал бизнеса в Италия през 1903-та, после се е преместил тук, в тази къща, и оттогава сме все в нея. Ние сме семейна фирма, но през годините сме имали между пет и десет работници.

— Виждам, че миналата година имате печалба. Но пък заемите ви са доста.

— Баба е вземала много заеми, за да продължи работата, след като дядо е починал — обяснява Алфред, без да ми даде възможност да

отговоря.

— Значи също като всеки друг бизнес в Щатите през 2010-а, нямате пари, въпреки че предлагате чудесен продукт и сте разработили план за разширение — отвърща уморено Катлийн. Очевидно никак не се е трогнала от ентусиазма ми. Сигурно попада на същата схема хиляди пъти на ден и се среща с хора като мен, които имат нужда от заеми от хора като нея.

Очаква ме твърде горчив урок. Работя в ограничения свят на луксозните стоки и макар ръчно изработените обувки да са голямата ми любов, фирмата ни е нищожна пращинка в големия свят. Трябва да накарам Катлийн да разбере защо „Обувки Анджелини“ е специално място, което предлага неповторим американски продукт.

— Катлийн, ние не сме просто поредната фирма за обувки.

Тя вдига поглед от лаптопа.

— Предлагаме нещо специално.

Алфред се усмихва.

— Самата истина. Освен това искам да добавя, че имаме страхотен дизайнер. — Посочва ме. — Постъпих наскоро като главен финансов директор след двама и три години в „Мерил Линч“.

— Значи сте привлекли уменията на семейството. — Тя ме поглежда. — Умен ход.

— Поне така мислим. — Разчитам на солидарността на семейство Ронкали, въпреки че крехкото ми его не е чак толкова сигурно какво ще излезе. Затова пък мама ще бъде невероятно горда.

— И така, какво ще ми покажете? — Катлийн оглежда работилницата, опипва с поглед всичко наоколо, машините, работните плотове, и то по съвсем нов за мен начин. Не е от реещите се в облаците булки, които идват за проба, нито пък клиентка, която иска неповторимата обувка. Тя е опитна бизнес дама, която трябва да прецени качествата на моя продукт, как ще бъде приет на пазара, с какво е по-добър от продуктите на останалите фирми, които се опитват да се доберат до същия заем с ниска лихва. Само че аз предлагам нещо, с което останалите не разполагат.

— Ще оставя обувките да говорят вместо мен — решавам и отварям големия шкаф зад работната маса, където са подредени прототипите. Брет и Алфред ми помагат да ги пренеса на масата. —

Най-голямата ми слабост в живота е скрита в тези кутии на червено и бяло райе.

Брет и Алфред ми помагат да вдигна капаците. Вадя постиженията на фирмата, изящните ръчно изработени обувки, всяка прибрана в отделен калъф. Знам, че дори Катлийн да обиколи петте квартала на Ню Йорк^[3] и дори по-далече да стигне, няма да открие по-прекрасни обувки от нашите. Когато става въпрос за работата ми, аз съм напълно убедена, че мога да постигна чудеса.

Катлийн се ококорва, когато ѝ подавам да огледа мострата. Веднага разбирам, че е впечатлена. Никоя жена не би могла да пренебрегне великолепието на ръчно изработена сватбена обувка, която ще я превърне в Пепеляшка, макар и само за един ден. Тя въздиша, когато поема в ръка „Пола“, възхищава се на изработката на „Инес“, иска да пробва ботата „Мими“, не може да се насити на бродериите на „Джилда“, възхитена е от семплата „Осмина“, а накрая посяга към „Флора“ и е готова да изпълни всяко наше желание.

— Винаги съм искала кожена пантофка — признава тя. — Винаги.

— Кой номер носиш?

— Трийсет и седем.

— Късмет. Размерът на мострите.

— Винаги имам късмет на разпродажбите — признава тя. Сваля ботуша и пъхва крака си във „Флора“.

Алфред и Брет, като добри професионалисти, мълчат, но е очевидно, че са си отдъхнали.

Бабчето все казваше, че може веднага да разбере що за клиент седи насреща ѝ по обувката, която си избира. Жената, която се спира на „Флора“, е модерна, напориста и твърдоглава. Без да каже и дума, Катлийн разкри какво представлява, така че сега аз имам представа как да справя с нея. Тази жена знае какво иска и не се колебае да постигне желаното — с нея трябва да действам бързо. Тя взема решения бързо, следва инстинктите си.

Катлийн се оглежда във високото огледало. Наблюдавам я как оглежда крака, глезена и обувката. Не поглежда тялото си критично като повечето жени. Има нещо различно в погледа ѝ, докато оглежда отражението си. За разлика от повечето жени, които са идвали в магазина, тя харесва това, което вижда.

— Знам, че предлагаме нещо специално — обяснявам ѝ с топлота и ентузиазъм, след като си припомням, че да си добър продавач е също толкова важно, колкото и да предлагаш хубав продукт. — Разчитаме на годините, в които сме трупали опит и майсторство. Дори големите играчи са съгласни с това. — Подавам ѝ папката с рекламните материали, които Гейбриъл ми бе помогнал да направя, след като представиха нашите обувки на коледната витрина на „Бъргдорф“. — Само че знаем, че марката ни трябва да добие известност и да превърнем продукта в достъпен за всички жени. А можем да го постигнем с „Бела Роза“.

Пристъпвам към шкафа и вадя мострата на „Бела Роза“, изработена от велур, едната от светлосиня кожа, а другата в модерен виолетов микрофибър.

Може би защото е вечер и Манхатън е обвит в мъгла, може би защото лампите оказват влияние и помагат да изпъкнат най-добрите качества на обувката, а останалите са вече в сянка, ярките тонове на „Бела Роза“ изпъкват на светлината като диаманти на витрината на „Тифани“.

Катлийн грабва виолетовата „Бела Роза“.

— Тази обувка ще си я купя начаса! — възкликва тя.

— Добре, защото заемът ти ще ни помогне да ги пуснем в производство — заявявам аз с пълното съзнание, че работата ми е свършена. Стрелвам брат си с триумфален поглед.

— Докъде сте стигнали с производството? — пита Катлийн, докато оглежда обувката.

Алфред поема и отваря папката с проучванията.

— Вече разговарях с американски производители, но първоначалната ни бройка не е достатъчна. Има интересни предложения в Китай, изпратих им мостри и чакам да дадат цена.

— Аз предпочитам да задържим производството в Щатите — намесвам се отново. Алфред се опитва да ме убеди да се спрем на Китай, но знам какво би казала бабчето. Ние сме американска фирма, затова предпочитам продуктът ни да види бял свят тук, за да почета традицията и да запазя работните места в Гринич Вилидж.

— Китайците често предлагат наполовина по-евтини цени, отколкото тук — натяква Алфред и ми е ясно, че думите му са насочени към мен, не към Катлийн.

— Разбирам — поглежда го тя. — Ако успеете да произвеждате обувките си според съществуващите разпоредби с чужди страни, ако е финансово изгодно и ще имате печалба, защо не? Но ние също се опитваме да получим парче от тортата. — Катлийн се обръща към мен. — Можете ли да вършите част от работата тук, освен дизайна? Бихме искали да има колкото е възможно повече работни места.

— Със сигурност можем да пакетираме и да поставяме етикетите тук. Може би дори част от довършителните работи — кантове, ширити, аксесоари. Само че ще ни бъде необходима истинска фабрика, ако се справим с бройките, както възнамеряваме.

— Колко ще бъде първата ви поръчка?

— Десет хиляди чифта.

— Доста амбициозно. Значи... трябва ви заем за първите десет хиляди, така ли?

— Да.

Катлийн записва някакви цифри на лаптопа. Поглеждам Брет, който ми дава знак, че се справям великолепно. Докато тя присвива очи към екрана, аз безмълвно се моля да се получи.

— Мога да го направя — заявява тя.

Плясвам с ръце.

— Та това е чудесно.

— Ще ми трябва план-график. — Тя продължава да записва нещо на лаптопа.

— А ние трябва да прегледаме условията за кредита — обажда се Алфред.

— Разбира се, разбира се. — Катлийн затваря лаптопа и му подава визитката си.

— Обади ми се, ще се разберем кога да дойдеш, за да уточним всичко. — Обръща се към мен. — Ти не си поканена. Най-добре е да останеш в работилницата, за да създаваш тези прекрасни обувки. Ние ще се погрижим за останалото.

— Не помня да съм обичала повече друг човек — възкликвам аз.

— Това не говори много добре за нас. — Брет посочва първо Алфред, а след това и себе си.

— Вие, момчета, сте върхът, но Катлийн държи парите. А сега ще направим „Бела Роза“.

Прекарвам цял час в книжарницата на Кейт на Тринайсета улица и търся най-подходящата хартия, на която да напиша писмо на Джанлука. Всеки път, когато препрочитам писмото му, откривам по нещо ново. Колко е хубаво някой да те обожаваш.

След като работата потръгна, вече съм свободна да помисля над личното си щастие. Когато в работилницата има проблем, той обсебва цялото ми внимание и аз не намирам спокойствие, докато не се появи някакво решение. Гейбриъл казва, че това е падението на жените — независимо какво постигаме в работата, не се чувстваме преуспели, докато в дома ни не влезе мъж. Непрекъснато споря с него по този въпрос, защото не вярвам на подобни приказки. Аз не съм от тези жени. За мен успехът идва, след като взема парче кожа и я разкроя както трябва, избира ток и подметка и събере двете части. Най-голямото ми удоволствие е да създам нещо с ръцете си.

Най-добрите ми постижения са в работилницата, там се чувствам жива. Никога не бих го признала пред някой мъж, който ми харесва, но това е истината. Любовта не е основното ястие на банкетата на живота ми. Тя е десертът. Мама би казала, че тъкмо затова съм все още сама. А сестрите ми ще заявят, че лъжа. Само аз знам, че това е истина, че любовта е моето сладко удоволствие, моето тирамису, защото преживявам всяка отделна хапка.

Никак не се изкушавам да зачеркна живота си в Гринич Вилидж, да се кача на самолета и да отлетя за Италия, за да бъда с Джанлука, въпреки че копнея за него. Чувала съм за жени, които зарязват живота си на дадено място, за да заминат при любимия някъде другаде. Смелостта им да предпочетат любовта пред сигурността, която дава работата, ме впечатлява. Аз обаче никога не бих загърбила работата заради мъж, независимо колко невероятен е той. Мен ме интересува романтиката, която следва моите правила, която се случва, когато аз намеря време за нея. Не съм много опитна, когато става дума за любов, все още съм просто чирак.

Оставям четири кутии различна хартия за писма на масата в кухнята. Купила съм класическата светлосиня, кутия с картички с различни скици на вили в паладийски стил (прекалено италиански), кутия най-обикновена бяла хартия с черен кант (прекалено в стила на

Ъпър Ийст Сайд) и най-обикновени картички в екрю със семпло златно сърце. Май ще се спра на синята.

5 март 2010

„Скъпи Джанлука,

Когато бях на дванайсет, сестра Тереза Кели ме накара да напиша молитвата към свети Франциск от Асизи двайсет пъти, за да я науча наизуст. Получи се. Когато се видим отново, ще те запозная с поезията на Божия инструмент на спокойствието. Преди това бих искала да ти благодаря за най-прекрасното писмо, което някой мъж ми е писал. Прекланям се пред семплия ти изказ. Чувствата ти са истински, неповторими. Бих искала да ти разкажа за моите. Не търсех любов и все още не съм сигурна дали трябва да го правя. Непрекъснато мисля за теб, представям си те непрестанно и образът ти ме вълнува и кара да тръпна. Възможно ли е това да е любов? Не знам. Възможно ли е някой ден да се превърне в любов? И този отговор не знам. Истината е, че се питам какво щеше да се случи онази нощ в хотела. Ще ти кажа кое ми се струва истинско: мечтая за възможностите.“

С обич: Валънтайн

Накрая се замислям и поправям името си на Валентина.

Гейбриъл гледа през прозореца на влака, който ни откарва към Чатам, Ню Джърси. Аз крепя внимателно комплекта за рисуване за рождения ден на Мейв в скута си, а той държи репродукция на „Елоиз“^[4], увита в розова хартия, вързана със зелен канап.

— Още не си преживяла Роман — заявява той.

— Това пък защо го каза?

— Защото не си приела Джанлука.

— А пък аз си мислех, че писмото ми е смешно и нежно.

— Пълно е със съмнения. Не знам това, не знам онова. А какво знаеш? Със сигурност нямаш представа какво има в сърцето ти. Не знаеш нищо, а му пишеш. Ами свети Франциск? Кой говори за светец, когато отправя молба за секс?

— А какво трябваше да напиша?

— За начало ли? Не и това. Писмото трябваше да носи еротичен заряд. Или го искаш, или не го искаш. Май океанът, който ви дели, е прекалено голям. Май ти трябва любов, която да покълне на местна почва. Ами Роман?

— Какво Роман?

— Дали не трябва да се върнеш при него?

— Няма да се събера с Роман единствено за да си осигуриш място в ресторанта му.

— Че това е достатъчно добра причина.

— За теб може и да е добра. Забрави тази работа. Няма да му се обадя.

— Може да е приключил с Беки Франзела... — опитва се да си припомни името Гейбриъл.

— Да не би да говориш за Кейтлин Гранзела?

— Натискал се е с нея само защото му е била под ръка. Била е непрекъснато около него, работела е за него в ресторанта. Това да ти е за урок. Мъжът яде онова, което намери в шкафа.

— Слушай, Гейбриъл. Двамата с Роман приключихме връзката си. Там нямам повече работа, така че побързай да се влюбиш в осо букото^[5] на някой друг.

Италианските ресторанти в Ню Йорк Сити са хиляди.

— „Ка д'Оро“ е страхотно заведение.

— Освен това, ако ме обичаш, а мисля, че ме обичаш, няма да искаш цял живот да следя съпруга си, за да съм сигурна, че ми е верен?

— Я слез на земята. При това по-бързичко по възможност. Мъжът е верен единствено в началото. Не можеш да очакваш вярност повече от месец. Максимумът е шест седмици, ако сексът е вълшебен, невероятен и експлозивен. Говоря ти за най-страхотния секс. Нали затова му казват *истинско вълшебство*, защото прас, и за секунда той изчезва като белия тигър на Зигфрид и Рой^[6]. Не, истината е, че трябва да дебнеш своя човек като хрътка. Същото важи за който и да било друг мъж. Питай ме мен. Нали и аз съм мъж.

— Нямам проблеми с доверието — уверявам Гейбриъл.

— Нима? — извива вежди той.

Преди да успее да го засека, влакът спира на гарата в Чатъм. Докато слиза, усещам поривите на ледения мартенски вятър. Вадя

упътването от джоба си. Домът на Макензи и Брет е на две пресечки според картата, която той ми е нарисувал.

Завиваме по авеню „Феърмонт“. Вървим по тротоара покрай прелестни къщи, които дори в този гол зимен ден са с великолепно поддържани ливади и вечнозелени дървета по скалните кътове.

Домът на Брет е на върха на хълма, достолепна къща в джорджиански стил с по една бяла колона от двете страни на лъскава черна врата с медни апликации. Това е най-красивата къща в квартала. Улицата пред тях е пълна с автомобили. Очевидно на партито са поканени много хора. Огромен букет розови балони, вързани за парапета, се полюшва на вятъра.

Докато се качваме по стълбите, забелязвам венец от ситни рози и малки декоративни подаръчета в златни опаковки, закачен на вратата. Името „МЕЙВ“ е написано с лъскави бели букви сред цветята. Поредното доказателство за уменията на съвършената майка, а аз се ориентирам бързо, тъй като съм израснала с най-добрата.

— Надявам се книгата, която донесох, да не е прекалено елементарен подарък. — Гейбриъл звънва. — Това венче е пипната работа.

Чуваме музика, гласове, смях и топуркане на детски крачета. Гейб си поема дълбоко дъх.

— Дано да има бар.

Съпругата на Брет, Макензи, отваря вратата, понесла в ръце току-що проходилия Пайпър.

— Валънтайн, Гейб! — възкликва тя. — Намерихте ни значи.

— Пътуването беше истинска мечта — отвръща Гейб.

Макензи избухва в смях.

— Сега вече знаете защо никога не ходя в града. Освен това, отида ли там, няма земна сила, която да ме накара да се върна тук.

Макензи е жилава и слаба, спортен тип жена, със сини очи, които са в същия нюанс като кашмирения ѝ пуловер. Русата ѝ коса с нюанс на безалкохолна бира е изсветляла, а краката ѝ все още носят загара от зимното пътуване до „Дисни Уърлд“ във Флорида. Сложила е семпла вълнена пола в екрю и равни обувки от „Тод“.

Мейв, рожденичката, е облечена като фея, с мрежести крила на раменете. Поглежда ни, вижда, че сме двама възрастни, и хуква нанякъде, загубила интерес.

— Брет! Приятелите ти са тук! — провиква се Макензи. — Заповядайте — кани ни тя.

Гейбриъл ме стрелва с поглед, когато чува „приятелите ти“.

Макензи така и не ни прие, защото сме част от живота на Брет, преди тя да се появи. Честно казано, и аз не бих искала някоя бивша годеница да се мотае в краката на мъжа ми. Тя се държи с нас топло, но в същото време е и хладна, точно като първия истински пролетен ден.

Според Брет Макензи още на първата им среща ясно показала, че иска брак и деца, затова връзката им се развила с бясна скорост в годината, след като двамата сме се разделили. В онези години книги като „Правилата“ и „Омъжи се за онзи, когото избереш“ бяха начело на класациите. Жените се чувстваха длъжни да поставят ултиматуми, а мъжете усещаха, че трябва да вдигнат ръце и да се предадат, или поне така направил Брет.

Струва ми се, че Макензи улови Брет в мрежа за пеперуди в Манхатън и го отнесе в Ню Джърси, за да го пусне на една от страниците на списание „Прекрасен дом“. Около нас вилнеят деца, но къщата пак изглежда спретната и уютна. Фоайето с малка пейка, облечена във фино платно, и огромно огледало със сребърна рамка подготвя за стаите, които ни очакват.

Макензи е обзавела къщата в изискан, ненатрапчив стил. Мебелите са джорджиански, с изчистени линии, гарнирани с лъскаво черно дърво за акцент. Елегантните канапета са в ментовозелено и бежово. Седалките на столовете с прави гърбове имат раирани възглавници с дискретен тъмносин кант, от който дървото изпъква. Овален килим, обточен с тъмносиньо, придава уют на огромното помещение.

Пълно е с лъскави снимки в сребърни рамки, на които семейството е на плажове, партита или настанено на високи столове. Над камината виси маслен портрет на Макензи в натруфена булчинска рокля. Очевидно е, че и тя като мен е била страстна почитателка на принцеса Даяна. Портретът е като излязъл от голямата зала в Олторп^[7].

Брет излиза от кухнята, радостен, че сме пристигнали.

— Ето ви и вас!

— В Джърси идвам единствено за готини гаджета... и заради теб — шляпва го по гърба Гейбриъл.

Макензи подава Пайпър на Брет.

— Настанявайте се — кани ни тя и се отправя към хола, за да озапти децата.

Двете с нея трудно се разбирахме в миналото. Не бях поканена на сватбата, но след като двамата бяха съпрузи около година, един ден Брет ме покани да обядвам с тях. Сякаш бяхме дългогодишни приятелки, Макензи загърби подозренията си, а аз предубежденията си. Държахме се прилично и прекарахме добре.

Брет е от мъжете, които обичат да се разбират с всички около себе си. Не може да търпи недомлъвки. Отказа да се разделим, докато не му обещах, че няма да го мразя цял живот. Не ме остави на мира, докато не му казах, че се радвам за него и одобрявам избора му на съпруга. Истината е, че според мен Макензи е най-подходящата жена за него.

Пайпър протяга ръчички към мен и аз я поемам. Тя ме прегръща през врата. Напрежението се оттича от тялото ми, докато тя ме притиска. Ухае на праскови. Потрива буза в моята. Бебешоците са истински разкош.

— Къде е барът? — пита Гейб.

— В кабинета, в другия край на къщата. — Гейб се шмугва навън. — Нашите нямат търпение да те видят — обръща се към мен Брет. — В кухнята са — сочи той.

Кухнята е пълна от плота до масата с представители на семейство Фицпатрик. Когато са си у дома в Куинс, те се събират в кухнята. Очевидно, когато са някъде другаде, пак се събират в кухнята. Пазя много спомени за семейните им вечери, за насядалите около масата братовчеди, лели и чичовци. Беше невероятно весело, лееше се бира и винаги имаше страхотни манджи. Брет е от сплотено семейство като моето.

— Валънтайн! — Майка му ме прегръща. Госпожа Фиц прилича на госпожа Дядо Коледа. Има гладка розова кожа без нито една бръчка и гъста бяла коса. Винаги е била дружелюбна и мила, а е на диета още от деня, в който се запознахме. Съпругът ѝ е висок и слаб, също като Брет, и е луд по нея. — Погледни, Боб, това е Вал.

— Много се радвам да те видя. — Целувам я по бузата. — И двамата изглеждате чудесно. — Целувам и господин Фиц.

— Виж го само — оплаква се на шегата госпожа Фиц и се обръща към съпруга си. — И двамата похапваме от моите кексове, а той прилича на пръчка.

— Нали ги знаеш какви са мъжете? Скриват ни в малкия си джоб, когато става въпрос за метаболизъм.

— Изглеждаш чудесно — кима одобрително госпожа Фиц. — Слаба си. — Двете с нея винаги си бърбим за фигурите, обсъждаме какво ядем и как изглеждаме. Интересно ми е за какво ли си говорят с Макензи. — Срецаш ли се с някого? — шушука заговорнически тя.

— Има един...

— Сериозно ли е?

— Възможно е.

— Браво. — Госпожа Фиц стиска ръката ми. Веднага разбирам какви мисли ѝ се въртят в главата. Съжалява, че не се получи между нас с Брет, но животът продължава.

— Внимание всички! Пиратът е тук — обявява Макензи от вратата на кухнята. — Нали искате да го гледате?

Представителите на семейство Фицпатрик се изнизват от кухнята, последвани от Гейбриъл, а ние с госпожа Фиц и Макензи оставаме сами.

— Страхотно парти — уверявам домакия. — Поканата беше много красива.

— Макензи сама ги е правила — съобщава гордо госпожа Фиц.

— Благодаря. Старата ми кариера в рекламата се оказва полезна — усмихва се тя. — Това е единственият начин да запазя творческите си умения. Правя гердани от корнфлейкс и се опитвам да си внуша, че умирам от кеф.

— Хич не се притеснявай. Този период преминава за нула време, после ще си припомняш какво е било и ще се питаш кога е отлетяло времето. — Госпожа Фиц посяга към буркана, за да си вземе бисквитка.

Настъпва неловко мълчание.

Затова не идвам в предградията. Майките има за какво да си говорят, но аз не мога да кажа и дума. Може би нещо за правенето на обувки? Какво общо имам аз с тяхното ежедневие? Съпругите и

майките вече знаят отговорите на великите въпроси, които измъчват неомъжените, тръгнали да гонят кариера. Ще срещна ли любовта? (Да.) От тази любов ще излезе ли семейство? (Да.) Светът им изглежда завършен, обновен, различен и много натоварен. Те са постигнали целта си.

Майката, която си стои у дома в предградията, за да гледа децата, може да планира живота си за следващите петнайсет години. Събитията се определят от децата и ангажиментите са ясни: учебната година, лятната ваканция, партита по случай рождениите дни, лагер, междусрочни ваканции, уроци по пиано. Майката, която не ходи на работа, знае предварително какво ще ѝ донесат седмиците, месеците и годините. В семейния живот цари ред. В сравнение с тези жени аз нямам никаква представа какво ме чака в бъдеще. Нямам идея какво ще се случи през идващите шест месеца, камо ли през следващата година. Когато трябва да направя дългосрочен план на живота си, все още обмислям накъде да поема.

— Брет е голям оптимист за твоята фирма. Отдавна не го бях виждала толкова развълнуван за нечий бизнес план — признава Макензи.

— Всички се вълнуваме много. И е страшно уморително. Не е като с децата...

— Това е нещо съвсем различно — прекъсва ме тя. — Едно време работех по дванайсет часа в офиса и пак ми оставаше достатъчно енергия, за да се срещна с Брет за вечеря и да отидем на клуб. Сега в шест часа вечерта вече съм уморена до смърт. Не се омъжвай. Хвалбите са доста преувеличени. Брет е облагодетелстваният от този брак — шегува се тя.

Дали се шегува? Не съм сигурна.

— Извинявай за късните срещи в работилницата. — Разбирам, че думите ми звучат подозрително, и дори госпожа Фиц извива вежди. Бързо замазвам положението, като намесвам и брат ми, за да разберат, че всичко е напълно невинно, което е самата истина. — Брет и Алфред непрекъснато измислят по нещо. Разправят се с Програмата за малкия бизнес, уточняват заеми, докарват средства, докато аз отговарям за производството и се занимавам с обувките.

Дори госпожа Фиц изглежда облекчена, че съм успяла да се измъкна.

— Трябва да ти направя чифт обувки за благодарност.

— Трийсет и осми номер — заявява Макензи. — Някой ден ще ми бъдат необходими. Когато се върна на Мадисън Авеню и се опитвам да впечатля клиентите, вместо да наемам пират за рожден ден.

Пиратът Били Костите е застанал пред камината в хола. Това е красивият актьор Дейвид Енджъл, който напоследък е изпаднал, облечен е като капитан Хук, само дето си няма кука на ръката. Единият му зъб е черен, нахлузил е раирани панталони в стила на Ем Си Хамър, а на врата му подрънкват златни вериги. Широкополата шапка с перо е в тон с плюшения папагал на рамото му. В краката му е поставен пластмасов сандък за съкровището. Децата са се скупчили около него, а възрастните са изправени в полукръг около тях.

Гейбриъл отпива от чашата си, чува встъпителната смешка на пирата и прави гримаса, след което се врътва и се оттегля в кухнята. Той не обича деца и ненавижда театъра за деца.

Брет прегръща Макензи, докато се смеят на глупостите на пирата. Но тя е напрегната и след неловко мълчание смъква ръката му от рамото си. Той продължава да гледа изпълнението и натъпква ръце в джобовете си.

Питам се дали тя има представа, че сексапилната асистентка на Брет му беше хвърлила око миналата година. Май не. Макензи е съвършената съпруга и това личи, накъдето и да се обърнеш по време на партито. Тя е поканила цялото му семейство, включително стария пияница чичо Рехабилитационна клиника. Благородството ѝ е забележително. Грижи се всички да се чувстват добре, храната да е вкусна, барът да е добре зареден и да има много забавления. Наистина е страхотна съпруга, като излязла от някоя приказка. Въпросът е иска ли да е така?

Има ли съвършен живот за всеки от нас? Вярвах, че е така, докато не излязох от своя живот. Тук, в Чатам, тъгата е в различен нюанс. Макензи не се бори за оцеляване, както правя аз в града. Тя се опитва да потисне неосъществения си потенциал и непрекъснато си задава дразнещия въпрос: „Такъв ли трябва да е животът ми?“. Предполагам, че все още не е намерила отговора. Ако беше, щеше да прегърне съпруга си и нямаше да се оплаква, че ѝ се налага да прави гердани от корнфлейкс. Само че тук става нещо, още повече, че не се намираме в някое от престъпните предградия, за които пишат в

списанията на мама. Тук става въпрос за лично удовлетворение и за това как една интелигентна жена уплътнява времето си.

Това е дилемата, надвиснала над партито по случай рождения ден, също като нарисуваните по стените облаци и слънцето на тавана на стаята за закуска. Макензи не е щастлива.

— Кога ще си тръгваме? — шушне Гейб на ухото ми. — Омръзна ми да ям нарязани на тънки пръчици моркови, топнати в сос. Дори си взех един бонбон от захарен памук.

— Какво ще кажеш за пирата?

Гейбриъл го оглежда от главата до краката.

— Готин пич. Само че е праволинеен.

— Ясно. Тогава можем да си тръгваме.

Пиратът Били се покланя за последен път. Децата стават и започват да подскачат, като пискат от радост.

Промъкваме се между гостите, за да кажем довиждане на Макензи, Брет и момичетата.

Мейв ме прегръща, а Пайпър протяга пухкавите си ръчички, за да я пусне майка ѝ при мен.

— Мога да ги взема у дома — признавам на Макензи.

— Когато пожелаеш — смее се тя.

Фоайето е пълно с розови пликчета с подаръци.

— Да не си посмяла да си вземеш — съска Гейб.

— Невъзпитано е да не вземем.

— Не ни трябва нито надуваема топка с русалки, нито пък сервиз за храна с картинки на Спъндж Боб. Извинявай, но аз съм пас.

Влакът, който трябва да ни върне в града, пристига точно навреме на малката гара в Чатам на Мейн стрийт. Качвам се и забелязвам, че е почти празен, въпреки това ми е много трудно да реша къде да седна.

— Какво ти става? — Гейбриъл избира места. — Във влака няма първа класа. Просто сядаш, където ти попадне. — Той се настанява до прозореца, а аз се тръшвам до него.

— Нещо не е наред — отбелязвам аз.

— Сериозно. Изглеждаш ми пребледняла. Не може да бъде. Да не би причината да е в гуакамолето?

— Не съм яла от него.

Гейбриъл потупва гърди.

— Аз обаче ядох.

— А какво не яде?

— Ще ти кажа какво не можах да издържа. Чичко Рехабилитационна клиника искаше да ме вкара в правия път. Само че аз вече знам защо горкият човечец пие.

— Така ли?

— Всичко трябва да е скрито-покрито. Измъкване няма — свива рамене Гейб.

Влакът излиза с трополене от Чатам, минава през Съмит и мен отново ме обхваща странното чувство.

Не мога да го опиша, но има нещо, което ме тормози. Партието ми е повлияло зле. Също и разговорите. Също и атмосферата.

Затварям очи и отново си представям партието. Тогава си спомням, че Пайпър ме прегърна и се притисна към мен с всички сили. В този момент имаше нещо невероятно въздействащо. Случи се нещо, докато бебето ме прегръщаше, и това нещо не ме оставя на мира. Държала съм в ръце много бебета, грижила съм се за племенничките и племенниците си, но прегръдката на това малко момиченце беше коренно различна. Тя носеше дълбок смисъл. Мили боже. Да не би това да е зовът на майчинския инстинкт, който жените чуват?

---

[1] Дейвид Фостър Уолъс (21.2.1962–12.9.2008) — американски писател и преподавател, чийто роман „Безкрайна шега“ е признат за един от стоте най-велики романа, написани в периода 1923–2006. — Б.пр. ↑

[2] Декоративна решетка за увивни растения. — Б.пр. ↑

[3] Петте квартала са Бруклин, Бронкс, Манхатън, Куинс и Стейтън Айлънд. — Б.пр. ↑

[4] Картина от Хилари Найт, закачена във фоайето на хотел „Плаза“. — Б.пр. ↑

[5] Осо буко — ястие от телешки джолан с домати. — Б.пр. ↑

[6] Най-популярните и богати илюзионисти в САЩ с шоу в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

[7] Имението Олторп е фамилният дом на семейството на принцеса Даяна още от 16 век, където конюшната е превърната в изложба в памет на покойната принцеса на Уелс. — Б.пр. ↑

6.

АПРИЛ ЗАСВИРИ НА ЦИГУЛКА

1 APRILE 2010

„Cara Valentina,

Току-що се върнах в новия си дом. Настаних се в апартамента над старата печатница в края на площада в Арецо. Запазени са много елементи от оригиналната архитектура, но е оборудван с всички съвременни удобства. Подовете са от лъскав бял гранит, който почти ме ослепява, когато седна на слънцето. Ще отскоча до Флоренция, за да си купя килими.

Днес вечерях с Теодора и татко. Баща ми е много щастлив. Обожава я. Няма защо да се притесняваш за нея. През деня ходят на дълги разходки. Готвят заедно. Всяка сутрин са на църковна служба и според баща ми, след като се помолят, се връщат вкъщи, за да се любят. Какъв живот!

Днес на вечеря разговаряхме за теб. Надявам се да си разбрала, че баба ти много ти вярва и цени безкрайно таланта ти. Освен това е важно да знаеш, че не съм обсъждал с тях чувствата си към теб. Не го правя единствено заради семействата ни. Това е проява на уважение към твоите чувства и надежда, че ще избликнат.

Любовта се гради върху серия от дребни неща, които човек осъзнава. Започва със смях — твойт смях, още първия ден, когато влезе в работилницата ни. Чувах смеха ти дълго след като си тръгна. Все още го чувам. След това лицето ти, което помня в подробности и го виждам дори сега, докато пиша. Колко прекрасно беше изражението ти на почуда, докато разглеждаше мострите фина коприна във фабриката в Прато. Запазих този образ, след като се върна в Америка. Все още го пазя. Ами целувките ни. Една целувка

(не говоря за откраднатата в Капри, а за тези в хотела, когато инициативата беше твоя, не моя, както би трябвало) носи послание за любов. Сънувам те, сънувам и твоята любов.“

С много обич: Джанлука

— Какво ще кажеш?

Джун оставя внимателно писмото върху кройната маса, сякаш е фин сатен.

Сваля очилата за четене и се обляга назад на работния стол.

— Не си била с достатъчно мъже, затова не знаеш нищо за любовните писма. Подобни бисери се срещат рядко. Никога не съм получавала подобно писмо. А можеш да ми вярваш, че много ми се иска да съм получавала. Този мъж си пада по дребните неща. Освен това си ви представя двамата заедно. Той умее да премисля нещата.

— Идва ми прекалено. Направо не мога да повярвам.

— Вярваш на всеки търговец на едро, който влиза в тази работилница, защо да не повярваш на Джанлука?

— Същата работа беше и докато бях дете и ядях прекалено много бял шоколад — след първата хапка знаех, че съм се наситила, но просто не можех да спра. Готова съм да изям цяла френзела, а след това трябва да полегна. Имам същото чувство и докато чета писмото.

— Не говориш сериозно, нали?

— Не знам. Радвам се обаче, че съм на разстояние и имам време, за да помисля. Той е там, аз съм тук.

— Колко удобно. Дели ви цял океан, който ти успешно запълваш с извинения защо да не се влюбиш в Джанлука. Веднага познавам кой е страхливец като теб. Слушай какво ще ти кажа, малката. Този мъж е един на милион — нека да е милиард, ако вземем под внимание факта, че планетата ни е пренаселена. Не го казвам единствено защото е висок и красив италианец, любимата ми хранителна група, а защото този мъж знае какво има значение за една жена. Някои цял живот не успяват да разберат. Докато този е разбрал, дори го е написал и ти е изпратил писмо. Ти просто не си наясно какво имаш.

— Много добре разбирам какво имам, но проблемът е, че не знам какво да правя с него. Когато говорим за мъже, ти какво искаш,

Джун?

— Цял живот съм се надявала някой да ме забележи. Не съм искала да съм в светлината на прожекторите, достатъчно ми беше, докато бях танцьорка. Говоря за нещо по-дълбоко. Искам мъжът да види каква съм в действителност.

— Тъкмо това е проблемът с писмата. Той все едно говори за богиня.

— Значи така те възприема. Описва ти опита си. Имам новина за теб — това е истинската любов. Той така те възприема — очевидно не по начина, по който ти се възприемаш. Остави се да бъдеш обичана. За бога, престани да се дърпаш.

— Добре де, добре.

— Нали го искаш?

— Разбира се.

— За да получиш онова, което искаш от живота, трябва да знаеш как да го поискаш. — Джун ме посочва и намига като някой пищовлия в стар уестърн. — А ти какво искаш?

— Надявах се да го позная, когато се появи.

— Този мъж е истински.

— И ти си същата като Тес и Джаклин. Те вярват в „единствения и неповторимия“. Срещаш един добър мъж, сравнително млад, след това... това е. Той е завинаги. Едно време и аз вярвах в „единствения и неповторимия“. Това, разбира се, беше по времето, когато той беше до мен. Познавам Брет открай време, а когато станах на дваисет и двамата бяхме заедно още от гимназията, се сгодихме. Мислех, че така става при всички — израстват с някое момче, после, след като са били заедно години наред и са прекарвали предостатъчно време със семейството на другия, продължават връзката си в брак. Повечето от жените, които познавам, са следвали тази формула, затова реших, че и при мен ще се получи по същия начин. Така и стана, докато не открих нещо в живота си, което изискваше повече от преподаването в училище, което ми харесваше, или работата в някой офис, която не ми харесваше. Налагаше се да пожертвам всичко — и уикенди, и социален живот, и всичко, което една жена трябва да направи, за да създаде традиционен живот. Просто не можех да разбера как бих могла да се справя и с двете — а по онова време Брет също не разбираше.

Джун остави писмото на масата.

— Мъж, който може да те прелъсти с дума или фраза, няма да те разочарова в леглото. — Тя става и си налива чаша кафе. — Всички чакаме единствения и неповторимия, миличка. Ако бях на твоето място, щях да побързам, да не би да стане късно. Джанлука се е качил на влака в правилната посока, а ти не искаш да се озовеш на грешната спирка. Аз на твоето място щях да съм си събрала багажа и да чакам на перона. Ако можех, щях да заема мястото ти. Има моменти дори и сега, когато опитвам. Но той е за теб. Вземи Джанлука и бягай с него.

— Говориш така, сякаш трябва да спра влака.

— Единственото спешно в този живот е да тръгнеш да търсиш любовта. Щом разбереш как става, значи си разгадала гатанката.

— А пък аз си мислех, че след като намеря начин как да оцелея в тази работилница, тогава ще съм я разгадала.

— Това са съвсем различни неща. Работата е оцеляване, докато любовта ти дава сили. Работа можеш винаги да си намериш. А любов? Съвсем невинаги когато поискаш.

— Ти защо не си се омъжила, Джун?

— Не съм искала.

— Може и аз да не искам.

— Напротив, ти искаш — отвърща тихо тя.

— Откъде знаеш?

— Жени, които се грижат за стари хора, са от онези, които искат да се омъжат — отвърща тя.

— Бабчето сама се грижеше за себе си.

— Да, но ти болееше за нея. Не говоря за работа, а за нещо, което ти идва отвътре. Същата си и с мен. Никой не ми звъни, когато се прибирам от работа, след като е навалял сняг. Единствено ти.

— Мили боже. Изкара ме адски жалка!

Джун избухва в смях.

— Ни най-малко. Ти обръщаш внимание на хората, а ние имаме нужда от това. Но не мислиш достатъчно за себе си. А времето лети — наистина лети. Когато остарееш, времето лети още по-бързо, все едно си настъпила педала на газта до дъно. Чувам старите хора по телевизията да казват, че не съжеляват за нищо. Аз обаче съжелявам за хиляди неща.

— Кажй поне едно.

— Щях да поискам още. Щях да поживея до насита.

— Но, Джун...

— Знам, знам, поживяла съм си петдесет години с всякакви мъже, цветове и предпочитания. Един господ знае колко хиляди километри съм изминала и колко континента съм обиколила в търсене на удоволствия. Сега, като се обръщам назад и мисля за всички мъже, ми се иска поне един от всички тях да беше седнал с писалка в ръка, за да опише това, което е видял, когато съм влязла в стаята.

Джун поглежда през прозореца и зарейва поглед някъде навън.

— Не се е случвало, трябваше сама да се сещам. Сама трябваше да попълвам празните места. — Тя подсвирва тихо. — Ами ти? Той ти казва истината с прости думи, пише го на хартия, обяснява недвусмислено какво означава за него. Ако не можеш да осмислиш думите сега, прибери писмото и го препрочети утре, след като си помислила. Повярвай ми, такъв като Джанлука няма да се появи отново, не и докато си жива. — Джун грабва писмото и ми го връща. — Да не би пък да има нещо, което не знам?

Тя бодва очилата за четене на носа си и се навежда над списъка със задачи. Вдигам една обувка и преценявам разкроената кожа, за да я напасна към тока. Джун отваря кутия с прави карфици, грабва ножиците и ги поставя на масата. Изтласква с коляно работния стол под масата, слага топче сурова коприна на макарата и аз ѝ помагам да застопори плата.

Ние сме две жени, свързани не само от приятелството. Работим заедно и макар аз да се водя шеф, истината е, че тя ми е шеф. Джун знае повече за света, отколкото аз някога ще успея да науча — и по въпросите на любовта никога досега не ме е подвеждала. Като учителка на ученичка, тя винаги ми е казвала истината. Може и да не вярвам на красивите думи на Джанлука, защото той е италианец, а те са известни с лековатото си отношение към живота. Може би се нуждая някой да тропне по масата, когато става въпрос за любов, не да бъде убеждавана. Може би си мисля, че красивото и изящното няма да издържат на ударите на живота.

— Открай време разправям, че на тази къща ѝ трябва малко драма. — Мама се настанява на червения кожен бар стол пред плота, който разделя кухнята от хола на бабчето. — Навсякъде. — Тя

разлиства списание „Интериор“ и откъсва страниците с подходящите идеи. — Старата къща има нужда от драстична промяна.

— Ще попитаме бабчето.

— Не е нужно. Тя ти остави къщата, така че можеш да правиш с нея каквото пожелаеш. Хайде, развихри се. Представи си как би се почувствала в нова обстановка. Позабавлявай се!

Животът ми вече има ново мото. Очевидно не се забавлявам достатъчно. Джун ми повтаря да поосвежа живота си в леглото, а мама се е хванала за мебелите. Хрумва ми, че нейният мотив е коренно различен.

— Да не би татко да е наложил вето на промените в Куинс?

— Това няма нищо общо. Но, да, наложи. Когато става въпрос за вътрешен дизайн, той успешно скапва удоволствието на хората. Ако питаш него, цял живот ще си кюта с прашния килим в червено, бяло и синьо от старото ни жилище през 1976-а. В това отношение е като майка си. Когато минаваш килимите с прахосмукачка, по тях остават следи на местата, където са ги застъпвали мебелите. Те са си направо ями. Баща ти просто не разбира, че обстановката има значение, че промените те поддържат млад и свеж, че те държат нащрек. Нали не обличаш едни и същи дрехи всеки ден?

— Не — лъжа аз. Поглеждам униформата си — дънки и работна престилка.

— Значи и домът ти не бива да е непрекъснато със същите дрехи. Едни и същи пердета в продължение на трийсет години. Стига бе, хора. Все едно сте се забили да живеете във фоайето на „Ходжо“^[1]. Когато на баща ти му поставиха диагноза на простатата, първото, което направих, след като прегледах основно диетата с ликопен^[2], беше да се поинтересувам в подробности от цветотерапията. След задълбочено проучване боядисах стаята ни в бледожълто, защото жълтото води към изцеряване. Не искам да си приписвам заслуги за блестящата му ремисия, но не се опитвай да ми разправяш, че няма връзка.

— Има връзка.

— Защо този човек не ме слуша поне от време на време?

— Мамо, той прави всичко, което ти поискаш.

— Накрая го прави.

От лаптопа зазвучава нещо като звънче. Тогава на екрана се появява бабчето.

— Виждаш ли ме?

Сядам и кликвам върху иконата с камерата.

— Тук сме, бабче. Виждам те.

— Ето ме, мамо. — Мама оставя списанието, бухва косата си и притиска устни, за да съживи гранулките на двайсет и четири часовото си червило. — Готова съм да застана пред камерата. — Притиска се до мен на стола и вижда образа си на екрана. — Мили боже, осветлението е кошмарно.

— Изглеждаш чудесно, Майк — уверява я бабчето.

— Не, приличам на жена, минала шейсетте. Така изглеждам. Питам всички продавачки на козметичните щандове дали имат представа кой е оправил лицето на Сюзан Сарандън. Че ние сме на почти една и съща възраст, а виж я как изглежда във филма „Осъденият на смърт идва“. Аз пък съм като осъдения на смърт.

— Според мен Сюзан Сарандън не си е правила нищо на лицето — отвърщам аз.

— Сега вече се чувствам още по-зле! — Мама отчаяно вдига ръце.

— Как върви с Алфред в работилницата? — поглежда ме бабчето и престава да обръща внимание на мама. Не мога да повярвам, че каза подобно нещо по скайпа. Тя обаче знае много добре, че ако започнат да обсъждат въпроса с пластичната хирургия, ще минат часове. — Разбирате ли се?

— Не е зле — лъжа аз.

Бабчето ме поглежда.

— Алфред ми каза, че всичко било наред.

— Добре. Радвам се, че си говорила с него.

— Престани. Той ми изпрати имейл за някакви данъчни формуляри.

— А, ясно. — Много добре знам, че бабчето и Алфред си пращат имейли всеки ден. Освен това знам, че той й докладва за всяка моя стъпка. Само че онова, което все още не е разбрал, е, че тя иска единствено добри новини, за да може спокойно да си живее многообещаващия нов живот. Той би трябвало да престане да я занимава с бюджета и да обсъжда с нея данъците. — Как е Доминик?

— Прекарвам си разкошно. Ами меденият ни месец! Черно море е истинско вълшебство.

— Мамо, направо няма да повярваш — навежда се към екрана майка ми. — Всеки път, когато посегна към някое списание за пътешествия, пишат по нещо за Черно море. Не бях чувала за него, преди да отидеш на меден месец там. Ти си новаторка.

— Руските дворци по крайбрежието са невероятни, а пък хайверът беше най-прекрасният, който някога съм вкусила. Беше студено, но водата беше спокойна като живак. Почти сребърна.

— Много се радвам за вас — въздиша мама.

Може и да се радваме на новия живот на бабчето, да сме доволни, че е получила всичко, което заслужава, като невероятни пътешествия и внимателен съпруг, но аз не спирам да се питам дали правенето на обувки не ѝ липсва.

— Бабче, нали се сещаш за скицата, която открих? Онази, която сканирах и ти изпратих? — Вдигам модела на Рафаел Анджелини. — Ти имаш ли представа кой е Рафаел? Проверих името в Гугъл, но не го открих никъде... Затова пък попаднах на Роберта Анджелини в Буенос Айрес. Възможно ли е да сме роднини?

— Възможно е.

— Ти знаеш ли нещо за други Анджелини?

— Има една стара история... само че нямам представа дали е истина. Прадядо ти имал брат. Двамата се отчуждили, това се случило много отдавна — може би още тук, в Арецо. Не знам подробностите.

— Прадядо е имал брат? — Поглеждам мама.

— Не ме гледай мен. Аз съм експерт по семейните въпроси, откакто всички са пристигнали в Америка. Знам за Хобокън и преместването в града... Тези неща знам аз.

Не мога да повярвам. Мама знае с точност колко сребърни прибори има в семейството, как изчезнал един черпак, за който е убедена, че е задигнат, когато поканили братовчедите Мартинели на обяд на първи май след короноването на кралицата^[3] през 1979 г. Баба бе надписала и разпределила наследството за внуците си още в деня на раждането ни и го беше подготвила, за да ни го връчи в деня на първото причастие, да не би нещо да се случи с нея. В това семейство всеки знае какво има в чекмеджетата, в шкафовете и в кутията с бижута. Завещанията ни се обновяват също като снимките на зъбите (а

ние сме истински фанатици по отношение на зъбите!). Възможно ли е да отрежем цял един клон от семейството и никой досега да не спомене и дума?

— Не знаех много за този брат — казва бабчето. — Те никога не говореха по този въпрос. А за Аржентина чувам от теб.

Не откъсвам очи от екрана. Идва ми да се разкрещя: „Не знаеш много или просто си забравила да споменеш пред мен, както беше забравила да кажеш, че дядо си е имал любовница чак до времето, когато ти самата си се влюбила в Доминик, който се сети да спомене за тази работа цели десет години след като сте се свалили!“.

Имам чувството, че съм отворила грешната кутия от склада и съм разкрила семейни тайни и вендети, които като нищо могат да взривят покрива на Пери стрийт 166.

— Струва ми се важно. Излиза, че в семейството е имало още един обущар.

— Какво значение има? — намесва се мама.

Поглеждам първо бабчето, а след това и нея.

— Вие сериозно ли говорите? — Ама те двете не разбират ли? Опитвам се да разширя марката. Следователно трябва да знам всичко за компанията и историята ни. Може да се окаже, че има нещо ценно, което да използвам в бъдеще. Не бива да ме оставят на тъмно. Никак не ми се иска да споменавам, но имам чувството, че бабчето и Алфред се опитват да ме държат на тъмно.

— Майка ти е права — заявява бабчето. — Да гледаме напред, към бъдещето. Освен това скицата не беше добра като на дядо ти и на прадядо ти. — Тя се усмихва. — Нито пък като твоите.

— Може ли поне да те помоля за една услуга? — питам аз. — Отиди в църквата в Арецо и провери дали ще успееш да откриеш книгата, в която са записвали кръщенетата. Ако Рафаел Анджелини наистина е бил чичо на дядо, той ще бъде записан.

— Побиват ме студени тръпки — обажда се мама. — Дали да не отидем на екстрасенс?

— Мамо, последния път, когато ходихме, беше истинска катастрофа. Пратихме леля Фийн на три безплатни сеанса и онази й обеща да спечели състезанието по пауърбол.

— Да, да, след като леля ти не спечели и от лотарията, искаше да съди екстрасенската и комисията по игрите.

Бабчето ни прекъсва.

— Как е Фийн?

— В събота ходихме да я видим — отвръща мама. — Нацупена беше, както винаги. Записала се е да ходи на водна аеробика в Миниола. По-добре да изпие басейна, отколкото да се налива с „Джони Уокър“ червен етикет.

Мобилният ми, оставен на плота, звънва. Вдигам го, а мама и бабчето започват да се оплакват от дългия живот заедно с Фийн.

— Валънтайн, Памела е. Алфред кога си тръгна?

Поглеждам към часовника.

— Към пет. Имаше срещи в центъра с някого от Програмата за малкия бизнес.

— Трябваше да се е прибрал за родителската среща на Роко. Аз съм уредила бавачка и всичко останало.

— Не отговаря ли на мобилния? — питам аз.

— Включва се направо на гласова поща. — Тя е искрено възмутена.

— Ще го открия. Ти върви в училището, аз ще му кажа да дойде там.

Затварям и набирам мобилния на брат си. Той се обажда след две позвънявания.

— Здравсти, Алфред. Обади се на Памела. Не може да се свърже с теб и каза, че имало някаква родителска среща.

— Олеле.

— Забравил ли си? — Това е напълно нетипично за Алфред. Та той помни абсолютно всичко — включително и как взе изпита по висша математика в единайсети клас. — Качвай се на автобуса, брат ми. Тя те чака.

Затварям телефона, силно подразнена. Не стига, че трябва да се съобразявам с партньор, когото изобщо не съм искала, ами сега се превръщам и в негова секретарка. Какво следва? Може би в неделя сутрин ще трябва да започна да гладя ризите му.

Мама оглежда клавиатурата.

— Това чудо как се затваря?

— Приключи ли?

— Да.

Натискам съответните клавиши и излизам от скайпа. Екранът позеленява. Мама пляска с ръце.

— Какво невероятно изобретение. Обожавам дваисет и първи век! Съвсем в стила на Уилям Шатнър и „Стар Трек“.

— Старомодният живот не ти ли липсва понякога?

— Кое по-точно?

— Любовните писма, написани с писалка.

— Боже, не. Баща ти не умее да пише правилно. Изобщо не може да се изразява с думи. Веднъж, още бяхме млади, се опита да ми напише нещо, но се оказа, че ми трябва драматург, който да ми го разтълкува. Не, не. Сегашният начин на комуникация много ми харесва. Дъч ми казва лично какво изпитва. Натискам копче и лицето на собствената ми майка, която е в Италия, се появява на екрана. Днешните времена са истински връх.

Офисът на Програмата за малък бизнес е през две врати от стаята, където ни изпращат, когато сме призовани да се явим също като съдебни заседатели. Чакалнята е пълна с хора, извадили лаптопи, включили мобилните си телефони, за да си свършат работата. Записвам се. Когато си имаш работа с лекари или правителствени агенции, винаги някъде виждаш един клипборд и две химикалки, провиснали на връвчица. Катлийн наднича от едната врата и ми дава знак. Соча списъка — има поне девет имена пред мен. Тя ми маха с ръка да вляза.

— Комплектът с документите ти е готов — заявява, щом затваря вратата.

— Вече? — Не мога да повярвам и се чувствам малко виновна, че ме приеха още с влизането. Катлийн май наистина е била очарована от продуктите на фирма „Анджелини“.

— Стана бързо. Двамата с Алфред прегледахме всичко и подписахме.

— Браво.

— Рей Риналди ги одобри и ми изпрати три комплекта, които трябва да подпишеш и ти. — Катлийн поставя документите пред мен и ми подава химикалката. Подписвам всичко. Тя слага печати.

— До шест седмици ще получите кредита. Така ще имате време да намерите производител.

— Заемам се веднага.

Катлийн се изправя.

— Беше ми приятно да работя с вас.

Отварям чантата си и вадя типичната кутия на червено и бяло райе.

— Това е за теб.

Тя отваря кутията.

— Великолепни са! — Вади чифт кожени пантофки „Флора“. — Не мога да приема.

— Защо да не можеш? Това не е подкуп. Заемът вече е одобрен. — Посочвам букет с благодарствена картичка на бюрото ѝ. — Ние изразяваме благодарността си с обувки вместо с цветя. Това е просто приятелски жест.

— Беше истинско удоволствие да работя с теб и семейството ти — усмихва се Катлийн.

Досега не бях забелязала колко е красива, но сега, след като ми обеща достатъчно пари, за да пусна в производство „Бела Роза“, мога да кажа, че е истински бонбон.

Пъхам моето копие от договора в чантата. Чувствам се виновна, когато минавам през чакалнята, пълна с хора, които имат нужда от заем, за да оцелеят, и се надяват да намерят начин фирмата им да се разрасне.

Пускам есемес на Брет.

Аз: ЗАЕМ ОДОБРЕН!

Брет: Браво!

Аз: Благодарение на теб.

Брет: Сега да намерим фабрика.

Аз: В Щатите ли?

Брет: Разправям се с брат ти за Китай.

Аз: Той ще е проблем.

Брет: Нали затова съм тук. Ще се боря. Ти прави красивите обувки.

Аз: За никъде съм без теб. Знам. Щях да ходя на терапия.

Брет: Ти си моята терапия. Никой не ме разсмява като теб.

Аз: Или като теб!

Брет: Целувки.

Аз: Целувки.

С Тес и Джаклин седим в чакалнята на болница „Слоун Кетъринг“. Татко е дошъл за преглед, а на мама не ѝ се идваше сама, затова и трите дойдохме за подкрепа. Човек би казал, че в месеците лечение, след като поставиха диагнозата, сме приели неизбежното, но не е така. Живеем в страх, но не споменаваме и дума. Ухилваме се, шегуваме се и се опитваме да повдигнем духа на родителите си. През цялото време обаче стискаме броениците в джобовете си, прехвърляме мънистата и се молим новините да са добри всеки път, когато татко се покаже.

Обожаваме думата *ремисия* и не спираме да повтаряме *излекуване*, защото това е най-силното ни желание (това е самата истина). Само че ракът се превърна в официален член на семейство Ронкали. Не ни е приятно, не сме го викали, но той се натрапи и се налага да го приемем: и противните му настроения, и поведението, на което не може да се разчита, и бързото му оттегляне, когато лекарите изпробват някое ново лекарство и ни нареждат да се приберем у дома и да чакаме резултатите. Междувременно се опитваме да се справим с пораженията, които той нанася на баща ни — той е ту в нормално състояние, ту изтощен, ту му е лошо, докато лекарите се опитват да подобрят състоянието му.

Днес обаче се чувствам невероятна късметлийка. След като получих одобрението за заема, може да ни потръгне и в други отношения и нещата в семейството да се оправят. Но съм и суеверна, защото съм виждала как мечтата ми се изплъзва, затова предпочитам да пазя оптимизма за себе си.

— Мислиш ли, че изследванията на татко ще са добри? — пита Джаклин.

— Изглежда добре. Поне физически.

— Вал, той винаги изглежда добре. Хората в нашето семейство може да са на прага на смъртта, но не изглеждат болни. Когато умрат, околните имат чувството, че са били в цветущо здраве.

— Дано остарeya като татко. Той си е същият от четирийсетгодишен.

— Заради носа е — отвърща Джаклин. — Носът е много важен, докато остаряваш. Той е опората на всичко останало. Също като централната подпора в палатка. — Тя преглежда блекбърито си. — Виж. Бабчето ми е изпратила снимка на двамата с Доминик. Погледни само.

Бабчето и Доминик са прегърнати на палубата на кораб за круизи. По вълните на Черно море се мяркат бели гребени. Двата са омотани като шерпи в пухени грейки, плетени шапки, черни очила и дебели ръкавици.

— Те на меден месец ли са, или са решили да станат видни членове на руската мафия?

— Сигурно е било адски студ — отбелязва Тес.

— Наистина адски. А, ето и една с Джанлука. — Джаклин ми подава телефона.

Поглеждам снимката. Той е застанал отпред до колата си и изглежда кисел. Бабчето и Доминик сигурно закъсняват за някъде. Ядосан или не, Джанлука изглежда страхотен на снимката.

— Чувала ли си се с него? Нещо ново, откакто го спипах в банята?

— Да.

Сестрите ми се присламчват.

— По скайпа ли? — пита Тес в напразен опит да не досажда, макар че отчаяно ѝ се иска да научи дори най-незначителните подробности.

— Не. Пишем си писма.

— С марки ли?

— Да, Тес. Написани с мастило, с марки на пликите. Типичното писмо, пуснато по пощата.

— Леле. Много романтично — въздиша Тес, макар да усещам, че не говори искрено. Нейната представа за романтика са музикалните картички, а когато ги отвориш, отвътре да изскочи огромен букет, на който е провиснало диамантено сърце на дебела златна верига. Писано на ръка писмо е начинът на горкия мъж да се добере до сърцето на жената, обаче Тес, също като мама, предпочита блясъка. — Старомодно писмо.

— Но защо? — Джаклин, която все още не е навършила трийсет, не помни живота преди мобилните телефони и имейлите. — Колко

време му трябва на такова писмо, за да стигне до Италия? Сигурно години. Мама ни изпрати картичка от Италия, а се беше върнала от три седмици, когато я получихме. Защо си губиш времето с писане на писма, след като можеш да му пуснеш есемес?

— Той не си пада по съвременната техника — обяснявам аз.

— Стар е — свива рамене Джаклин, доволна, че е разбила шифъра на Векиарели.

— Да, стар... старичък е, но не е това. Той обръща специално внимание на хората около себе си. За него има значение как прекарва времето си. Не го познавам чак толкова добре, но всичко, което прави, всичко, което казва, е истинско. Той премисля нещата. Не бях срещала човек като него.

— Мислиш ли, че намеренията му са сериозни?

— Не бързай да си купуваш шаферска рокля.

— Да, ама в „Бендъл“ има разпродажба — недоволства Джаклин.

— Много си паднах по една мостра на „Родарт“.

Тес се обръща към мен.

— Не й се оставяй. Винаги ще има прекрасни рокли и сватби, на които да ги облечеш. Първо се увери, че той е подходящ за теб. Не бързай. Накрая ще знаеш със сигурност дали Джанлука е единственият и неповторимият.

— Никак не ми е приятно, но не съм сигурна дали все още вярвам в тази работа с единствения и неповторимия.

— Разбира се, че вярваш! Виж ни нас! — настоява Джаклин. — Чарли е единствен и неповторим! Том е единствен и неповторим!

— При вас, момичета, се получи. При мен е различно.

— Все така разправяш, но не си чак толкова различна от нас — недоволства Тес.

— Ако щете вярвайте, но ми се иска да съм съвсем същата като вас. Щом си намислите нещо, правите каквото правите, и го докарвате докрай. Някои хора са доволни и на медна халка, докато вие искате да получите диамантена. При вас просто се получи. Само че аз така и не успявам да се влюбя в мъже, които да правят това, което аз искам. Винаги има някакъв конфликт.

— Сигурно това е проблемът. Може пък Джанлука да е склонен на компромиси — предполага Тес.

— Той кога ще дойде на гости? — пита Джаклин с надеждата роклята, която си е харесала, да е все още на разпродажба, когато Джанлука ме убеди да предприемем следващата стъпка.

— В момента работи сам в кожарската работилница. Едва ли ще намери време да се откъсне от задълженията си.

— Значи все едно си попаднала в някой от любовните романи на Джейн Остин, където хвърчат писма, но секс няма — не крие разочарованието си Тес. — Никакъв екшън. Просто думи.

— Поезия — поправям я аз.

— Какво ти пише в писмата? — пита Тес.

— Не е ваша работа.

Няма да допусна грешката да ги покажа на сестрите си. Когато Гейбриъл направи анализ на писмото на Джанлука, останаха поразена. Преценката на Джун ми помогна, защото беше направена на базата на богатия ѝ любовен живот. Последните, на чието мнение бих разчитала, са най-близките от семейството. Отдавна вече отминаха дните, когато споделях с тях всичко, което ми се случваше.

Като последната неомъжена в семейство на женени, аз съм се превърнала в тяхна задача, в проект, който спешно трябва да бъде реализиран. Няма да мирясат, докато не се обвържа. Предпочитам да използват енергията си, за да помогнат на мама да направи мечтаното езерце с лилии на Остин стрийт, вместо да се месят в любовния ми живот.

Мама се измъква през летящите врати, които отвеждат към вътрешността на болницата. Облечена е от главата до петите в жълто. В слънчево жълто. Майк Ронкали е донесла теорията за лечебната сила на цветовете в манхатънската клиника.

— Момичета! Всичко е ясно! — Тя ни прегръща и трите и рева. — Всеки път, когато вляза тук и ми кажат нещо хубаво, разбирам, че направо съм била побеляла от тревоги. Обикновеният живот може да е истинска съсипия.

— Така си е — съгласявам се аз.

— Не говорим за големите неща, а за дреболиите. Благодаря на Господ и на света Тереза, която никога не ме изоставя, че Дъч засега е добре.

— Ще пусна есемес на Алфред — предлага Джаклин.

— Благодаря — отвърща мама и затяга колана на жълтото си двуредно палто. Очевидно е, че има нещо, което продължава да я измъчва.

— Искам да ви кажа — започва тя, — баща ви забеляза, че Алфред никога не идва на тези прегледи.

— Той е в работилницата, мамо — обяснявам аз. — Прави проучване...

— Хич не му търси извинения. Ти правиш проклетите обувки, Вал, а намираш време, за да дойдеш и да поседиш при татко си. Не, брат ти просто не разбира. Ще ти кажа още нещо. Никога няма да разбере! Ще се цупи на баща ти, докато старият умре.

— Да се надяваме, че няма да стане точно така — отвърща дипломатично Тес.

— Какво е тази работа? — вдига ръце мама. — Не могат ли децата да простят на родителите си? Ние не показваме разочарованието си пред вас. Наистина не го правим. А ако все пак го направим, първи разбираме това. Доколкото мога да преценя, баща ви си плати репарациите. Не че той би използвал същите думи...

— Нито пък би ги произнесъл правилно — кимам аз.

— Честно ви казвам — продължава мама, — човекът се опита да ми се реваншира по всички възможни начини, с отношението си към семейството, към Господ. Освен това неведнъж е опитвал да създаде близост с брат ви, и то при условията на Алфред, който не спря да се дърпа. Случваше се всеки път! Баща ви не се прави на съвършения родител. Много добре знае какви недостатъци има, както и аз познавам моите. Господи, помогни ми, минаха цели двацет години. Почти не помня онова време, докато за брат ви то сякаш е било вчера.

— Алфред си е такъв — отвърща Тес. — Няма да го промениш, мамо, не се трови.

Мама се замисля. Тъгата и гневът се оттичат от лицето ѝ толкова бързо, сякаш ги е забърсала с най-попивателната си гъба.

— Напълно сте прави. Алфред ще разбере, когато разбере. Но ви моля вас, трите ми ангелчета, не позволявайте лошото ми настроение да скапва деня ви. Вие сте върхът! Всяка от вас си има толкова тревоги, коя с децата, коя с работата, съпруга или... — мама ме поглежда, — презокеански любви. Като ви гледам, си казвам, че двамата с баща ви сме се справили добре, защото и трите сте тук до нас.

— Че къде другаде да бъдем, мамо? Нали сме семейство — отбелязва Джаклин.

Сядаме и чакаме татко да се облече и да дойде при нас, а аз се замислям за брат си и как вечно има някой, който му е сърдит. Едва ли това се отразява добре на Алфред. Много е тъжно, че изпуска най-хубавите моменти с нас. Облекчението е истинска амброзия, но трябва да се извоюва. Алфред обръща гръб на агонията, но пропуска и радостта. Той не желае да направи емоционална инвестиция в нас. Може пък да пази всичко за Памела и момчетата.

Може пък те също като нас да знаят истината, че никой от семейството не е достатъчно добър за Алфред, независимо дали сме родени след него, дали сме го родили или сме омъжени за него. Стандартите му са толкова високи, че никой не е в състояние да ги стигне. Да не забравя да кажа на Брет да го има предвид. Не мога да позволя на Алфред да преобърне взаимоотношенията ми във фирма „Анджелини“, защото има нереалистични стандарти или не иска да види как сестрата, която не брои за нищо, ще успее.

— Знам, че това не е типично за религията ти... — говоря аз по мобилния. Застанала съм на ъгъла на Четиринайсета улица и Осмо авеню, притиснала с една ръка ухо, докато с другата стискам телефона. — ... но просто трябваше да ти се обадя.

— Валентина? — Джанлука е на седмото небе от радост.

— Имам добри новини. Изследванията на татко са блестящи.

— *Va bene!* — Джанлука е очарован от новината и искрено зарадван, че чува гласа ми.

— Просто исках да ти кажа. — Един автобус намалява на спирката и декомпресираща с тежко пышкане, докато стълбичката се накланя към тротоара. — Извинявай, шумно е, но съм навън. Връщам се към работилницата.

— Шумът не ме притеснява — уверява ме той. — Много се радвам да чуя гласа ти.

— Джанлука?

— Да?

— Моля те, прояви търпение към мен.

— Валентина.

Спокойният му глас, начинът, по който изрича името ми, направо ме омайва. Как само ми се иска да му разкрия какво означава за мен, да призная, че нямам търпение да се прибера у дома и да запиша мислите си на синята хартия. Ето че всичко се забърза, стана спешно. Трябваше само да отида до „Слоун Кетъринг“, за да си припомня колко къс е животът и че няма нищо лошо в това да подредиш нещата в него по важност.

— Не съм толкова добра в това като теб, не умея да се изразявам. Аз просто... — млъквам и се замислям.

Той изчаква търпеливо, докато се изкажа. Не ме прекъсва. Оставя ме да открия точните думи, после ми дава време да призова достатъчно смелост, за да ги споделя.

— Опитвам се да кажа, че обожавам писмата ти. Те са описателни, искрени... и чувствата в мен избликуват, когато ги чета.

— Grazie — отвърща той, след секунда добавя, — mille grazie.

— Опитвам се да ти кажа... да не преставаеш да ми пишеш. А когато пристигнат, ще ги чета със същото внимание, с което ти си ги написал.

— Валентина, трябва да те видя.

— Кога? — питам го аз.

— Искане ми се да стане още днес.

— И на мен — отвърщам искрено аз.

— Само че в работилницата ми е много трудно. Татко е вече нов човек, има нов живот. Почти не проявява интерес към стария. Затова ми се налага да работя двойно повече.

— Същото е и при мен.

— Значи сме... как се казваше...

— В едно положение!

— Точно така. Така беше. А това сближава ли ни? Не, нали? — пита той.

— Напротив — отвърщам аз.

Когато се връщам в работилницата, Гейбриъл и Джун се заливат от смях над кройната маса. Толкова е естествено да работят рамо до рамо.

Гейбриъл не идваше толкова често, докато живееше в Челси, но сега, след като ще се пренесе тук, той е част от всеки аспект на живота на Пери стрийт 166, включително и производството на обувки.

— Какво става? — окачам палтото и поглеждам към Алфред, който е свел глава над някаква папка.

— Джун ме учи как да кроя — отвръща Гейбриъл. — Реших да направя сам пердетата за хола.

— Ще можеш ли?

— Хич не ми задавай подобни въпроси. Мога да направя всичко, което си наумя.

— Да знаеш, че е невероятен. Много е схватлив — обяснява Джун. — Има страхотен усет, което е едно от задължителните качества за кроячите.

— Щом реша да науча нещо ново, винаги се уча от най-добрите — заявява Гейбриъл.

— Значи от мен, малкия — киска се Джун. — Трийсет и кусур години съм с тези ножици. Мога с чиста съвест да кажа, че съм най-добрата.

— Какво ще кажеш да си починем и да пийнем по едно кафе? — пита я Гейбриъл.

— Дадено — отвръща Джун.

— Направих кекс с орехи. — Той поглежда и двамата ни с Алфред.

— Аз не искам — обажда се брат ми, без да вдигне поглед.

— И аз. Обядвах късно. Вие вървете.

Гейбриъл и Джун се качват по стълбите.

— Изследванията на татко са чисти.

— Браво — отвръща Алфред.

— Не можеш ли поне да се зарадваш?

Той оставя папката.

— Какво очакваш да направя? Да друсна една жига ли?

— Не. Искат ми се да го покажеш — натяквам аз. — Никога не си идвал в болницата, дори когато му направиха операцията, дори докато ходеше на химиотерапия и на лъчетерапия. Просто ни остави да се оправяме сами. Не е честно.

— Държа да ти напомня, че аз го вкарах в „Слоун“, аз платих за допълнителното лечение. Дал съм своето.

— Ти си единственият му син.

— Едва ли мога да се похваля с тази работа — сопва се той. — Не искам да се караме, Валънтайн — продължава уморено той.

— Няма, но ти се караш с целия свят, а след това аз трябва да живея в него.

— Това пък какво трябва да означава?

— Ти не се разбираш с хората. Заемаш отбранителна позиция. Или пък издаваш заповед и очакваш да ти се подчиня незабавно. Решаваш, че ще произвеждаме „Бела Роза“ в Китай и слагаш точка. Премазваш ме като валяк, караш Брет да се чувства нещастен...

— О, сега пък съм отговорен и за щастието на Брет?

— Щом работиш с него, значи си отговорен. Той е важен за мен, ценя мнението му, застъпвал се е неведнъж за фирмата.

— Ще си получи комисионата.

— Не е там работата. Той не беше длъжен да се заема с нашия случай. Ако успеем, това все още е под въпрос, но трябва да знаеш, че голяма част от заслугата ще бъде на Брет. Затова би ли показал малко уважение, ако нямаш нищо против, и по възможност да не се държиш толкова властно.

— Както кажеш, шефке — отвърща той.

— Де да беше така. И да не ми се беше наложило да сключа сделка с дявола.

Алфред ме поглежда.

— Сега пък се превърнах в дявол.

— Можеш да си ужасно жесток. Не ми харесва как се държиш с баща ни.

— Винаги стигаме до този въпрос. — Той ми обръща гръб и се връща на бюрото си.

— Не може ли поне да направиш усилие?

— Няма да стане. — Алфред сяда, подпира се на едната си ръка и отваря папка. Преставя да ми обръща внимание и се връща към работата си. Затова вадя тежката артилерия, торпедото от арсенала на Ронкали — чувството за вина.

— Татко няма да е вечно жив.

— Какво облекчение — сопва се той.

— Вземи си думите обратно! — изкрещявам аз.

Усещам как в гърдите ми напират бяс. Брат ми се отдръпна нарочно от семейството и затова на всички ни е по-трудно да приемем

болестта на татко. Според мен му доставя удоволствие, че е настрани от нас, от проблемите ни — защото, докато постъпва така, тези проблеми не са негови. Но с родителите на Памела не се държи по същия начин. Когато те са в криза, винаги е до тях. Най-му е удобно в ролята на онеправдан член от семейството. Нищо, че със семейство Ронкали е прекъснал връзката сам и ни е оставил да се оправяме, както си знаем.

— Ако не искаш да си оправиш отношенията с татко заради мама или сестрите си, помисли за синовете си. Гарантирам ти, че ако не преодолееш това, което си натрупал срещу татко, много скоро същото ще се случи между теб и синовете ти.

— Синовете ми са различни. — Алфред отново се навежда над работата си.

По тона му става ясно, че разговорът е приключен. Ако можех да го изхвърля от работилницата, досега да съм го направила. Не знам колко дълго ще го издържа тук. Опитваме се да се разбираме, по-точно казано, аз се опитвам да се разбирам с него, но знам, че стъпвам на пръсти, докато съм около него, а после разчиствам опустошението след експлозията. Караме се за дреболии, а после аз оправям нещата. Не стига, че имам достатъчно работа, ами трябва и да се съобразявам Алфред да е в добро настроение. Така е било цял живот и вече ми писна от него.

Освен това съм бясна. Ще поговоря с Брет за сроковете. В такива дни, когато всички са настръхнали от напрежение, едва смогвам да си свърша работата. После, напълно изтощена от този танц, си лягам и мечтая какво би било, ако притежавах този бизнес. Представям си работилницата без дългове, всичките ни задължения изплатени. Аз съм шефът и не трябва да отговарям пред никого. Някой ден ще купя дела на брат си и ще се отърва от него завинаги.

На Гейбриъл Бионди му трябваха дели два дни, за да се изнесе от апартамента на братовчед си в Челси и да се пренесе на Пери стрийт 166. Той има толкова много вещи.

Осемте етажа на магазин „Ей Би Си“ за килими и домашни потреби на „Бродуей“ предлагат по-малко неща, отколкото е събрал Гейбриъл Бионди. Спокойно можем да напълним допълнителна сграда

(ако имяхме) с неговите боклуци. Кашони и пак кашони, всички натъпкани до пръсване с безценните му вещи.

Има позлатени огледала в стил рококо, стойки за шапки в стил ар деко, лежанки в кожа от зебра, шест стола с прави облегалки и ратанови седалки, скрин от началото на миналия век, достоен за „Титаник“, лампиони от „Тифани“ с бронзови стойки, имитация на дърво, мозаечни лампи от тюркоазно и розово стъкло и постери в рамки на представление на „Бродуей“ още от времето на „В двайсети век“^[4] и „Тя ме обича“^[5].

Гейбриъл застава с ръце на ханша.

— Знам, че всичко прилича на гей гаражна разпродажба. Уверявам те, че голяма част ще замине.

— Кое например?

— Порцелановият сервиз със супници.

— По-добре да го запазиш.

— Защо? — пита нервно Гейбриъл.

— Защото отива на английското седло за езда, което искаш да закачиш на стената.

Гейбриъл поглежда към небостъргача от кафяви кашони в хола ми и се кани да попита: „Кое седло“, когато разбира, че се шегувам.

— Ха, ха, ха. Много смешно.

— Ти имаш повече вещи, отколкото са изложените в „Метрополитън“. Няма период от вътрешния дизайн, който да си няма достоен представител тук.

— С изключение на ранния американски период. Ненавиждам го. Обичам много Ейбрахам Линкълн, но не понасям мебели, които имат вид на дялкани с брадва.

— И аз ги мразя.

— Знам, че имам доста неща. Да ти призная, мечтая си за вила в окръг Бъкс. Представям си я как ще изглежда. Накъдето и да се обърнеш, все едно попадаш в историята Четириетажна бяла къща с черни кепенци, кацнала на зелен хълм в Пенсилвания, заобиколена от равни поля. С плувен басейн, тераса с теракота, кухня с медна посуда и островче за готвене в средата, а стаите широки, просторни.

Представям си как се вихрят партита, а гостите са все хора, на които се възхищавам — Дорис Кърнс Гудуин^[6] и Тина Фей^[7] в единия край, братя Кoen и Лейди Гага в друг. Виж! Тони Кушнър^[8] обсъжда

икономическите проблеми в театъра с Джо Мантело^[9], Майкъл Патрик Кинг^[10] ги хвали, а Майк Никълс^[11] ги прекъсва. Представи си загорялата Франсис Макдорманд, носа ѝ покрит с лунички, докато репетира сцена от „Арсеник и стари дантели“, а Бартлет Шер^[12] я наблюдава, после си казва мнението. След това ще пием грапа и ще пушим пури, насядали до пукация в камината огън, а след като Мери Теста изпее нещичко от „Розовата тауировка“, ще обсъждаме съдбата на националния ни театър — стига да е останало нещо от него, когато си купя мечтаната къща.

— О, Валънтайн, имам такива планове за страхотен живот! Когато мога да си го позволя, което ще рече да съм в състояние да платя в брой, ще ми посадят вече пораснали дървета, също както направи Мое Харт^[13] преди шейсет години, защото и аз като него нямам търпение да чакам, а после ще напълня къщата все с любими предмети. Интериорът ще бъде моето вдъхновение. Мебелите ще ми доставят удоволствие. Това са все нещата, които виждаш тук.

— А междувременно какво ще ги правим?

— Ще ги използваме тук.

— Слушай сега. Какво ще кажеш да променим хола и да сложим твоите неща — безценните ти вещи...

— Наистина са безценни.

— Съгласна съм. Всичко, което не пасва или не ти харесва, ще го дадем на склад.

— Добре. Мога да си позволя да оставя нещо на склад, след като ми помагаш с наема.

— Ще предложа вещите на бабчето на семейството. С изключение на фермерската маса. Тя остава. — Прокарвам ръка по ръба на масата, на която се е събирало цялото семейство още от времето преди да се родя. Не мога да си представя къщата без нея. — Това е единственото правило. Масата остава на сегашното си място.

— Няма проблем. Харесвам я — съгласява се Гейбриъл. — Може да ми се прииска да я приведа в по-приличен вид.

— Разрешавам.

— И ще запазим полилея. Винаги съм харесвал венецианското стъкло.

Двамата с Гейбриъл бързо се връщаме към рутината от годините в колежа. Много е лесно — аз го оставям да прави каквото той

пожелае, а той ме юрка също като каубой на кон, препуснал по коритото на пресъхнала река, докато прекарва добитък през прериите.

— Това грамофон ли е?

— Да, от едно време.

— Работи ли?

— Не знам. Никога не съм го пускала. Горе пазя всички албуми на Синатра, които бабчето е събирала.

— Страхотно! Мога да се пренастрою на вълна Синеочко и после да приведа къщата в приличен вид. Франсис Албърт^[14] ще бъде моята муза.

— Отивам да заключа работилницата — заявявам аз. — Джун и Алфред си тръгнаха преди часове.

— Как върви търговията?

— Безкрайните дни от по дванайсет часа си казват думата. Харлин Ливайн от „Дом на обувката Пикадили“ в Милуоки ще си получи пратката навреме.

— Имаш ли нужда от мен?

— Не. — На най-горното стъпало съм, когато се сещам за нещо. — Какво ще вечеряме?

— Пиле по флорентински със салата от глухарчета и варен на пара артишок, а за десерт има крем брюле.

Притискам ръка към сърцето си.

— Обичам те.

— Естествено — отвърща той.

Слизам и отварям вратата. Джун е забравила да угаси лампите над масата за гладене. Упътвам се да ги щракна и по пътя посягам да заключа прозорците. Едва сега забелязвам, че тя вече е спуснала капациите и е заключила.

Гася лампата над масата. В този момент забелязвам, че не съм сама.

В далечния край на работилницата, където опаковаме доставките, има някого. Застивам на място. Не мога да повярвам, че алармата не се е включила. В мислите ми цари пълен хаос, някой ни обира, кой ли е, какво искат, какво да правя? Само че крадците не помръдват. Не се опитват да избягат. Разбирам, нямат представа, че аз съм тук.

Присвивам очи, за да видя кой е.

Ахвам и изпускам дълго сдържания дъх. Катлийн Суини, която беше дошла за среща, е в прегръдките на брат ми. Двата се целуват страстно и дори не ме чуват, докато не пристъпвам към задната врата с намерение да се измъкна, но без да искам, си изпускам ключовете. В тишината те издрънчават толкова силно, сякаш съм изтървала тежката ютия.

Катлийн се скрива в банята, а Алфред се извърща.

— Алфред. Какво правиш? — едва успявам да прошепна аз.

Той не отговаря.

— Какво става тук? — Вдигам ръка към главата си, макар да знам какво видях, не искам да повярвам.

Алфред продължава да мълчи.

Оставям ключовете на масата и излизам от работилницата. Затварям вратата след себе си. Тръгвам по стълбите — краката ми са омекнали, въпреки това прескачам през стъпало, за да се отдалеча колкото е възможно по-бързо от видяното.

---

[1] Ходжо е съкратеното име на верига хотели и ресторанти „Хауърд Джонсън“ в Съединените щати и Канада. — Б.пр. ↑

[2] Ликопен е антиоксидант, който при абсорбирането си в тялото спомага за регенерацията на увредените клетки от свободните радикали; придава червения цвят на доматиите. — Б.пр. ↑

[3] Кралицата на парада по случай първи май е обикновено тийнейджърка, която върви най-отпред на шествието, облечена в бяло, с тиара на главата. — Б.пр. ↑

[4] „В двайсети век“ е отчасти операта, отчасти фарс и отчасти комедия, поставена за пръв път през 1932, посветена на задкулиските отношения между темпераментна актриса и режисьор. — Б.пр. ↑

[5] Мюзикъл от 1940 по пиесата на Миклош Ласло, през 1998 по същата пиеса е създаден филмът „Имате поща“ с Том Ханкс и Мег Райън. — Б.пр. ↑

[6] Американска историчка и политически коментатор, носителка на награда „Пулицър“. — Б.пр. ↑

[7] Американска актриса, сценаристка и продуцентка. — Б.пр. ↑

[8] Американски сценарист, носител на награда „Пулицър“. — Б.пр. ↑

[9] Американски актьор и режисьор. — Б.пр. ↑

[10] Американски режисьор и продуцент на телевизионни предавания. — Б.пр. ↑

[11] Американски режисьор, носител на „Оскар“. — Б.пр. ↑

[12] Американски театрален режисьор. — Б.пр. ↑

[13] Американски драматург и режисьор на театрални пиеси и мюзикли. — Б.пр. ↑

[14] Франсис Албърт е рожденото име на Франк Синатра. — Б.пр. ↑

7. ЛЮБОВНИ ЛЪЖИ

Гейбриъл отваря фурната и вади тава прясно опечени кифлички. Апартаментът се изпълва със сладкия аромат на масло, яйца и ванилия и аз усещам, че съм прегладняла, но също така си спомням и за бабчето, за великолепните торти, които правеше всеки път щом ѝ останеше време.

Тази сутрин двамата с Гейбриъл сме доста мълчаливи, но вече сме свикнали да живеем заедно. Аз правя кафе, докато той слиза да вземе вестник „Таймс“ от входа. Връща се горе, подава ми вестника и се пъхва в кухнята. Гейбриъл е от хората, които вярват в питателната закуска. На масата трябва да има нещо топло, в противен случай закуската не е никаква закуска. Той например не яде кроасани, купени в пакетче, нито пък признава купичка с корнфлейкс. За него закуската е нещо много повече.

Кроасанът трябва да е прясно опечен, след това сервиран в чиния с малко сирене крема, парченца пушена съомга, пресен лук и каперси, с чаша прясно изцеден портокалов сок. Яйцата са включени в менюто три пъти в седмицата, или бъркани, или на очи, или на омлет, задължително със здравословна порция пресен лук, чушки, спанак или белтъци, опечени на сух тиган.

Убедена съм, че новият ми съквартирант се грижи за продължителността на живота ми със здравословния си начин на хранене (де да ми стигаше волята, за да пропускам десертите!). Изобщо не пиех сок от нар, преди той да се нанесе, а сега всяка неделя ме чака чаша прясно изцеден.

Въпреки че приносът на Гейбриъл за здравето е безценен, имам проблеми със съня. Апартаментът, обикновено спретнат и чист, е в пълен хаос, докато той рови в кашоните и се чуди кое да извади и кое да остави на склад. Двете с Джун се стараем да се държим ведро, докато сме в работилницата, но това е почти невъзможно, тъй като Алфред, който доскоро караше гнева ми да пламне, сега вече събужда

съжалението ми. Кой да предположи, след като години наред съм го избягвала, че сега ще се притеснявам за него.

Не мога да му спомена за Катлийн и целувката, а той, както трябва да се очаква, няма никакво желание да ми даде обяснение. Никога не сме били близки, а сега е дори по-зле. Острите забележки ги няма, заменени са с потискащо мълчание. Копнея за дните, когато можех просто да му обърна гръб и да си върша работата. Сега това е напълно невъзможно. Той се е променил. Властният Алфред е заменен с нацупена версия на същия човек, изключително потиснат и видимо тъжен.

Трябва да поговорим, но не съм измислила как да повдигна въпроса. Твърде болезнено е или може би просто не знам какво да кажа. След като мине неловкият момент, в който аз признавам, че знам, а той също признава, какво да правя? Дори да поговорим за нея, мнението ми няма никаква тежест пред Алфред, така че той ще пренебрегне всеки мой съвет. Независимо от всичко трябва да направя нещо, защото мълчанието се отразява на ежедневието в работилницата. Очевидно е, че докато работим, мислите ни се лутат някъде другаде, не се съсредоточаваме над изработката на обувките, а аз не спирам да се питам все едно и също: „Как можа да причиниш това на семейството си, Алфред? Как можа?“.

Гейбриъл слага масата за закуска, докато аз отварям пощата на лаптопа.

Първото съобщение, което привлича вниманието ми е от Роберта Анджелини. На реда, където обикновено се изписва темата на имейла, чета „Струва ми се, че сме роднини“.

Отварям имейла. Роберта Анджелини от Буенос Айрес знае кой е Майкъл Анджелини. Пише, че разполагала с информация, която щяла „да ме заинтересува“.

Колко странен израз, сякаш ме предизвиква да отворя врата, затворена преди няколко поколения. Само че интересът ми не е повърхностен, не търся клюка, а искам да си обясня защо преди сто години в семейството ми е имало разрыв и защо той е бил крит толкова дълго.

Докато преглеждах кашоните на бабчето, научих, че историята на семейството ни е записана в счетоводни книги, в договори и сантиментални писма, в които се споменават важни случки и дати.

Само че от тях не успях да науча всичко. Никъде не се споменават причините, поради които са взети решенията, споменати в документите. Няма липсващи части, нито пък пропуски. Прадядо просто е отписал брат си от семейната история. Въпросът е защо.

Човек би си казал, че отчуждение отпреди сто години няма никакво значение, но щом вляза в собствената си работилница, разбирам, че не е точно така. Все още не мога да се разбера с брат си и моменти, когато двамата с него се караме, осъзнавам, че причината е в миналото. Може би и отговорът на този въпрос се крие в миналото.

Все пак историята е енергията, която ни зарежда с желание за работа. Всичко, което създавам, е на базата на моделите на дядо; дали е възможно и отношенията помежду ни да се дължат на модел от миналото?

АЗ СЪМ РОБЕРТА.

„Как си?“, пиша аз и изпращам.

Минават няколко секунди. Питам се дали тя няма да ме прати по дяволите. След това идва ново съобщение от нея.

„Ръководя и притежавам семейния бизнес“.

„Какъв бизнес?“

„Произвеждаме мъжки обувки. Ние сме фирма за производство на обувки «Каминито».“

Роберта изписва името на фирмата, докато аз изписвам нашето. Потръпвам.

— Гейб, направо няма да повярваш. Роберта произвежда обувки.

Гейбриъл сяда до мен и прочита какво сме си написали досега.

— Шантава работа.

Продължавам да пиша:

„Много бих искала да обсъдя всичко с теб. Може ли да ти позвъня или предпочиташ имейли?“.

Роберта отвръща: „Изпрати ми въпросите си, след това ще поговорим. Имам новородено бебе и ми е трудно да се разберем за час“.

Излизам от пощата и влизам в Гугъл. Пиша: „Фирми за производство на обувки в Буенос Айрес“. След това изписвам „Каминито“. Появяват се няколко статии за производители на обувки в Аржентина. Ръцете ми треперят, докато пиша.

— Не мога да повярвам. Имам братовчедка, която също като мен прави обувки.

— Всеки си има близък. Може тя да е твой. Северно полукуълбо, южно полукуълбо — разделени от екватора. Предпочитам да намерим близка ти в Рио — открай време искам да отида на карнавала.

— Извинявай, но пет пари не давам, дори фабриката й да беше на Луната.

Гейбриъл оставя чаша кафе и малка кифличка до компютъра.

— За мен ли са? — Поставям ленена салфетка на скута си.

— След като ще се ровиш в семейните тайни, трябва да се храниш.

— Ти си много по-добър от съпруг.

— Или съпруга. След като реших да запазя порцелана от „Минтън“, се чувствам като англичанин. След това трябваше просто да спретна малко кифлички. — Гейбриъл поставя конфитюра до чинията.

Отхапвам от топлата маслена кифла.

— Трябва да откриеш пекарна.

— Мислил съм по този въпрос. — Той ми налива чаша кафе, а след това и на себе си.

— Може ли да поговорим?

Гейбриъл сяда.

— Готов съм да говорим за всичко, включително и за НАСКАР^[1], стига да не говорим за Алфред.

— Извинявай. Направо съм като обсебена. Не знам какво да направя.

— Не прави нищо. Не можеш да си сигурна, че си ги видяла и какво точно си видяла.

— Мога, защото ги видях.

— Добре, за стотен път ти казвам — най-добре е да приемем, че така ти се е сторило. Ами ако това е била първата им целувка?

— Какво значение има?

— Огромно. Нищо не слага по-непреодолимо препятствие на една зараждаща се връзка от това двамата да бъдат хванати, когато са се отдали на непозволено удоволствие. Постави се на мястото на Алфред. Единственото по-лошо от това да те спипа сестра ти е да се натъкнеш на съпругата си. Представям си как Червенокоска и брат ти

си казват всеки път, когато се виждат: „Господ ни подсказва, че е време да прекратим“.

— Прекалено много романтични филми гледаш.

— Знам — отвърща примирено той.

— Сега вече разбирам откъде идва напрежението между Алфред и Памела. Тя непрекъснато звъни в работилницата. Все не успява да го открие. Той забравя за родителски срещи. Вечно закъснява. Крие се зад работата. Използва мен и обувките за извинение.

— И какво от това? — свива рамене Гейбриъл.

— Тази работа никак не ми харесва.

— Според мен адски се кефиш. Най-сетне държиш брат си в ръцете си, а той никога не се е отнасял към теб както трябва.

— Не е вярно. Не съм искала да открия, че брат ми е от този тип мъже. Много ми е криво. Най-вече ми е криво, защото тормози татко емоционално години наред заради същото!

— Това си е тяхна работа.

— Да, но сме въввлечени и останалите.

— Добре, виж сега, познавам брат ти от точно толкова години, колкото и теб. Винаги съм мислил, че е голям дръвник, и никога не ми е бил приятен начинът, по който се отнася към теб, но не съм му лепнал етикет „Гадняр“. Надут пуяк, да. Винаги е бил сноб. И никога не се е провалял в нищо. Не и преди да изгуби работата си в банката на всички банки.

— Не е уволнен — поправям аз Гейбриъл.

— Добре де. Единствената разлика между вицепрезидента и рецепционистката е, че когато президентът бъде уволнен, може да заяви, че той пръв е пожелал да напусне. Подобни жестове не се правят към представителите на работническата класа. Казано с прости думи, нас ни смачкват и ни показват вратата.

— Ясно, ясно.

— Ти обаче не разбираш, че на четирийсет години на брат ти за пръв път му показват вратата. Досега животът му е бил като приказка. А това е още по-зле, отколкото да се друса по каменистия път като останалите от нас. Ние сме свикнали с разочарованията. Ние познаваме провала. Не само че очакваме да ни се случи някоя гадория, но сме се стегнали предварително, за да имаме сили да продължим напред. Знаем как да действаме, когато нещата се скапят. Докато

Алфред няма никакъв опит в това отношение. Само че сега вече започва да трупа. И не знае накъде да се обърне.

— Знам. В интерес на истината, го съжалявам.

— Ще ти призная, че и аз го съжалявам. Яко се е накиснал. Вързан е с жена и деца, къща в Джърси, която струва цяло състояние — досега винаги е успявал да покрива сметките, а ето че идва моментът, когато не може. Сега вече всичко ще се промени. В скоро време ще се заеме сам да чисти басейна, сам да коси ливадата и да приканва Кльошавела да отиде да си намери някаква работа, за да влязат в къщата някакви пари. Сигурно се чувства така, сякаш някой му е стиснал топките и не ги пуска. Добре. Брат ти се скапва, докато се опитва да оправи нещата.

— Може и да е много умен, но не е предвидил подобно развитие. Не е усетил какво ще донесе кризата. Не е и предполагал, че банките ще се свият.

— Напротив, предвидили са тази работа, само че са отказали да повярват. Не са искали да повярват. И защо им е да го правят? Кой би повярвал, че парите ще спрат да текат като река? И да знаеш, че направо е бил смазан, когато се е наложило да дойде тук, за да търси работа при теб.

— Знам, знам.

— Обзалагам се, че бабчето му е казала още от самото начало: „Да се грижиш за Валънтайн“. Тя никога не е предлагала партньорство. Най-вероятно не е искала да го притеснява, сигурно го е помолила: „Отбивай се при Вал от време на време, помагай й с финансите“, а той е отвърнал: „Бабче, вече не съм на работа в банката, трябва ми работа, защото в момента не разчитам на нищо друго“. Ако щеш вярвай, но се кълна и в мама, и в татко, и в пудела ни Брут — те всички са мъртви, между другото — че брат ти сам е поискал да се включи в този цирк.

— Може и да си прав. Бабчето никога не беше споменавала и дума за партньорство, докато бяхме в Италия, за да планираме сватбата.

— Малко е късничко да седнете и да се разберете.

— Така е.

— И така, тъкмо когато Алфред се чувства най-уязвим и вече е паднал на колена като класически загубеняк, госпожица Червенокоска

се появява на сцената.

— Катлийн.

— Да, същата. Алфред се чувства адски зле, наблюдава как Джун кълца кройки, докато той през целия си живот е мотал фалшиви цифри. Паднал е на дъното, защото разбира, че през целия си живот не е вършил абсолютно нищо. Госпожица Червенокоска работи за правителството в някакъв смрадлив офис, десет години по-млада е, следователно десет години по-глупава, ахва и губи ума и дума пред брат ти, който сигурно е пуснал някоя фалшименто историйка, че сам е предпочел да се върне към корените си и да ръководи фирмата, а тя го е погледнала, впечатлена от великия му живот, от необятния опит и гъстата коса, и си е рекла, че и тя иска частичка от цялата тази работа. И това точно е получила до вратата на стайчето, където някои жени си пудрят носовете. Частичка от *това*.

— Мили боже.

— И всички печелят — поне за известно време. Брат ти се държи по-мило със съпругата си, любовницата има и други очаквания, освен срещите с хора като теб, които я врънкат за заеми — а пък Алфред се кипри като царче. След най-голямото разочарование в живота, той отново се чувства умен, блестящ и желан, а накрая идва и страхотният секс. И ето че се разчува. Схващаш ли?

— Схващам, разбира се. — Отпускам глава в ръцете си.

Бабчето казваше, че ако имаш достатъчно късмет, за да живееш дълго, ще видиш как нещата идват и си отиват поне два пъти. Ако е трябвало да предскажа нещата в живота, които съм видяла два пъти, щях да съм наясно с модела: връщане на модата на дебелиите вежди, къдравата коса и повторното нахлуване на полите панталони. Никога обаче нямаше да предположа, че ще преживея два пъти изневярата на татко, и не би ми минало през ум, че собственият ми брат Алфред, наранен толкова силно преди години, ще повтори неговата грешка.

Отсъствието на бабчето, преместването ѝ, новият ѝ живот за пръв път оказват такова огромно влияние. Тя беше умиротворителят на семейството, спойката между нас. Тя щеше да знае какво да каже, какво да направи — щеше да набие разум в главата на Алфред, както е сторила с татко преди много години. Само че семейните проблеми не са толкова въздействащи, когато не бълбукат в съседната стая.

Разстоянието между работилницата ни на Пери стрийт и кухнята на Доминик в Арецо е огромно, все едно ни дели цяла галактика.

Налага се да се справим сами с този въпрос. Всеки път щом се изправа срещу брат си или си мълча и вътрешно кипя, както правеше той през всичките години след като баща ми допусна онази грешка, знам, че правя някакъв избор. Единственото ми желание е изборът на брат ми да е малко по-добър.

Замъкнах последните градински такъми на покрива, за да засадя домати. Пръстта, колчетата и садилото са готови. Трябва ми само разсад, който татко обеща да купи от Куинс, където бил по-хубав и по-евтин от онзи, който съм щяла да намеря в центъра.

Мина ми през ум изобщо да не садя тази година, но си казах, че ще донесе лош късмет. Не искам да съм първата от семейството, която е занемарила семейната градина, след като десетилетия сме разчитали на августовската реколта. Бабчето може и да я няма, но домати трябва да бъдат засадени.

Вадя мобилния си телефон и сядам на шезлонга. Набирам бабчето.

— Откри ли нещо за Рафаел? — питам аз.

— Оказа се права. Майкъл и Рафаел са били братя. Проверих кръщелното и ти изпратих копие. Били са с една година разлика. Майкъл бил по-големият.

— Невероятно. — Не мога да си представя какво ужасно прегрешение е развалило взаимоотношенията на двамата братя. Знам със сигурност, че между нас със сестрите ми не може да застане абсолютно нищо. Алфред е различен. Може би част от причината да искам да разбера какво се е случило в семейството е, за да се справя с брат си сега. — Според теб какво се е случило между тях?

— Не знам — чуди се бабчето. — Бях много близка със свекър си и не мога да си представя защо не е споменал и дума по този въпрос.

— Сигурно е било нещо ужасно.

— Може да е било заради пари — отвърща бабчето. — Свекър ми трепереше над всяко пени. Ако някой се опиташе да се възползва от него, той го отрязваше завинаги.

— Аз ще разбера какво се е случило. Ще отида там.

— Така ли?

— Не мога да преценя Роберта достатъчно добре от имейлите. Освен това искам да видя фабриката ѝ. Няма ли да е страхотно, ако започнем да работим заедно?

— Ти правиш за бизнеса много повече от мен — отбелязва замислено бабчето. За пръв път след сватбата в гласа ѝ се прокрадва нещо като съмнение за фирма „Анджелини“.

— Бабче, нали правим обувки. Всичко се върти около обувките. Тя се смее.

— Май си права.

— Гейбриъл се нанесе. Нали нямаш нищо против?

— Напротив, чудесно е.

— И аз се радвам. А сега големият въпрос. Той иска да промени някои неща. Ако ти обаче не искаш, няма да му позволя.

— Ти как мислиш? — пита бабчето.

Сълзи парват очите ми.

— Аз нямам нищо против. — Не е точно така. Ще направя точно каквото каже бабчето. Ако се разпореди: „Да не си преместила и една чаша. Връщам се“, ще я послушам. Само че тя няма да го каже. Понякога си мисля, че преместването ѝ в Италия е начинът, по който Господ се опитва да ме подготви за окончателната раздяла, за която изобщо нямам желание да мисля.

— Валънтайн, притеснявах се да се преместя тук. Страхувах се да започна живота си отначало. Да, Доминик е до мен и ми помага, въпреки това промяната е огромна. Кълна ти се, че щом страхът премина, аз се потопих в Арецо, чувствам се два̀сет години по-млада. Достатъчно ми е това, че стените са различни, да не говорим за съпруга, за новото място, та това ми дава възможност да погледна на нещата от различен ъгъл. Вече имам ново мото: „Не се страхувай от промени“.

— Добре, добре — отвърщам аз.

— И не се страхувай от цветовете. Открай време ми се иска да внесе повече цвят в стаите.

— Бабче, Гейбриъл ще избере цветовете — едва ли ще бъдат мрачни.

Кафене „Бъс стоп“ е празно. Уморената сервитьорка ни налива кафе от кана. Ние сме първите ѝ клиенти в началото на безкрайно дълъг ден. Гринич Вилидж се буди бавно, по Осмо авеню от време на време профучава по някое такси, а ранното утринно слънце хвърля съвсем малко светлина в моя квартал.

Брет добавя сметана в кафето ми, съвсем слабо, без захар, точно както го обичам. Докато бяхме тийнейджъри, често висяхме в това кафене и сега се чувстваме много пораснали. Целият свят се промени, с изключение на тази закусвалня. Пържената храна, собственикът и сервитьорките са същите, от двайсет години.

— Стари сме — отбелязва.

— Защо го казваш?

— Персоналът.

— Може те да са стари, а ние все още да сме млади.

— Мечтай си. Ти все още нямаш деца. Това ми напомня, че часовникът тиктака.

— И как е?

— С деца ли? Те са върхът. Винаги се радват да ме видят. Не са някои хитрани, освен когато искат нещо, а след това ме забравят. През повечето време искат да си играят. Какво по-хубаво от това?

Брет ми подава папка.

— „Чан“ ООД са най-добрите производители на обувки в Пекин. Те правят „Кейт Спейд“, „Мейси“ и слушай най-важното — „Найк“. Изработват всякакви модели от всякакви материали и минималната поръчка е само пет хиляди чифта.

— Звучи обещаващо.

— Алфред се е свързал с представителя. Искат мостра, за да се пробват.

— Ще ги проверя и ще изпратя веднага. Учудвам се, че изобщо прави нещо. Умът му е другаде.

— Ти не се отклонявай от пътя и всичко ще бъде наред.

— Да ти призная, независимо дали условията са добри или не, нямам желание да доставя на Алфред удоволствието да произвеждаме в Китай. Знаеш, че той настояваше за това. Проблемът е, че сега го съжалявам и съм готова да подпиша всичко, което той иска.

— Ти не се тревожи за Алфред. Ако условията са добри, значи са добри и точка по въпроса. Няма значение къде ще изнесете

производството.

— Какво мислиш за Буенос Айрес?

— Чувал съм, че е страхотно.

— Подготвила съм нов въпрос за теб. Оказа се, че там имам братовчедка. Роберта Анджелини. Тя има фабрика, в която произвеждат мъжки обувки. Мисля да я попитам дали искат да се заемат и с дамски.

— Аржентина е известна с луксозните си кожени продукти.

— И аз мислех за същото. Знаеш колко много обичам семейния бизнес. Така че бихме могли да поръчаме изработката на „Бела Роза“ на семейство Анджелини. Там можем да кроим и съшиваме, а довършителните работи да са тук.

— Сега вече мислиш като човек с усет към маркетинга.

— Има нещо успокояващо, когато се замислиш за семейната марка в трудни времена. Говорим и за качество, и за внимание към детайлите, и за традиция, все такива неща.

— Как ще действаме? Искаш ли да говоря с въпросната Роберта?

— Имейлът ѝ е в папката. Скоро е родила, така че е претрупана със задачи, но успях да ѝ кажа за теб — че ти се занимаваш с финансирането и си ни помогнал да вземем държавен заем, така че тя е наясно, че пари ще има веднага след като намерим подходящата фабрика. Когато открих, че пралядо е имал брат, проверих в Гугъл и открих Роберта. Тя каза, че щяла да ми разкаже всичко — от гледна точка на Рафаел — когато отида.

— В семейство Анджелини се вихрят страхотни интриги.

— А сега и брат ми се е разгонил — добавям аз.

— Просто не мога да повярвам. Алфред е толкова праволинеен.

— Брет клати глава.

— Те са най-опасните — отвръщам аз.

— Не, всички мъже са опасни. Всички до един сме уязвими. Миналата година ти ме спаси от голяма грешка. Наби ми разум в главата. Напомни ми за всичко, което можех да изгубя, ако започнех връзка с Чейс. Много бях изкушен. Тя беше готина, млада и много забавна. Освен това беше на разположение. За малко да съсипя целия си живот, и то за нищо. Наблюдавам момчетата в службата, които не спират да въртят очи. Накрая падат в капана. Не е задължително съпругата им да разбере, но става ясно, че те не успяват да понесат

чувството за вина. Тогава започват да ги сполитат какви ли не неприятности. Пиенето е само началото. Не, ти се появи в най-подходящия момент. Както винаги.

— Винаги ще ти казвам истината, както и ти винаги си ми я казвал.

— Ще ти призная, че тогава наистина вярвах, че Чейс е хлътнала по мен. Наистина. Благодарение на изражението по лицето ти, когато ни видя заедно, разбрах...

— Какво съм направила?

— Намръщи се като сестра Бернадет, въпреки че беше в Грамърси. Все едно ми казваше: „Знам какво ти минава през главата, приятелче“. Накара ме да се замисля за нещо повече, не само за желанията си в момента. Вал, двамата с теб сме заедно отдавна, ти ме познаваш. Аз може и да се възприемам като двайсет и пет годишен хлапак, но не съм, вече напредвам към четирийсетте, не че се оплаквам. Чейс се държеше с мен като със свой връстник, все едно ме приемаше за съвсем младо гадже. Само че тя не се интересуваше от мен, беше омаяна от властта, която имах в офиса, и от положението ми.

— Какво се случи?

— Когато фондовете се свиха, мнението й за мен също започна да се свива, почти незабавно. Може да се каже, че най-голямата рецесия от 1980-те ми помогна да не изневеря на съпругата си.

— Странно как се стича животът.

— Както и да е, така и не ти благодарих. Ти спаси брака ми.

— А ти защо беше изкушен? Макензи е красавица и много се поддържа. Защо ти е да си хващаш друга?

Брет погледна през прозореца. Помня този поглед още от времето, когато бяхме заедно. Той наистина премисля нещата по начин, който аз оценявам и разбирам. Тогава мислехме еднакво и ми си струва, че все още е така.

— Отношенията се променят, когато се родят децата. А и двамата с Мак нямахме много време заедно, преди да се родят момичетата. Всичко стана твърде бързо.

— Какво се променя с раждането на децата?

— Вниманието на жената е насочено другаде. Така и трябва, нали тя се грижи за цялото семейство. Само че всичко се превръща в рутина. Копнееш пак да ти е лесно. Да ги няма усложненията. Но не се

получава. Всичко е сякаш на живот и смърт, когато се появят децата. Тичаш при доктора, проверяваш дали нямат температура, будуваш по цяла нощ. Мак губи търпение с мен и аз се чувствам безпомощен. Скоро започвате да се карате за тъпи дребни неща, освен за големите и разбираш, че изобщо не спирате да се карате.

— А сега как е?

— С Мак ли? По-добре. Но хората очевидно не се шегуват, когато казват, че бракът изисква много работа.

— Защо пък работа? — пита неомъжената. Не ги разбирам тези неща. Защо трябва любовта да е трудна, след като животът и без това е невъзможен? Не трябва ли бракът да е лесната част — след дълъг ден вдигаш поглед над масата в кухнята и чувстваш, че човекът срещу теб те разбира и обича? — Бракът звучи зле.

Брет избухва в смях, макар казаното от мен да не беше шега.

— Ще ти обясня по следния начин. Мак има своя представа какъв трябва да бъде животът, аз също и понякога сме в синхрон, а друг път не сме. Това се отнася за тази част с работата. Аз се ожених за момиче, което винаги е получавало това, което е искало, и очаква и с мен да продължи по същия начин. Ние с теб сме расли в друга среда в Куинс. Ние ценим дома, колата, хубавите ресторанти. Макензи очаква те да й бъдат осигурени. Това не означава, че е лош човек, просто си е такава. Не познава друг живот.

— И как се справя с промените в работата ти?

— Страхува се. Ти знаеш, че аз извадих късмет, защото открай време работя за създаването на нови фирми и бизнеси. Когато обаче Мак отиде в парка и на някое парти, на което са поканени момичетата, тя разговаря със съпруги, чиито мъже не само че вече не получават премии от по няколко милиона, а са се оказали безработни, и разбира колко е трудно в моя свят. Тъкмо това й помага да оцени какво има. Пътят до благодарността е много дълъг.

Отпивам глътка кафе и поглеждам през прозореца; ъгълът на Хъдсън стрийт, където се влива в „Бликър“, е окъпан от утринното слънце. Пешеходците вървят бързо към работните си места, автобусната спирка вече е пълна с хора, които чакат. Една жена поглежда часовника си, слиза на платното на Хъдсън стрийт и присвива очи, за да види дали идва автобус.

Аз съм от семейство на жени, които работят. Мама, която е домакиня, често заплашва, че ще си намери работа, но единствено от желание да е в тон с околния свят, не от финансова необходимост. Родителите ми се съобразяват с доходите си, живеят в къща, която могат да си позволят, в квартал, където живеят и други хора от средите на работническата класа като семейство Фицпатрик, които са на съседната пряка.

Родителите ми сами се грижат за всичко, което имат. Никога не са си купували нова кола, само стари, но в добро състояние. Не помня бояджия или водопроводчик да е идвал у дома; татко поправяше всичко сам. Мама дори му помагаше да налее цимент за пътеката в задния двор, тъй като това бе една от мечтите ѝ.

Мама винаги се стреми, така е и досега, да притежава най-фините неща в живота, но дори те — мраморно фоайе, джакузи в спалнята, кухня, която е последна дума на техниката, всичко, което символизира живота на богатите, дори те са били осигурени от татко, изработени със собствените му ръце. Той винаги е вършил работата, за която богатите наемат човек. Мама не е седяла със скръстени ръце, докато той е поправял това или онова, напротив, помагала му е с готовност. Отстрани може и да изглежда така, сякаш тя е въздухарка, но никога не се е отпускала.

Помня как родителите ми работеха заедно над различни неща по къщата ни. Желанието на мама да притежава красив дом се беше превърнало в семейна задача. Спомням си бояджийски мостри, мостри от кожа и плат и дълги неделни следобеди, прекарани в дърводелската работилница, където двамата обмисляха нова стая или как да оправят старата. Те бяха сродни души, бяха екип, обичаха да решават всичко заедно. Мама никога не бе преследвала кариера, но винаги имаше план за действие. А татко послушно се съгласяваше. И така, мама създаде живота мечта, а татко имаше цел.

— Да създадеш добър брак е истинско изкуство, нали?

— Май да — потвърждава Брет. — Да доставиш на някого щастие е целодневна работа.

— Макензи е щастливка — отбелязвам аз. — Но тя е умна жена. Избрала си е добър мъж, който ѝ осигурява всичко, което е искала.

— Надявам се — усмихва се Брет. — Благодаря ти, че си забелязала.

Но истината е, че аз съм тази, която му е благодарна — независимо от всичко Брет Фицпатрик вярва в мен — може би става въпрос за стара преданост, която съществува и сега, когато сме вече зрели хора. Независимо от причината знам, че мога винаги да разчитам на него. Просто двамата произлизаме от едно място.

Семейства Фицпатрик и Ронкали са от хората, които се събират в кухнята около тава с домашно направени маниоти^[2] вместо в лъскав хол, където се поднасят сребърни подноси, отрупани с хапки. Там, откъдето идваме, шампанското е за тост, а хубавият порцелан за специални случаи, сребърните прибори са наследство, купувано с обич, за да бъде подарено, а не вещ, която да бъде разменена с надеждата да се постигне материална облага или да се докаже нечие социално положение.

Отсреща детската площадка в парк „Бликър“, сгушена под старите брястове, оживява с едва проходили дечица, изведени да си поиграят. Една майка бута количка с ръка, а с другата отваря портата от ковано желязо. Баща, с коса все още мокра от душа, облечен в делови костюм, стиска ръката на сина си, докато вървят с бърза крачка към Четирийсет и първо начално училище, за да пристигнат навреме за биенето на звънеца.

Люлките в парка, пълни с деца, започват да скърцат и аз наблюдавам малко момиченце, чиито крака щръкват все по-високо, докато се навежда назад на люлката. Имам чувството, че скоро ще полети.

8 APRILE 2010

„Cara Valentina,

Правих доставка на ярешка кожа до фабриката в Прато и мислих за теб. Спомних си розовата ти рокля, колко красива изглеждаше, също като божур, в деня, когато те доведох преди година и половина. Госпожата във фабриката пита за теб. Пратих ѝ много поздрави от твое име. «Прада» подготвят ботуш от кадифе и кожа за пролет 2011 и госпожата не може да смогне с поръчките от Векиарели.

Не спирам да препрочитам последното ти писмо, знам, че си много заета и не можеш да ми пишеш често като мен. Думите ти се запечатват в сърцето ми, където е и звънливият ти смях. Как само копнея да го чуя отново. Ще ти позвъня. Ще трябва да се примиря да чуя само гласа ти, но моля те, кажи, че ще дойдеш в Арецо през лятото. Лавандулата ще разцъфти в твоя чест. Обещавам.“

С обич: Джанлука

Работилницата е в предпролетно настроение, което означава, че всички плотове са отрупани с отворени кутии на червено и бяло райе. Все едно си попаднал в буркана за бонбони на леля Фийн, който целогодишно е пълен с ментолки, освен по Коледа, когато тя подменя понапрашените „Брах“ с шоколадови „Бачи“ с лешников пълнеж, увити в сини станиоли със сребърни звездички.

Поглеждам бройката на кутиите и я сравнявам със списъка за изпращане, подпрян на масата с инструкции. Оставям си кафето и щраквам работните лампи. Капаците на прозорците са вдигнати. Алфред вече се е настанил на бюрото. Шест сутринта е, а той обикновено идва към девет.

— Здравсти — обаждам се тихо аз, да не би да го стресна. — Има кафе в кухнята.

— Отбих се до кафенето.

Правя място за своето кафе на масата. Отварям шкафа, където обувките са натрупани по номера, разделени от тънки листове муселин. Светлите, от мека кожа в бледорозово, бледозелено, бледорозово и бежово, са натрупани по номера. Мирисът на восък и кожа изпълва помещението.

— Трябва да поговорим — заявява Алфред.

— Добре. — Отпускам се на работния си стол. Изпитвах неподправен ужас от този момент, когато той щеше най-сетне да признае, че има извънбрачна връзка с Катлийн Суини и щеше да ме накара да се закълна, че няма да го издам. Предпочитам да се преструвам, че не съм видяла Алфред и Катлийн заедно, за да може животът да продължи както досега. Беше много по-лесно, докато се дразнех от брат си заради начина, по който той се отнасяше към мен.

Сега ще се дразня от него заради начина, по който се отнася към жена си.

Алфред си поема дълбоко дъх и започва:

— Мисля, че трябва да замина с теб за Буенос Айрес.

Изобщо не успях да скрия изненадата си. Бяхме се разбрали да отида аз, поне така беше преди седмица.

— Искам да видя как е организирано всичко там — отвърща бързо той.

— Дори не знам дали Роберта ще се съгласи да произвежда „Бела Роза“. А след като може да се наложи да те изпратим в Китай после, най-добре да не харчим безразборно и само единият да замине. Смятам, че е най-разумно да съм аз, защото трябва да обмисля какви промени ще бъдат необходими, ако пуснем там обувката за производство.

— Не става въпрос за способностите ти. Ти отлично знаеш какво правиш — заявява той.

Какво става тук? Алфред никога не ме е подкрепял. Нещо става. Тонът му ме стряска.

— Добре, къде е уловката?

Той ме поглежда объркан.

— Хайде, казвай. Сигурно това е моментът, в който ще кажеш: „Само се шегувам. Ако аз, Алфред, си тръгна, след седмица фирмата ще фалира“. Хайде, кажи го.

— Не е така.

— Алфред, сега не е момент за лоялност. Бъди откровен.

— Работиш упорито. Произвеждаш нещо. Поддържаш производството на обувки по поръчка, докато разработваш нова линия. Отдадена си на работата. Внимаващ с разходите. Дори си взе съквартирант, който плаща наем — всичко това помага за поддръжката на сградата и сваля разходите по дълга ни. Не те критикувам.

— Ами... — замислям се аз за момент. — Благодаря.

Аз съм съвършеното средно дете. Ако някой се държи мило с мен, и аз се държа мило. Ако се държи гадно, тогава и аз ставам гадна. Когато този някой става жесток, се отдръпвам. И така, покрай хубавите думи на брат ми за работата ми и продукта, чувствам, че трябва да му върна комплимента.

— Алфред, ти също даваш добри идеи и мисля, че производството ни е толкова добро, защото ти пое финансовата страна. Никога досега не съм правила подобни пратки, като знам предварително колко ще ми струва. Никога досега не сме обмисляли стратегии за печалба. Ти въведе истински бизнес стандарт във фирмата.

— Не е кой знае какво.

— За мен означава много. Благодарна съм ти за всичко, което правиш.

— Въпреки това продължаваме да се караме — отвърща той.

— Така е и никак не ми е приятно. Но нещата стават по-добре. Напълно сигурна съм, че мога да те оставя да ръководиш бизнеса, докато ме няма.

Той вдига поглед към мен и изражението му ми къса сърцето.

— Слушай, Вальнтайн. Много добре знам, че нямаш нужда от мен в Аржентина. Просто трябва да се махна.

Брат ми страда. Никога не съм го виждала в подобно състояние. Независимо от това какви са били отношенията ни през годините, как се е държал, той е нещастен и има нужда да поговори.

— Алфред, какво става с теб?

Виждам как очите му се наливат със сълзи. За последен път бе готов да се разплаче на погребението на дядо. Двамата много си приличаха и Алфред усещаше, че е изгубил най-важния човек в живота си, когато той почина. Каквото и да казвахме, каквото и да правехме, беше неутешим. Сега ми се струва точно толкова тъжен, колкото и в онзи ден.

— Аз съм скапаняк — признава той. — Не исках да стане така.

— За Катлийн ли говориш? — питам аз.

Той кима.

— Мислех, че цял живот ще живея по начина, в който вярвам.

— Значи... просто се е случило. — Очевидно онова не е било първата им целувка. Попаднала съм на целувка в разгара на връзката им, която всеки момент е щяла да прерасне в нещо повече. — Какво ще правиш?

— Не знам.

Този отговор ме шокира, защото брат ми винаги знае как да постъпи.

— Как така не знаеш? — питам тихо аз. — Ами Памела и момчетата? Тя знае ли?

Той клати глава.

— Напоследък нищичко не ѝ казвам. Трябвах ми две седмици, докато ѝ призная, че са ме освободили от банката. Всяка сутрин се обличах и се качвах на влака, както обикновено. Идвах в града, сядах в Централ Парк и мислех. После, щом станеше пет, се качвах отново на влака и се прибирах, след като бях обмислил какво да ѝ кажа, а щом стигнех вкъщи, няхах сили да ѝ призная, че съм... че съм се провалил.

При мисълта, че брат ми е обикалял града, облечен в костюм и не е имал къде да отиде, очите ми се пълнят със сълзи. Можел е да дойде тук, в работилницата. Можели сме да пием кафе на масата на бабчето. Можел е да се качи на покрива, да поседи сам, да помисли. Само че Алфред не е от хората, които признават поражението си, дори пред собствената си сестра.

— Алфред, изслушай ме. Вълкът е дебнел пред вратата ни толкова много пъти през годините, че вече го каним да похапне с нас маникоти. Поне имаме бизнеса и тази малка работилница може да ни спаси, всички. Любимият ни пралядо е създал нещо за нас и дълго след смъртта си продължава да се грижи за семейството с тези обувки. Да работиш тук е нещо хубаво, не е провал. Ние сме собствениците. Всичко тук е наше.

— Срамувам се от себе си — прошепва той. — Цял живот съм осъждам баба и дядо. Мислех, че са прости, че са нещо по-малко, защото се трудят упорито и безспир, докато умората не ги притисне и гърбовете не ги заболят така, че да не могат да станат от стола. Дядо работеше толкова много, че вечер му се налагаше да кисне пръстите си в леденостудена вода, за да се поотпуснат.

— Спомням си. Мазолите по тях никога не изчезваха.

— И ето че сега съм тук. Също като него, като тях. Учех в добро училище, изкарах добра диплома, а сега работя тук.

— Толкова ли е ужасно?

— Не — признава тихо той.

— Защо тогава си тъжен?

— Защото... това не ми е достатъчно.

— Боже. — Отпивам глътка кафе. — Значи тук идва мястото на Катлийн.

Алфред мълчи.

Седим смълчани, докато той не продължава:

— Съжалявам, че ни завари. Аз съм лицемер. Може би дори ти е приятно, че съм лицемер.

— Престани, Алфред.

Той ме поглежда.

— Поне ме остави да се срамувам за себе си.

— Закъснял си. Самобичуването няма да ти помогне.

— Приключих. Двамата с Катлийн приключихме.

— И това е нещо.

— Какво друго можех да направя? Не мога да се погледна. Трябва да кажа на Памела.

— О, боже, недей! Не бива да й казваш. Тази тайна трябва да опазиш чак до смъртта си.

— Но аз потъпках клетвите си! Трябва да моля за прошка.

— И с какво ще ти помогне това? Пам открай време изпитва ужас от бъдещето. Тя не е от момичетата, които са в състояние да понесат подобен товар. Добра жена е, чудесна майка и съм сигурна, че е безупречна съпруга, но не е от жените, които ще се вгледат в пламъците и ще разберат значението на посланието. Запази тази тайна. Завинаги.

— Но как ще продължа напред, ако не й кажа?

— Обличаш костюм и ходиш на въображаема работа цели две седмици и не й казваш! Ето ти доказателството, че можеш да пазиш тайна. В противен случай само ще я нараниш. Истината е, че ти ще се почувстваш по-добре, но ще нараниш много нея. Тъй като ти си виновният, ти трябва да носиш товара, не Памела. Любовта е серия от малки жертви — цитирам аз Джанлука. Щом изричам думите, оставам учудена, че съм ги запомнила, и още по-учудена, че вярвам в тях. След секунда обаче разбирам какво е искал да ми каже Джанлука.

— А после какво? — пита Алфред.

— После трябва да издържиш — въздишам дълбоко аз.

Той кима.

— Да, има логика.

— Опитай се да си спомниш защо си избрал Памела. Върни се към началото. Помисли си за онези неща, без които не можеш да

живееш — и онези, които нямаш търпение да получиш — а след това се ожени отново за нея.

— Добре, сестричке. — Алфред ми обръща гръб и се заема с работата си.

Избърсвам очи с ръкава. Брат ми не ме е наричал „сестричке“, откакто бяхме деца. Той има нужда от мен, а аз не съм допускала, че може да дойде такъв момент.

Освен всичко друго, което трябваше да науча, сега се налага да свикна отново да бъда сестра на брат си. Представих си битките ни в стогодишната война, която продължава цял живот. Защо? За одобрение. А ето че настъпи моментът, в който брат ми има нужда от моето одобрение.

Той спомена срама. И аз съм засрамена. Мислех си, че ако някога ми падне случай да говоря с Алфред, ще го накълцам на парчета и ще се наслажда на всяка секунда от нещастieto му. Само че той ми е брат и нещастieto и разбитото му сърце са истински, също като моите.

Включвам скайпа, за да поговоря с бабчето. Лицето ѝ се показва на екрана.

— Каж ми, моля те, рецептата си за pizelle. С Гейбриъл сме организирали състезание.

— Имаш ли с какво да пишеш?

Кимам.

— Добре. Разтопяваш половин килограм масло и го оставяш настрана. След това ти трябва дванайсет яйца и три чаши захар. Разбиваш ги. Добавяш две супени лъжици прасковена ракия. Прибавяш четири супени лъжици ванилия. После ти трябва седем чаши брашно и осем чаени лъжички бакпулвер. Накрая прибавяш мокрите към сухите съставки. После затопляш предварително пресата — в кухнята е...

— Знам.

— Вземи чашата ми за шотове — нали се сецаш, онази с Емпайър Стейт Билдинг?

— Да.

— След като я вземеш, я топваш в тестото. Не знам защо шотове са точната мярка тесто, което ти е необходимо, но е така. Изливаш тестото върху сгорещената плоча — най-отзад, да не е

отпред. То само ще се разпреди и когато започне да пуска мехурчета, спускаш наполовина капака, а след няколко секунди е готово.

— Благодаря, бабче.

— Как е Алфред?

— Добре — усмихвам се аз. — Може да се каже, че достигнахме ново ниво на разбирателство. Оказа се, че Алфред Майкъл Ронкали е човешко същество.

— Ти не знаеше ли? — смее се тя.

— Ти го направи светец.

— Според мен и майка ти има нещо общо с цялата работа.

— Малко. Ти си тази, която му даваше кураж.

— Самата истина. Какво е направил, за да го провъзгласиш за човек? — любопитства бабчето.

— Провали се.

— Дори bankerите допускат грешки — клати глава тя. — Зле ли се получи?

— Да. И той много съжалява.

— Радвам се, че можеш да му простиш.

— Дори нещо повече, бабче. Помогнах му да намери начин, за да прости на себе си.

— Гордея се с теб — отвърща тя и добавя небрежно. — Джанлука се отби днес следобед. — Тя е напълно прозрачна. Навежда се към екрана и прошепва. — Сигурно не трябва да знам нищичко.

— Той ми пише писма, бабче.

— Та това е прекрасно.

— Писмата му наистина се прекрасни.

— Непрекъснато ме залива с въпроси за теб — шепти тя.

— Така ли? А ти представи ли ме в сияйна светлина?

— Естествено — смее се тя. — Може и да съм омъжена за Векиарели, но винаги ще си остана Анджелини.

Фирма „Анджелини“ прилича на работилницата на Дядо Коледа на Бъдни вечер, с тази разлика, че тук е май и ние сме притиснати от краен срок. Навсякъде са пръснати отворени кутии, на масата има златни панделки, чува се как се развива тиксо, смехът ни звучи като музика.

Проверявам на компютъра, докато броя готовите кутии с обувки и ги подреждам в кашоните като безценни кюлчета злато. Баба ме е учила, че пратката е също толкова важна, колкото подреждането на порцията с храна, преди да бъде поднесена. Искаме, когато получателят отвори кутията, да ахне пред красотата на съдържанието ѝ още преди да види самите обувки. Затова използваме уплътняваща хартия на пукащи топчета, а най-отгоре покриваме кутиите с червено кадифе с избродирана на него буква „А“. Харлин Ливай от магазин „Пикадили“ прави възглавници от опаковъчните ни материали — можете да си представите колко са хубави.

Джаклин и Тес увиват обувките в прозрачна хартия и ги прибират в платнени торбички, а накрая слагат капациите. Мама нагласява златните медальони в средата на раираните в червено и бяло кутии. Не греша с нито един милиметър, защото ги слага още от момиче.

Татко вдига тежките неща. Проверява сметките ми, брои кутиите, след това ги претегля, запечатва и затваря. Накрая Алфред поставя етикет отстрани на кашона и го слага при натрупаните в антрето, за да са готови за фирмата превозвач.

— Татко! Накарай я да спре! — провиква се Тес от задната част на работилницата. — Джаклин machka опаковъчната хартия.

— Престани, Джаклин. Не си любимият ми ангел — кара ѝ се татко.

Ние избухваме в смях. Татко не е използвал тази реплика от „Ангелите на Чарли“, откакто Джаклин беше дете.

— Кой самоуважаващ се американец от италиански произход би кръстил едно от децата си на красавицата в „Ангелите на Чарли“? — пита Джун.

— Всички бяха красавици в този сериал — поправя я мама. — Фара^[3] ми харесваше най-много. Мир на праха ѝ. Тя беше от моята група. — Мама смята, че всяка актриса, която е пет години по-млада или по-стара от нея, е от „нейната група“. Нищо, че никога не ги е срещала, тя ги смята за равни. — Ние оставяхме децата да кръстят бебетата.

— За малко да я кръстим Жената чудо — признава Тес.

— Да, това ни беше любимият сериал — потвърждавам аз.

— Нали не ви прекъсвам? — Памела е застанала на вратата с Роко и Алфред младши.

— Здравейте, момчета! — Малките хукват към баща си.

— Имам нужда от помощ, момчета — шегува се татко.

— Може ли и аз да помогна?

Поглеждам сестрите си. Те никога не се възползват от предложенията на Пам, независимо дали става въпрос за работа в двора, или за миене на чинии. Сега обаче Алфред работи тук и фирма „Анджелини“ е на всички. Може би е крайно време да започнем да се отнасяме към нея като към член от семейството, не като към досадна роднина по брак.

— Какво предпочиташ да правиш? — питам я аз.

— Каквото и да е.

— Ти си от момичетата с медальоните. Нали така, мамо?

— Ела насам, Памела, ще те науча на изкуството да поставяш фирменото лого върху кутия за обувки. Така, дори да ме прегازی автобус, да не дава господ, някой ще знае как точно се поставя логото.

— Супер. — Памела се усмихва и оставя чантата си. Приближава се до мама, която ѝ показва какво да прави.

Алфред разнася Роко и Алфред младши из работилницата и двете момчета се смеят, докато той ги подмята като чували с брашно на раменете си. Улавя погледа ми. Усмихва се със същото облекчение, което забелязах по лицето на татко, когато в „Слоун Кетъринг“ най-сетне му казаха, че няма и следа от рак. Двамата си приличат много повече, отколкото предполагат.

— Джун, кога заминаваш във ваканция? — пита мама.

— Веднага след като довършим пратката. Когато Валънтайн потегли за Буенос Айрес.

— Кой ще ходи в Буенос Айрес? — пита Тес.

— Аз.

— Винаги съм искала да отида!

— Може би следващия път. Въпреки че честно казано, следващия път ще отидат Алфред и Памела. Партньорът ми е пръв в списъка с чакащите за международно пътуване.

— И ще се възползваме — усмихва се Памела.

— Кой да предположи! Валънтайн и Алфред са истински партньори — възкликва мама. Тя е сменила свети Джуд, светеца на

невъзможните каузи, със сина и дъщеря си, най-невероятните партньори.

— Това е истинско чудо — заявява татко. — Държете се като възрастни хора. Но вие сте възрастни хора. Гордея се с вас.

— Време е за почивка. — Гейбриъл влиза в магазина, понесъл огромен поднос с прясно опечени шоколадови сладки. Оставя ги на бюрото. Проверява кафеварката. — Леденостудено кафе. Как ще ядем сладки без кафе?

Отнася каната до мивката, за да я измие.

— Също както едно време — отбелязва мама.

— Да, някой винаги мрънка за нещо — подкрепя я татко.

— Стига, Дъч — обажда се Гейбриъл. — Внимавай какво казваш пред момчетата. — Говоря най-вече за себе си.

Джун сипва смляно кафе.

— Дайте и аз да направя нещо. Мога да покажа на чирака си какви други предназначения има масата, която използваме.

— Какъв чирак? — пита мама.

— Аз съм чиракът — отвърща Гейбриъл. — Точно така, вие, Лос Анджелини, трябва да внимавате. Нанесох се в къщата ви, уча занаята ви. Започнах с хората, а сега, като умен италианец, се прехвърлям на работилницата и се вмъквам в бизнеса с обувките. Скоро всички ще носите „Бионди“.

— Той има талант. — Джун счупва една бисквита и я опитва. — А какви вкусотиини обядвахме, докато се учехме!

Някой звъни на вратата.

— Сигурно е камионът — опитвам се да надвикам данданията. — Татко, би ли отворил?

Татко отива да отвори вратата. Връща се, последван от Катлийн Суини. Облякла е червен шлифер. Изпъква сред нас като птица кардинал, кацнал на покрития със сняг покрив.

— Вал, Алфред. Имате гостенка.

Поглеждам Алфред. Той пребледнява. Не помръдва от мястото си. Добре, че Памела е навела глава и съсредоточено лепи медальони.

Веднага се задействам.

— Здравсти, Катлийн! Заповядай. Кажете здравсти на светицата закрилница на „Обувки Анджелини“ — Катлийн Суини от Програмата за малък бизнес.

Катлийн застава до кройчната маса. Изглежда съвсем дребна край купищата кутии. Не обръща никакво внимание на хаоса, интересува се от хората, оглежда мама, татко и сестрите ми, Памела и момчетата и е очевидно, че се чувства като спусната на вражеска територия и трябва да събере колкото е възможно повече информация, преди прожекторите отново да се насочат към нея и да бъде разкрита. Едва ли ѝ е лесно. Както при всички прелюбодейци, срещата ѝ със семейството на любовника е възможност да се поучи и тя се възползва от момента, за да разбере по-добре Алфред или дори да установи по-дълбока връзка с него.

Гейбриъл я наблюдава в пълно недоумение. Нито една италианска сомаре^[4] не би събрала достатъчно смелост, за да се появи в офиса на семейната фирма. Само че Катлийн е част от фирма „Анджелини“, не пряко, но ни помогна да получим заема, който без нейна помощ нямаше да видим. Каквото и чувство за вина да ме измъчва, трябва да се справя. И без това има достатъчно неща, за които да се притеснявам, когато става въпрос за доброто на хората в тази стая.

Без да откъсва очи от Катлийн, Гейбриъл грабва сладка от подноса, отхапва и започва да дъвче. Сякаш актьорите от „Централна болница“ снимат на живо в работилницата. Той е като омагьосан.

Роко се обръща към Катлийн.

— Имаш коса като на парцалената Ани.

— Знам — усмихва се тя. — Ами ти кой си? — Тя коленичи, за да поговори с него. Гейбриъл ме стрелва с поглед. Мелодраматично ѝ движение е като извадено от „Йезавел“.

— Аз съм Роко.

Алфред младши избутва Роко.

— Аз съм Алфред младши.

— Така ли? — впечатлена е Катлийн.

— Да, така се казвам.

— Страхотно име — кима тя. Оглежда децата на Алфред. Погледът ѝ е внимателен, сякаш се опитва да пренесе разговор, който е водила с брат ми за семейството, в действителността. Може би дори се пита как ще изглеждат нейните деца от Алфред. — Много съм чувала за вас.

Неочаквано Памела вдига глава. Мама и сестрите ми се споглеждат.

Веднага се намесвам, за да прикрия Катлийн. Тя не знае ли, че всички италиански майки и сестри са винаги нащрек, готови да бранят семейството от натрапници? Тес е в състояние да разкрие връзката им с няколко добре насочени въпроса.

— Да, истина е, аз отегчавам целия свят с разкази за племенниците и племенничките си. Показвам снимки. Много досадна леля съм — опитвам се да я спася аз.

Гейбриъл ме поглежда, за да ми подсказже да престана, защото преигравам. Ако можеше, досега да е грабнал линията, за да ме перне през ръцете и да ми се скара: „Лоша актриса! Лоша!“.

— Това е съпругата ми... Памела — представя я Алфред на Катлийн.

— Приятно ми е — протяга ръка Памела.

По изражението на Катлийн ми става ясно — не е предполагала, че съпругата може да е толкова привлекателна. Дългата светлоруса коса на Памела е пусната, до лицето изпъкват почти бели кичури, а правите ѝ тесни дънки подчертават слабата ѝ фигура дори след раждането на двете деца. Катлийн не може да оправдае връзката с изтърканото извинение „Съпругата ми се е запуснала“. Очевидно ѝ се налага да търси друго.

— Да се качим горе — предлагам аз. Обръщам се към семейството си. — На работа, хора. Двамата с Алфред си имаме задължения. Тази маса да е празна, когато се върна.

С Катлийн и Алфред се качваме по стълбите към апартамента. Каня я на масата и ѝ предлагам стол. Тя се настанява и отваря куфарчето си.

— Имам навик да посещавам фирмите, на които сме отпуснали заем. Съжалявам, че се натрапих на семейната сбирка.

— Няма проблем, просто всички сме се хванали на работа, за да пуснем пратката.

Катлийн се навежда над документите. Преравя ги. Вади един лист и го подава на Алфред.

— Това е планът за връщане на заема. — Избягва да го поглежда в очите.

— Благодаря — отвърща той.

— Ето и чека. — Тя ми подава плик с достатъчно пари, благодарение на които можем да пуснем „Бела Роза“, първия модел от линията „Ейнджъл“.

— Благодаря, това е страхотна помощ.

— Радвам се, че бях част от операцията.

В очите на Катлийн Суини заблестяват сълзи. Мъчно ми е за нея, макар да знам, че е имала връзка с женения ми брат, което според мен не е никак редно. Единственото, от което се страхувам, е да не се е влюбила в брат ми. Тя поглежда Алфред с тъга.

— Искам още да кажа... — Катлийн се обръща към мен. — Съжалявам.

Поглеждам към брат си и забелязвам, че и неговите очи са пълни със сълзи.

— Всичко ще се оправи — казвам аз, защото дори животът ми да зависи от това, няма да успея да измисля нещо друго. Ако ме бяхте попитали преди месец, сигурно щях да си представя как крещя: „Вън от къщата ми, вещице!“. Истината е, че тя не е никаква вещица, да не говорим, че никога не биха ми стигнали силите да съдя друга жена.

Ставам, за да изляза. Не й подавам ръка, нито пък я прегръщам. Все пак съм част от семейството, което тя можеше да съсипе. Трябва да подкрепя моите хора, дори да разбирам слабостите им.

Катлийн се изправя. Разбирам, че иска да остане насаме с брат ми. Но това е моята къща, работилницата е моя и снаха ми е на долния етаж, няма представа какво става тук, затова предлагам:

— Ще те изпратя.

Тръгвам до нея по стълбите. Алфред е застанал до масата и не знае какво да направи. Вместо да ни последва двете с Катлийн, остава в кухнята. Когато се обръщам към него, забелязвам единствено примирението от загубата.

Излизам с нея на улицата и затварям вратата.

— Беше трудно — признава тя. Притиска чантата си с една ръка, а с другата пригладва косата си. — Съжалявам — повтаря, без да крие разочарованието си. — В момента трябва да мисля за себе си. Не съм искала да създавам неприятности — продължава тя. — Не си търсех... не съм имала намерение да започвам връзка... просто се случи.

Много ми е трудно да повярвам, че една извънбрачна връзка просто се е случила, че просто се е разиграла. Сигурно е хубаво да си

от хората, които бродят по земята и най-случайно се натъкват на любовта. Катлийн очевидно е от тези, които остават изненадани, когато любовта се появи, сякаш тя е някаква прищявка, а не избор. При мен не става така. Аз трябва да избирам. Винаги е трябвало да търся неприятностите, за да ги открия. Същото важи и за любовта.

— Трябва да вървя — казва Катлийн и поглежда към табелите на улицата, сякаш търси най-бързия начин да се махне оттук.

— Катлийн, преди да тръгнеш, искам да разбереш нещо. Благодаря ти, че загърби чувствата, че остави брат ми, независимо каква е причината. Спести разбитите сърца на всички. Само че... аз съм с тях. Те са моето семейство. Те са на първо място. Ако искаш да обсъждаш бизнес с мен, ще дойда в офиса ти, независимо дали е ден или нощ. Безкрайно благодарна съм ти за онова, което направи за мен. Въпреки това не очаквам отново да те видя на Пери стрийт. Разбрахме ли се?

Тя си тръгва и вероятно си мисли как би могла да спаси собственото си сърце да не бъде разбито. Само че вече е прекалено късно.

Наблюдавам я как пресича Пери стрийт, заобикаля дупките и стъпва внимателно по паветата. Искане ми се и брат ми да беше пристъпвал със същото внимание.

Алфред трябваше да помисли, още повече че знаеше какво е преживял татко. Обаче винаги е бил многознайко, докато не станеше дума за неговия живот. Сега ще трябва да си измисли нова философия, защото старата вече не я бива за нищо.

Скръствам ръце, когато Катлийн завива по „Уошингтън“ и изчезва от поглед. Надявам се заради брат си и всичко, което е преживяло семейството ни, да не я видя никога повече.

Куфарите ми са подредени до вратата, дрехите ми за полета до Буенос Айрес са готови. Мислите ми препускат и се лутат около хилядите неща, които трябва да свърша, да попитам и се надявам да постигна в Аржентина.

Роберта не ми каза почти нищо за семейството си. Искане да ми разкаже всичко лично, което е чудесно, но аз много мразя да пропътувам няколко хиляди километра, за да науча нещо неприятно.

От друга страна, съм много развълнувана, че ще видя фабриката ѝ и ще преценя възможностите за работа с нея и за реализацията на „Бела Роза“.

Доволна съм от времето, което избрах. Тайната връзка на Алфред и Катлийн ме умори, както и подготовката на пратката за Милуоки. Гейбриъл вече започна да преобразява апартамента и ще му дойде добре да има свое пространство, където да си върши работата. Алфред ще поеме работилницата, докато мен ме няма. Ваканцията на Джун е планирана, а Гейбриъл ще бъде на линия, за да помага, когато има нужда от него. На пръв поглед всичко изглежда наред. И всичко е наред, докато не получавам последното писмо на Джанлука.

18 MAGGIO 2010

„Cara Valentina,

Прилагам кожената мостра, която ме помоли да изпратя. Плетката е от велур и кожа и прилича на плътен сатен. Сама ще видиш, че е изключителна. Благодаря ти за писмото. Тук всичко е наред. Знам, че си много заета, затова приключвам.“

С обич: Джанлука

Пуснах писмото му на пода, до леглото. Това е първото му писмо, в което няма и следа от поезия или страст, при това в навечерието на голямото ми приключение. Щеше да ми бъде безкрайно приятно да получа едно сексапилно излияние, което да препрочитам по време на полета, но изглежда ще трябва да си взема последния роман на Джаки Колинс. Джанлука знае, че съм притеснена заради пътуването, защото споделих тревогите си с него. Човек би си казал, че мъдър стар човек като него ще измисли точните думи, за да ме окуражи.

Някъде в далечината долавям сирената на пожарен автомобил, идва откъм Челси. Не мога да спя. Винаги страдам от безсъние, преди да летя. Представям си турбулентността, ужасния полет, усещам как светкавица удря самолета или кацаме без колесник, тъй като крилата са се откъснали, и веднага щом се озовавам на земята, ме пускат по аварийния ръкав, а Роберта ме чака и ме намразва от пръв поглед.

Получавам обрив по цялото тяло и не мога да ходя. Натъпкват ме в някаква противна болница и ме напомпват с какви ли не наркотици, а накрая ми променят името. Получавам амнезия и се налага да ме пренесат на носилка до малка болница на островите Галапагос, където специалист по вуду може да излекува обрива, но не успява да ми върне паметта. Постъпвам в манастир, защото обривът е толкова гнусен, че мога да живея единствено в колония, където носят воали. Чакайте! Знам защо не мога да заспя този път. Това изобщо не е любовно, прощално писмо. Той ме праща по дяволите. Прекратява въображаемата ни връзка! Двамата бяхме заедно единствено в писмата, свързваше ни хубавата хартия и неговият италианско-английски речник. Обречени сме. Всичко приключи. Край. Господ да ми е на помощ, но ако самолетът падне, последните думи, които ще съм прочела от Джанлука, ще са съвсем обикновени и неангажиращи. Е, беше много литературно и възбуждащо. Много обичах думите му, вярвах им, надявах се той да вижда образа на жената, която описваше в писмата си. Само че тази жена вече я няма. Мастилото му е свършило. Complimentите, проникновенията и обожанието също ги няма, изхабени като последните капки мастило.

Приеми истината, Валънтайн, казвам си аз. Сигурно си е намерил друга. Може би някоя дизайнерка от Русия с дълги крака, високи скули и безупречно права коса. Може дори да е украинка. Сигурно е брюнетка с пълни устнички и истински перли на врата. Или пък францужойка. С огромни цици, която умее да прави страхотни сладкиши. Джанлука е добра партия навсякъде в Европейския съюз. Същият този мъж, поне за кратко, ме желаше.

Въртя се в леглото, потупвам възглавницата, за да стане по-пухкава и удобна. В Ню Йорк Сити може и да е пролет, но в Буенос Айрес е есен. Есента е любимият ми сезон. Аз разцъфвам през есента. Няма повече да мисля за писмото (Джанлука ще има късмет, ако получи от мен пощенска картичка от Аржентина) и ще насоча цялото си внимание към „Бела Роза“. Поне знам какво правя, когато става въпрос за обувки. Любовта ще трябва да почака.

---

[1] НАСКАР (съкратено от английското Nation Association for Stock Car Auto Racing) са серии по автомобилен спорт, който се провеждат в САЩ. — Б.пр. ↑

- [2] Широки макарони, подходящи за пълнене. — Б.пр. ↑
- [3] Става въпрос за актрисата Фара Фосет. — Б.пр. ↑
- [4] метреса (ит.). — Б.пр. ↑

8. НЕ РАЗБИВАЙ СЪРЦЕТО МИ

Докато самолетът се спуска над Буенос Айрес, ми хрумва, че мама би трябвало да живее моя живот. Когато беше на трийсет и пет, вече имаше четири деца, съпруг и диплома за учителка, която приличаше на препарирано цвете. Единствената ѝ връзка с пътешествията беше да слуша ритмичното бръмчене на прелитащите над квартала ни в Куинс самолети по време на захода им към летище „Ла Гуардия“.

Мама беше особено развълнувана на летището, докато ми помагаше да си предам багажа. Докато хората, които пътуват често, мразят формалностите и опашките, тя е очарована от процеса преди качването на самолета. Винаги разчита на услужливите носачи. Чака търпеливо, докато ѝ дойде редът на гишето, където ти определят мястото. Завързва запознанства, впуска се в „нови приятелства“ още в началото на „приключението“. Държи бордната карта със същото страхопочитание, с което други стискат печеливш лотариен билет.

Надничам през прозореца. В Буенос Айрес е нощ, озарена от пурпурни светлини. Облаците около Луната, подобна на сребърен джоб, са обсипани със сини трапчинки.

Планирах вечерно пристигане, за да се наспя добре, преди да се заема с работа на следващата сутрин. От хотела ще изпратят кола, която да ме вземе от летището. „Фор Сийзънс“ в Буенос Айрес е делукс и аз изобщо нямаше да имам възможност да отседна тук, ако не беше Гейбриъл, който задейства връзките си в хотел „Карлайл“ и ми уреди невероятно намаление (доколкото разбирам, пазарлъците са нещо задължително за Буенос Айрес). Слагам си червило, защото човек никога не знае кого може да срещне. Веднъж мама се натъкнала на доктор Крисчън Барнард, било през 1975-а, и все още мрънка, че не се била спретнала в приличен вид.

Питам се какво ли ще излезе от това пътуване. Чакат ме четиринайсет дни, пълни с възможности. Може да се запозная с някого

като Констанцо Роко — великия обуцар от Капри, или пък с двойнички на сестрите Д'Амико от Неапол, които продават аксесоари за обувки.

Този път, за разлика от пътуването до Тоскана и Капри, нямам гадже, което да ме разсейва, мъж, който в последния момент да ме зареже, или пък готин италианец, който иска да измести предишния. Няма да се тревожа дали бабчето е добре. Няма да се притеснявам за здравето на татко или надеждите на мама да се омъжа, преди да дойде време да си направи пластична операция. Този път съм съвсем сама.

Когато съм в работилницата на Пери стрийт, трябва да открадвам по малко време, за да скицирам нови идеи, защото изработката на обувки по поръчка отнема почти целия ми ден. Имам и срещи с търговци на едро, проби с клиенти. Водя доста натоварен живот, за да успея да се справя със сроковете, но всичко това се променя, когато пътувам. Тогава времето е само мое.

Ако искам, мога цяла сутрин да скицирам. Изборът е мой. Ако предпочитам да си подреждам мостри, мога да се занимавам с това цяла нощ. Разполагам с безброй часове, за да погледна на света с нови очи. Ще мога да наблегна на нови цвятни комбинации, ще ги вплета в класическите, ще пробвам нови техники, ще оставя въображението си да се развихри. Когато съм далече от вкъщи, мога да мисля на спокойствие, защото не се притеснявам за бойлера, нито пък за сметката за вода или за ипотеката.

Бабчето май ще се окаже права, че най-доброто за един човек на изкуството е да излезе от рутината. Може пък творческият процес да се състои в куража да пробваш нещо ново, напълно различно. Затварям очи и отпускам въображението си на воля, докато колата фучи по улиците на Буенос Айрес. Когато ги отварям, градът, напълно непознат за мен, се представя в наситеносиньо, разрязано от светли лъчи. Радвам се, че кацнах по тъмно. Нищо няма да ме разсейва, докато се опитвам да си припомня каква е целта на идването ми. Чака ме работа и няма да си позволя нито миг почивка, докато не свърша задачите си.

Портиерът във „Фор Сийзънс“ посреща автомобила и отваря вратата със замах, сякаш идвам тук за светско парти, а не съм най-обикновена клиентка. На пръв поглед квартал Ла Реколета в Буенос

Айрес прилича на Ъпър Ийст Сайд в Манхатън. Лъскави стъкла освежават старата архитектура като изумруди, вградени в неръждаема стомана.

Входът към хотела е също толкова величествен, колкото и кварталът. Великолепни фонтани сред класически статуи създават чувството, че се намирам на някоя пиаца. Следвам портиера под навеса и влизаме през вратите с лъснатите до блясък дръжки от месинг. Фоайето е забележително, с мраморен под в черно и бяло и високи арковидни тавани. Елегантните мебели са с тъмносиня дамаска на златни райета. Имам чувството, че съм се приземила в някоя от бонбониерите на интериорната дизайнерка Дороти Дрейпър.

На рецепцията изобщо не ми се налага да чакам. Когато ми подава ключа, нощният управител кимва.

— За нас е истинско удоволствие. Преместихме ви в апартамент.

— „Преместена в апартамент“ е втората ми най-любима фраза — отвърщам аз.

— Ами първата? — усмихва се той.

— С комплименти от хотела.

Той се смее и ме повежда към стъклената врата, която води през градината към Ла Мансион, вила във фрески стил, първоначалната сграда на хотела зад новия небостъргач. Щом отваря вратата, мека светлина се разлива по каменната фасада, на която е гравирен герб с панделка отдолу. Над градината се виждат романтични балкони, от които висят пищни растения, обсипани с бели цветя. Съвсем в стила на Мария Антоанета и рококо с елементи от неокласическия дизайн, и то в сърцето на Буенос Айрес.

Следвам портиера през градината към входа. Стъпвам на пръсти и поглеждам над живия плет към овалния плувен басейн, охраняван от водопад. Басейнът е с цвета на лапис, толкова наситеносин, че изглежда почти индигов. Повърхността му отразява светлината и има вид на посипана със златен прашец.

Портиерът отваря вратата към стаята ми, която изобщо не е стая, а огромен апартамент с просторен хол в тревистозелено и жълто в нюанса на орлови нокти, с френска дамаска и наситенорозово кадифе.

— Не може да бъде — ахвам аз.

Портиерът кима. Сигурна съм, че и преди е чувал същото възклицание.

Прибира багажа ми в гардероба, голям колкото спалнята ми в Ню Йорк. Давам му бакшиш и той си тръгва, а аз оставям да се чудя и дивя на красотата в апартамента. Отварям вратите към балкона. Подухва лек ветреца и издува копринените пердета като кралски плащове.

От балкона се разкрива гледка към Ла Реколета. Безкрайното небе над многобройните квартали на града не е скрито от високи сгради и планини. Градът под мен е подреден като сложна мозайка от пъстроцветни плочи. Звездите надничат от небето като сребърни карфици.

Изригвам обувките и се просвам по гръб на огромното легло. Все едно съм попадала в приказка, а безупречно белите чаршафи пазят аромата на ясен летен ден. Пресягам се и дръпвам един лист. Това не е меню. Плик е, адресиран до мен, почеркът ми е познат, думите са написани с писалка, в кобалтово мастило.

Невероятна изненада. Писмо от Джанлука. Отварям плика бавно, за да не го скъсам. Вадя писмото и особено внимателно разтварям листа. Добре, синьор. Простено ти е.

14 maggio 2010

„Cara Valentina,

Надявам се полетът да е минал безпрепятствено и стаята с балкона да ти е харесала. Знам, че вечер обичаш да седиш навън, под луната.

Аз съм в небостъргача, на единайсети етаж, с прекрасен изглед към града. Отивам да поплувам в басейна до старата част. Ако искаш, ела и ти.“

Оставям писмото. Мили боже. Сърцето ми блъска неудържимо. Ще получа удар. В момента имам нужда от апарата за кръвно налягане на леля Фийн. Той е тук. В Буенос Айрес. Сега! Точно сега! В съседната сграда!

Вдъхвам дълбоко и продължавам да чета.

„След това, ако ти е приятно, можем да отидем някъде да вечеряме. Ако си уморена, ще разбере и ще се видим на сутринта... само ако ти е приятно.“

С обич: Джанлука

Скачам от леглото, сякаш съм фойерверк, изстрелян на някое новогодишно парти в Ню Йорк. Ако ми било приятно ли? Какво знае той!

Хуквам към куфара и дръпвам ципа. Разравям пликчетата, които са подредени като във фризера на някой магазин, и се опитвам да открия банския. Изобщо взела ли съм си бански? Не съм. Ами сега? Магазинът за подаръци! Дали е отворен?

Тъкмо се обръщам към брошурата на хотела до телефона, за да звънна на рецепцията и да попитам, когато виждам кутия, привързана с пурпурна панделка. На капака е написано моето име с почерка на Джанлука.

Отварям кутията. Вътре има бански. Много стилин, но сексапилен цял бански, с дълбоко, остро деколте и изрязани презрамки. Класически бански. И е съвсем обикновен, не е от изгъзиците на „Чък Коен“ от разпродажба на „Лоуман“.

Събличам се и го намъквам. Дори огледалата в този хотел ме правят по-хубава. После се сещам, че навън е доста хладно. Отново разравям пликите в куфара и откривам черен суичър и панталони. (Мама настоя да ги взема: „Това е небрежен шик, много подходящ за закуска в хотела“, каза тя. Да, както винаги, е права.) Обличам ги върху банския. След това слагам чифт „Бела Роза“ и грабвам ключовете.

Едва се сдържам да не заподскачам през фоайето и излизам в градината. После, досущ като някоя графиня от осемнайсети век, попаднала в лабиринт, докато се е опитвала да открие любимия си, криволича, но най-сетне намирам верния път и тичам покрай живия плет към басейна, към него.

Забавям крачка, докато доближавам синята вода, осветена отвътре.

Басейнът ми напомня за езерото в Синята пещера до Капри. По повърхността се мяркат вълнички от вятъра. Оглеждам се. Сама съм. Джанлука го няма. Нима съм сънувала? Да не би да съм си представила поканата му? Не е възможно. Че кой си представя, че е облечен в нов бански? Прочетох писмото толкова бързо, че сигурно нещо не съм разбрала. Да не би да е написал първо да му позвъня? Тъкмо се каня да се върна в стаята, за да му звънна, когато зад мен прозвучава тих глас:

— Ciao.

Обръщам се към Джанлука. На тази светлина той е дори по-красив, отколкото на сватбата на бабчето. Как е възможно?

— Как пътува? — пита ме.

— Какво значение има? — Прегръщам го през врата. Той избухва в смях. Изразеният му нос и изваяната челюст са гладки, примамливи, също като речните камъни във водопада отзад.

— Харесва ли ти стаята? — пита той.

— Ти ли ме премести?

— Не мога да го направя. Как да преместиш най-прелестната?

— Винаги ли говориш хубави неща?

Изражението му, очите му в цвета на нощното небе, толкова ясни, разкриват чувствата му към мен много по-красноречиво от писмата.

Джанлука поема ръцете ми в своите. Приливът на чувства, който усещам, ми е познат, но същевременно ми се струва съвършено нов. Повдигам се на пръсти, за да го прегърна, целувам го по бузата, по носа, а той ме притиска до себе си и аз на свой ред долепям лице към врата му като кадифена яка. Устните му намират моите и този път съм готова.

— Сама ли дойде? — шепне той.

— Да.

— Не водиш племеннички, нали?

— Не.

— И племенници.

— Не. Няма я и леля Фийн?

Целува ме по ухото.

— Никой.

— Само ти си. Сама, нали?

— Кълна се.

Той ме целува нежно. Аз се оставям на мига и забравям в коя страна съм, в кое полукълбо, в кой хотел. Докато се целуваме, имам чувството, че мога да съм навсякъде — на тъгла на Хъдсън стрийт, на перона на гарата във Форест Хилс или високо на скалите над Анакапри^[1], когато е изгряла Луната — наистина няма значение къде съм. Всичко е като в сън, размазано, забравено, изчезнало. Вятърът шумоли сред сатенените листенца на евкалиптовите дървета и изпълва въздуха със свежия аромат на мента.

— Наистина ли ти се плува? — питам аз.

— А на теб?

— Банският ми стана. — Разкопчавам суичъра.

Джанлука избухва в смях.

— Тогава да поплуваме.

Гмурвам се в басейна. Водата е топла като във вана.

Той също се гмурва и ме открива във водата. Ръцете му ме обгръщат като копринени въжета. Целувам го по врата.

— Последното ти писмо беше ужасно.

Той се усмихва.

— Прекалено късо ли беше?

— Приличаше на инструкция за ползване на пералня.

— Извинявай.

— Ако ще ме прелъстяваш...

— Каж ми как.

— Да не би да имаш нужда от инструкции?

— Каж ми какво искаш?

— Не знам. Харесваше ми, когато ме сравняваше с божур. Много беше хубаво. И когато пишеш за чувствата си. Това е винаги хубаво. Слушай, Джанлука. Споменава ли съм, че ми е много приятно да изричам името ти? В него се побира цялата история на италианската цивилизация. Поне на мен така ми се струва.

— Благодаря.

— По принцип не би трябвало да пишеш любовни писма, пълни с излияния, а след това да пращаш мостра на кожа. Чувствата в писмото трябва да очароват, да се наслагват, докато жената не остане толкова омагьосана, че да не може да си представи живота без теб.

— Виж ти.

Пускам го и плувам към дълбокия край на синята вода.

Нощният въздух милва лицето ми и ми се струва студен в сравнение с водата в басейна. Контрастът е прекрасен, ободряващ след дългия полет, след тревогите около срещата с Роберта и несигурността ми дали да се захващам с мъж, който ще ме откъсне от работата в момент, когато кариерата ми има нужда от цялото ми внимание.

Джанлука ме пресреща в дълбокия край.

— Гладна ли си?

— Не много. А ти?

— Не.

— Какво ще правим?

Вместо отговор той се усмихва.

Добър отговор.

От румсьорвиса са оставили поднос с кана кафе, сметана и захар и плато с пресни плодове — резени манго, ягоди и киви, великолепно аранжирани като слънце. Има и сребърна купичка, пълна с ароматни черни шоколадчета. И чиния от костен порцелан с дребни бадемови сладки, поръсени с парченца захаросана портокалова кора. Малка златна картичка, надписана на ръка, е подпряна на подноса: „С най-добри пожелания от хотела“.

— Защо се смееш? — любопитства Джанлука.

— Както е тръгнала тази вечер, май получавам всичко, което си пожелаля.

— Така и трябва.

— Ами ти, Джанлука, какво искаш?

— Трябва ли да питаш?

— Да, трябва. Не обичам, когато отговарят на въпросите ми с въпрос. Случайно да си чувал за играта... покажи, не говори?

Той се замисля за момент.

— Не съм.

— Това означава, че предпочитам да покажеш чувствата си с действия, а не да ги разкриеш с думи. — Настанявам се в скута му и този път, за разлика от първата брачна нощ на бабчето в Арецо вече не крия и не сдържам чувствата си.

— Харесвам и двете. И действията, и думите. — Той ме целува по врата.

— Само че аз не съм поетеса. Аз правя обувки.

— Добрият обувчар е поет — заявява той.

— Точно така — целувам го аз.

— А тази вечер ще успееш ли да откриеш думите? — прошепва той. — Ще ми кажеш ли какво изпитваш към мен?

Обрамчвам лицето му в дланите си.

— Едва ли ще успея да опиша точно.

— Опитай.

— Добре. Преди да те срещна, никога не си те бях представяла такъв. Ти си от мъжете, които се обвързват с жени, дето ходят на високи токчета дори когато са препасали престилки в кухнята.

Той избухва в смях.

— Не съм си се представяла с мъж, който има деца или е по-възрастен от мен, или си е имал живот, преди да ме срещне. Като казвам живот, разбирай дълъг брак.

— Разбирам.

— Но ето и онази част, за която съм се молила най-искрено. Надявала съм се и сега се надявам да не огранича шансовете си заради предразсъдъци или заради ограниченията на възпитанието ми. Тъкмо в това отношение имам нужда от помощта ти. И аз съм изненадана от чувствата си към теб.

— Защо?

— Когато се запознах с Ореола — тя е изключителна, невероятна жена, а и ти си я възпитал блестящо — разбрах, че си страхотен баща. На повечето жени им се налага да чакат, за да открият дали мъжът ще бъде добър баща. Ако изобщо успеят да разберат. С теб обаче разбрах още от самото начало.

— Ореола е най-хубавата част от живота ми.

— Това е очевидно. Бил си прекрасен баща. Аз, като дъщеря, мога да кажа, че няма нищо по-важно от това. То е по-красноречиво от всичко друго, което мога да науча за теб, кой си в действителност. Само че има един проблем...

Джанлука търпеливо чака да открия думите, за да обясня чувствата си. На сватбата на бабчето, когато помагах да озаптим племенниците и племенничките ми, ми мина през ум, че няма да е зле

да си имам свои собствени деца, които да гоня и гушкам, да поправам и защитавам, че не ми е достатъчно да бъда лелята, която просто помага. И после, по-късно, когато гушнах Пайпър, дъщерята на Брет, почувствах копнеж, който може да бъде събуден единствено от прегръдката на дете, толкова плътна, сякаш малката се бе превърнала в част от мен.

Минавала съм покрай парка „Бликър“, пълен с деца, понякога стотина, и никога не съм надничала отвъд оградата, за да видя какво правят. Чувах смеха и виковете им, радостните им игри. Напоследък обаче, когато отивах за кафе, спирах и ги наблюдавах. Често заставах край оградата и се питах дали този екзотичен зоопарк е мястото, което бих посетила, и дали някой ден щях да попадна в него. Щях ли да се превърна в една от майките, които преследват четиригодишното си дете по рампата на поостарелия скутер, който карат всички съседски деца? След известно време погледнах часовника си и се сетих, че в работилницата ме чака куп работа. На връщане се замислих какво би означавало едно дете за моя живот. Обикновено не мисля по този въпрос, когато седна на кроачната маса или преглеждам списъка си със задачи. Забравям за майчинството до следващия път, когато се озова край парк „Бликър“.

За всяка жена, която обича семейството си, настъпва момент, когато разбира, че иска свое собствено семейство, което да обича и ръководи. Това е напълно нормално. Аз съм в средата на трийсетте и времето ми подсказва, че трябва да се замисля над този въпрос или да взема решение да го загърбя и да приема, че няма да имам семейство.

Внимателно обмислям въпроса си към Джанлука, защото в зависимост от отговора му ще го задам един-единствен път.

— Защо му е на мъж, който вече притежава всичко, което аз също се надявам да притежавам един ден, да тръгне повторно по същите стъпки и да създаде нов живот? Миналата година в Италия ти каза, че не искаш второ дете. Да не би вече да си на друго мнение?

Джанлука си поема дълбоко въздух. Сърцето ми препуска и аз осъзнавам, че се страхувам от отговора му. Той ме придърпва по-близо и обяснява.

— Това зависи изцяло от теб.

— От мен ли?

— Така мисля. Бебето е избор на жената — отвърща той. — Не знам по какъв друг начин да го кажа. Защо заговори за деца?

— Скоро ходих на гости на един приятел. На рожден ден. Имаше едно бебе, което се протегна към мен, и когато го гушнах, усетих нещо, което не бях изпитвала досега — връзка, струва ми се. Някаква възможност. Може възрастта да си казва думата. Може и да беше заради момиченцето. Просто не знам.

— Може би си мислила за живота по различен начин — отбелязва тихо той. Целува ме. Целувката му е като мек восъчен печат върху плик за писмо. Има нещо окончателно в нея. Накрая той казва: — А може и да си готова за нещо повече.

Мисълта за нещо повече за жена, която се е протегнала към достатъчно, е просто немислима. Нямам представа какво заслужавам, защото никога не знам какво да поискам. Джанлука вече е изживял онзи живот, към който аз се стремя. Вече знае какъв е краят на приказката. Тази вечер той започва втори живот, ново действие, нова фаза, докато аз едва навлизам в първата. Нямам представа какво да очаквам.

Опитвам се да се отскубна от старите навици и предразсъдъци за любовта, за да оставя място за тайнството. Нямам никакъв контрол над онова, което ще се случи. Искам да разбера къде ще ме отведе всичко това, защото не искам да бъда наранена отново, но нямам контрол над нещата. Трябва да приема, че не мога да си представя накъде ще ме отведе всичко това — трябва да пристъпя напред смело и да се устремя към щастието и вярата, че всичко ще се получи точно както трябва.

— Искаш ли да бъдеш с мен? — пита той.

Истината е, че вече знае отговора ми. Знаеше го още в Арецо през февруари. Знае, че го желая, но дали искам и всичко останало, което върви в комплект с желанието ми...

Любовта се гради върху серия от дребни неща, ми беше написал той.

Може би тази вечер ще бъде едно от тях.

Джанлука пристъпва към мен и ме прегръща. Разтърсва ме същата тръпка като на балкона на Капри и в църквата в Арецо, както когато ръката му случайно докосна моята, както когато посегнахме към същата мостра във фабриката в Прато.

Прекрасните му ръце си силни и самоуверени като на човек на изкуството, като на някого, който опознава първо чувствата и чак след тях обръща внимание на допира.

Джанлука е майстор, който създава нещо трайно от нищо, който знае кога да бъде нежен, кога да бъде самоуверен, кога да бъде прям и кога да се отдръпне и да се превърне в наблюдател. Той е художник, който преценява ъгъла, разположението и рамката на обекта на желанието си, за да го оцени по достойнство. Тази вечер той е любовник, който ме кара да се чувствам красива, и в ръцете му аз наистина се чувствам прекрасна.

Решен е да ме спечели. Напълно уверен е, докато премахва препятствията едно по едно, за да достигне до мен. Знае как да се отнася към мен, защото не бърза, докато ме изпива с очи, както нито един мъж не го е правил досега. Докато ме целува, усещам нещо, което не мога да назова — струва ми се, че вече сме написали историята си, че тази любов е започнала отдавна, че началото ѝ е положено незнайно кога.

Докато устните му се спускат по врата ми, аз си припомням времето, когато бяхме заедно на Капри и се носехме по тюркоазните вълни на Средиземно море, а по-късно в Гринич Вилидж, на покрива, когато вечерното небе беше зад него, а аз го разочаровах и го оставих да си отиде. И ето че сега сме в Буенос Айрес, където небето е индиговосиньо, а звездите са като лавандулови езерца от светлина в тъмното и погледът ми е най-сетне достатъчно бистър, за да избира него.

С всяка картина, която виждам, си спомням как ме е поглеждал, как е протягал ръка към мен. Той ме харесва такава, каквато съм, разбира ме по начина, по който искам да бъда разбрана.

Двамата с него сме възплъщение на старата италианска дума *simpatoso*. Ние сме сродни души, които казват и вършат това, което ще достави удоволствие на другия, защото знаят какво е то.

Отпускаме се в пухено поле, потъваме дълбоко в завивките, откриваме се един друг с всяко движение, летим през облаците, в безтегловност, а над нас се простира безбрежното небе, отдолу е светът, толкова далече, че всички подробности се губят, но това няма значение.

Аз съм в ръцете на Джанлука и оставам с него.

Ние плаваме, ние летим, ние плаваме и летим в нощната тъма,
навлизаме в синевата решително сега, точно в този момент.

---

[1] Втория по големина град на остров Капри. — Б.пр. ↑

9.

УЛИЦАТА НА МЕЧТИТЕ

Джанлука е дълбоко заспал в леглото ни. Дори когато внесоха закуската на сребърна масичка, отрупана с пухкави кроасани, рогчета, пълнени с ягоди, и каничка гъсто черно кафе, той не се събуди. Дръпвам тежките копринени завеси, за да не влезе ранното слънце и да го събуди.

Вече съм взела душ, облякла съм се и съм готова да се срещна с братовчедка си Роберта. Изпълних обичайния си утринен ритуал толкова нервно, че непрекъснато изпусках разни неща в банята. По време на това пътуване ме чака много повече, отколкото съм готова да призная.

Пускам есемес на Гейбриъл.

Аз: Джанлука е тук.

Гейб: В БА ли?

Аз: В стаята ми.

Гейб: Боже Г. Леле!

Аз: Нали.

Гейб: Ти разбираш ли, че трябва да напуснеш въздушното пространство на Щатите, за да ти излезе късметът?

Аз: Я стига!

Гейб: Как е храната?

Аз: Подноси с плодове, шоколад и сладки.

Гейб: Секс и сладки. Любимото ми съчетание. Върви да се занимаваш с Джон Късметлийски.

— Къде отиваш? — Джанлука се претъркулва в леглото и ме поглежда. Очите му са бистросини в тази жълта стая.

— Тъкмо ти пишех бележка. Отивам във фабриката.

— Идвам с теб.

Сядам до него на леглото.

— Недей. Остани да си починеш.

— Защото съм стар и имам нужда от почивка ли? — шегува се той.

— Да.

Той се протяга и хваща ръката ми тъкмо когато се каня да изляза. Поглеждам го.

— Много си красива — шепне той.

— Благодаря. — Навеждам се и го целувам.

— Не се притеснявай — успокоява ме той. — Тя ще те хареса.

Затварям вратата на апартамента и тръгвам към асансьора. Той не пристига веднага и докато чакам, усещам как ме обхваща паника. Остават ми няколко свободни минути, за да помисля над всичко, което може да се обърка. Роберта ще реши, че съм кръгла идиотка и тогава ще бъдем принудени да направим поръчката в Китай. Надигат глава и други тревоги. Много е грубо да изоставя Джанлука сам след нощта, която прекарахме заедно. Сега вече може ли да се каже, че имаме връзка? Дали ще продължи дълго? Абсурдни, неправдоподобни, разпилени мисли се роят в главата ми, докато чакам вратите на асансьора да се отворят. Проверявам папките, които съм донесла, за да покажа на Роберта. Скиците ми за „Бела Роза“ са оцветени и включват всички спецификации. Подготвила съм си домашното. Напомням си, че съм напълно готова. Не мога да се овладеея и усещам как в мен набъбва страх. Надявам се това да е като нервното напрежение в първия учебен ден, нещо преходно. Предстои ми да навляза в съвършено нова и непредвидима ситуация.

Таксито фучи по улиците на Буенос Айрес, минаваме през кварталите Ел Сентро, Сан Телмо и Палермо, където атмосферата се променя непрекъснато — от жилищен квартал навлизаме в квартал на изкуствата, после в друг, където очевидно живеят почитатели на високите технологии, а пък архитектурата се променя на всеки ъгъл и аз наблюдавам ту френски колониален стил, ту испански, ту италиански.

Снощи Буенос Айрес беше обгърнат от всички нюанси на синьото, а тази сутрин, на дневна светлина, имам чувството, че градът прилича на бонбон.

Къщите в средиземноморски стил са оранжеви като циркови тенти, вратите им са боядисани в бонбонени цветове — яркожълто, бледолилаво и яркорозово. Градинските стени са или чисто бели, или

пурпурни и синьо-лилави, обточени с черни кантове, приличащи на дъвчащи бонбони. Високи дървени огради са боядисани в яркосиньо. Дори растителността прилича на плодов коктейл — кресон, комбиниран със захарни пръчици, а пък ореховите дървета са изпъстрени със захарни петлета.

Таксито спира пред „Норт Каминито“ 400, огромна фабрика в цвят на зряла тиква с множество отворени прозорци. Старата табела гласи:

Обувки „Каминито“ ООД
От 1925

Вадя телефона и снимам табелата, като забелязвам, че фабриката е кръстена на името на улицата, не на семейството.

Има две метални врати. На едната пише „oficina“, а на другата „fabbrica“.

Влизам към администрацията, където веднага ме лъхва познатата миризма на кожа и восък. Тя ме успокоява, напомня ми за дома и най-вече защо съм тук — да намеря начин да разширя марка „Анджелини“, като опазя семейния бизнес.

Пристъпвам към жена, седнала на бюро зад стъклена преграда.

— Аз съм Вальнтайн Ронкали от Ню Йорк.

Жената се усмихва.

— Sì, sì — отвръща тя и излиза иззад преградата. — Очакваме ви. Аз съм Вероника Мастрандреа.

— Съвсем същото е като на Пери стрийт — обяснявам й, докато оглеждам. Тихото бръмчене на машините във фабриката, разположена зад офисите, създава ритмично жужене, което ту спира, ту започва отново.

Характерните за производството редици прозорци са отворени, през тях влиза прохладата и светлина. Мебелите са съвсем обикновени, функционални, от тежък тъмен дъб.

Пловете са отрупани с документи, мастилници и марки. Навсякъде са пръснати кутии за обувки, някои използвани за кочани с формуляри, други — за сметки (точно както правим у нас).

Отворени са дебели счетоводни книги, някои от цифрите са написани с молив. В далечния край се виждат обуцарски калъпи за различните размери. Подредени са спретнато един до друг. Компютърните екрани стърчат над стари машини и приличат на телефонни будки в джунгла.

На стените са закачени няколко прашни сертификата, написани на испански, някои дори със златни печати. Календар със спирала за 2010 година виси отзад на вратата, също като онези, които открих в кашоните на баба, но този е отворен на месец май.

— Аз съм Роберта Анджелини.

Обръщам се към братовчедка си. Тя протяга ръка.

— Аз съм Вальнтайн. — Вглеждам се в очите ѝ, след това забелязвам лицето и усещам, че не мога да изрека нито дума повече. — Ти си... Роберта?

По лицето ѝ бавно се разлива усмивка.

Роберта Анджелини е красива, но за моя огромна изненада се оказва чернокожа.

Тя също ме оглежда и аз усещам, че съм точно каквото е очаквала.

— Шокирана си — отбелязва и пъхва ръце в джобовете на престилката.

— Наистина — потвърждавам аз, след като не успях да скрия изненадата си. — Не знаех, че си чернокожа.

— А пък аз бях сигурна, че си бяла.

Докато се оглеждаме, започваме да забелязваме някои семейни особености. Носът на Роберта е същият като на сестра ми Джаклин — малък, къс и заострен. Кожата ѝ, в цвят кафе с мляко, е безупречно гладка, също като на мама. Косата ѝ е прибрана назад като на балерина, вързана на висока опашка, усукана на кок, както я носи Тес. Тъглчетата на очите ѝ са извити нагоре, а клепките падат тежко. Тя е дребна и слаба.

Ще звънна на бабчето, за да ѝ съобщя новината, ако това може да се нарече новина.

— Преди да започнем да говорим по работа — предлага Роберта, — ще ти покажа фабриката.

Тръгвам след нея и си представям членовете на семейството на групова снимка — подредени бледолики, също като едноцветни

карфици, всичките еднакви. Ние сме американци с италианска (Анджелини, Ронкали, Кавалини, Фазани) и ирландска (Макаду) кръв, а единствената по-различна беше братовчедката японка, която се омъжи за племенника на татко. Беше, поне досега.

— Тук е производството — сочи Роберта и отваря вратата. Тръгвам след нея към главната зала, огромен самолетен хангар с износени дървени подове, които поддават под тежестта на редиците машини.

Шумът, тих, но непрекъснат в офиса, тук кънти с пълни сили. Машините стържат, пулсират и жужат ритмично. Роберта ми показва първите машини, които приличат на шивашки. В основата им има нещо като колело, което операторът завърта ту напред, ту назад, за да контролира скоростта.

Работниците са седнали на малки въртящи се столове. Те съчетават различни кожени части и ги свързват, например езика за бомбето, и мога единствено да кажа, че са забележително ловки, очевидно са трупали опит с години.

Те въртят кожените парчета под дебелите игли, които пулсират ту нагоре, ту надолу, а скоростта на иглата се контролира от коляното на работника, който натиска педал под плота. Крачният педал на пода служи за спирачка. Когато някой шев е готов, операторът измъква обувката, реже дебелия конец и го пуска надолу по линията към следващия работник, който се заема със следващата операция.

Дървен калъп или модел на обувка се пъха в частично готовата обувка. Работниците хвърлят обувката с калъпа в кош, който се прехвърля на следващия работник.

На друга подобна машина се правят кантовете. След това обувката се прехвърля на трета машина, където с помощта на тънки пирони и лепило се поставят токовете. Резачка с малки, бързи и остри ножове изравнява кожата, за да не стърчи нищо. Накрая се слагат капачките с нещо като чукове, които пухтят напред и назад.

Огромна машина обработва кожата така, че да стане мека и гъвкава. Завиждам им за машината, която разтяга равномерно кожата. Аз обработвам кожата на ръка и са ми нужни часове, за да получа желания ефект. Обработката на ръка е труден процес, който наистина отнема време, докато тук за няколко минути се постига същата красота.

Тази машина с лъскавите колела и прецизни движения е изпратила ръчната изработка на обувки в музеите.

Работници има и за малките бормашины, които пробиват дупки за връзките. Малки ръчни преси поставят пръстените на място. Щом и това е направено, обувката преминава нататък и следващият работник я хвърля за довършителните работи.

Следвам Роберта при машините за довършителни работи и се оказва, че те изпълняват по няколко функции. Някои от работниците са прави и се движат бързо. Има дървени калъпи, заstopорени на нивото на очите, и работникът взема обувка, нагласява я на калъпа и обработва кожата, за да премахне гънките и да провери дали отговаря на размера.

В нашия магазин аз използвам малка машина с четка и крачен педал, за да лъсна кожата. Тук идеята е същата, но лъскат стотици обувки едновременно. Дългата поточна линия е разположена в средата на помещението. Готовата обувка попада на лентата и движението на четките я държи неподвижна.

Готовата кожена обувка, без връзките, се подема от нови гъсти четки, която я лъсват до блясък и тя пристига в края на поточната линия в безупречен вид. На мен ще ми бъде необходим час, за да постигна същия вид на ръка.

Съвършената обувка пада в кош, където се проверява ръчно и се подрежда върху дървена скара, подобна на кора за яйца. От двете страни има работници — единият разтоварва поточната линия, а другият оглежда внимателно обувките, преди да ги сложи в кутии, готови за изпращане.

— Твоята работилница подобна ли е? — опитва се да надвика шума Роберта.

Клатя глава, за да й каже, че не е. Вдигам ръка, за да й покажа основния си инструмент.

— Това е моята фабрика.

— Преди много години и ние бяхме така. Само че на няколко пъти разширихме производството и сега имаме над двеста работници.

— Виждам. Къде кроите?

Тя ми дава знак да я последвам. Минаваме покрай отдела за довършителни работи и се качваме по тясно стълбище на втория етаж.

Кроячната зала прилича на огромна операционна в болница. Силни лампи висят над дълга маса в средата на помещението.

Овална релса минава над масата. На нея е закачен кръгъл трион за рязане на кожа. Назъбеното острие наднича от метален ръкав, който следва послушно движенията на кройча.

Помощниците наслояват кожата лист след лист. Натрупват около пет пласта, разделени от тънки листове хартия, купчинката е притисната да не мърда от тежка преса.

Главната кройчка дръпва молива, поставен зад ухото ѝ, и отбелязва.

От мястото, където съм застанала, хартията прилича на сложна карта с усукани сини вени и малки сиви точки, които ще направляват движенията ѝ и пътя на острието, когато започне да реже.

Роберта сочи кройчката, която надзирава процеса.

— Това е Сандра Флоренца — представя ми високата жена с гарвановочерна коса. Тя има типично индианска костна структура и очевидно е много отдадена на работата си. — Нейните хора са от Еквадор. Най-добрата кройчка е и е много известна в този бизнес.

Сандра стиска ръката ми.

— Идвате в много интересен момент.

Работниците обсъждат работния процес на испански.

Как само ми се иска да бях обръщала повече внимание на часовете на Уейд Милър. Сега щяха да са ми от полза.

— Какви обувки правите? — питам аз Роберта.

— Официални. Мъжки. Кожени, за „Ерменеджилдо Дзения“.

Роберта ми дава знак да отстъпя.

Сандра стиска дръжката на триона и го насочва към пластовете кожа на масата. После с едно отработено движение спуска острието надолу. Моторът изскърцва, когато зъбците прорязват сините вени.

Сандра води машината с ръка и предугажда всеки нюанс и трепване. Влага силата на цялото си тяло. Раменете ѝ потръпват, докато следва очертанията.

Аз пък действам по кройките на Джун и грешките ми са много. Сандра обаче трябва да упражнява пълен контрол. Всеки път когато спусне острието, трябва да проследи очертанията. Едно трепване и пластовете скъпа кожа ще бъдат съсипани.

Роберта ми дава знак да я последвам обратно през фабриката към административната част. По време на обиколката вървеше на няколко крачки пред мен. Не се държи приятелски и макар да е много любезна, е и дръпната. Забелязвам, че под тази строга фасада се крие топлота, но тя все още няма намерение да я покаже пред мен. Дано да ме хареса, въпреки че засега не мога да преценя.

— Много благодаря за обиколката — започвам аз. — Много съм впечатлена от цялата организация.

— Не очакваше ли подобно нещо? — пита тя.

— Изобщо не знаех какво да очаквам.

Роберта извърща поглед. Изражението ѝ ми напомня за дядо, който никога не се тревожеше, че може да не се хареса на някого, и никак не бързаше, когато преценяваше хората. Също като него Роберта е малко дръпната. Не се плаша от студенината ѝ, подобно отношение ми е познато, разбирам го. Роберта Анджелини е преди всичко професионалистка.

Докато обикаляхме, забелязах, че не заговори с нито един от работниците, въпреки това познаваше отлично работата им. Понякога кимаше или докосваше рамото на този или онзи или оглеждаше свършеното. Очевидно беше, че е спечелила тяхното уважение. В тази голяма фабрика трябва да е строга, но справедлива в ролята на ръководител. Изглежда ѝ идва отвътре да бъде ръководител. Новата ми братовчедка не е от хората, които шикалкавят, и знам, че с мен също ще бъде пряма, когато заговорим за бизнес.

— Роберта, искам да ти кажа нещо още от самото начало. Дошла съм да видя фабриката ти, защото имам нужда от производител за моите обувки. Освен това ми се иска да запазя производството на „Бела Роза“ в семейството.

— Да, семейство сме — отвърща тя, — макар и разкъсано семейство.

— Можем да поправим нещата. Независимо какво е станало. Знам, че току-що се запознахме и всичко е свършено ново и за двете. Всъщност до много скоро дори не знаех, че прадядо е имал брат.

— Така ли? — пита тя. — Ние всички знаехме за Майкъл.

Странно. Много съм любопитна да разбера защо тази тайна е била така добре пазена и защо единият брат, Рафаел, е разкрил причината за разрива, докато моят дядо е мълчал.

— Изглежда е възникнал сериозен проблем — казвам аз.

Тя кима.

— Роберта, дошла съм да проверя какви са възможностите да работим заедно. Това ще бъде от полза и за теб.

— Разбира се. Може пък тогава да постигнем мир в семейството.

Начинът, по който изрича думата мир, ме навежда на мисълта, че между братята се е разразила кървава война. Роберта не разграничава семейния живот от работата, което означава, че тук е същото, както на Пери стрийт. Предаността в семейството е гръбнакът на дейността ѝ и тя го защитава безотказно.

— Бих искала да опитам — заявявам аз.

— Честно казано, не знам дали е възможно — отвърща тя.

Костелив орех е тази Роберта. Няма да е никак лесно. Сякаш ми чете мислите и отстъпва едва-едва.

— Мама е най-добре запозната с историята. — Забелязвам, че изражението ѝ омеква.

— А би ли ме запознала с майка си? — питам аз.

— Тя е вкъщи, грижи се за сина ми. Днес няма да е удобно.

— Може би утре?

— Ще я попитам — отсича Роберта.

— Благодаря. Имаш ли нещо против следобед да остана във фабриката, за да гледам? Знаем, че си заета, и не искам да те откъсвам от работата.

— Разбира се, че можеш да останеш. Ще те оставя при отговорника на смяна.

— Благодаря.

Роберта влиза в офиса, за да се обади по телефона. Аз вадя мобилния, за да позвъня на Джанлука в хотела. Телефонът в стаята звъни продължително. Телефонистката пита дали искам да оставя съобщение за Джанлука. Оставям номера на мобилния си телефон и съобщавам, че цял следобед ще остана във фабриката. Ще се прибера за вечеря.

Моля жената на рецепцията да ми повика такси.

Щом излизам от фабриката, имам чувството, че мога да дишам отново. Напрегнатата работа вътре, шумът и бързината, с която

действат работниците, ме е изтощила. Всичко е много различно от работилницата ни на Пери стрийт. Там цари невероятно спокойствие в сравнение с тук. Тук е истинска лудница от началото, та чак до конвейера с довършителните работи.

Цял следобед наблюдавах как правят обувки. Колкото повече са съставните части, толкова по-трудно е да се изработи обувката. Нарисувах всичко, което наблюдавах, като се опитвах да разбия „Бела Роза“ на четири части вместо на осем, както беше първоначалният план. Ако успея да уточня всичко това, ще ускоря процеса на производство и цената на обувката ще бъде по-ниска, без да се налага да жертваме качеството. Искане ми се да използвам микрофибър, което също ще ускори процеса на производство, защото се реже много по-лесно от кожа или велур.

Таксито спира пред фабриката.

— Валънтайн? — Роберта се показва на вратата тъкмо когато се каня да се кача в таксито. — Как мина денят ти?

— Научих много. Благодаря ти.

— Утре ще се видим ли?

— Още сутринта. — Благодаря й и се качвам в таксито. Казвам на шофьора адреса и се отпускам изтощена на задната седалка.

Този следобед не видях Роберта нито веднъж. Тя ме остави съвсем сама. Отговорникът на смяната ми помогна много, но никак не ми се искаше да го притеснявам с глупави въпроси, затова просто наблюдавах внимателно, следях процеса на изработка и дребните промени. Научих много, докато наблюдавах производството.

Звъня на мама. Нали съм си послушна дъщеря, знам, че иска всеки ден да е спокойна, че не съм била отвлечени от аржентински банди, които търсят прототип за някоя обувки.

— Мамо, имам новини.

— Роберта може да направи обувката ли? — Без да ми даде възможност да отговоря, тя се провиква към баща ми. — Дъч? Дъч, Валънтайн е добре. Пристигнала е, кацнала е и е ходила във фабриката. — Отново насочва вниманието си към мен. — Вал, това е чудесно. Какво представлява Роберта? Като нас ли е? Все пак тя е една от нас.

— Много е красива. Обожава работата си, управлява огромна фабрика, в която правят абсолютно всичко — кроене, производство,

довършителни работи. Невероятно.

— Как са ти дрехите? Подходящ ли е гардеробът ти?

— Оказа се права. Черният ленен костюм е истинска класика и върви навсякъде. Мама знае най-добре.

— Нали ти казах — натяква доволно тя.

— Мамо, малко се изненадах, когато се срещнах с Роберта.

— Защо? Като дежа вю ли беше? Да не би да те полазиха студени тръпки? Усети ли хлад като при спиритически сеанс? Тя прилича ли на нас?

— Да, много. Има носа на Джеклин.

— Направо невероятно! Това е възраждането на семейство Анджелини. Страхотен нос. Как само ми се иска да си имам такъв без помощта на доктор Мавракакис.

— Има и гъста лъскава коса като Тес.

— Знаех си аз, че ще бъде брюнетка.

— Има и още нещо. Ами... тя е черна.

Мама мълчи.

— Миличка, нали знаеш, че хората от семейството на баща ми са податливи на депресия?

— Мамо, не ти говоря за настроенията ѝ. Жената е чернокожа.

— Ние сме чернокожи? — Мама е озадачена. — Я! — ахва тя. — Не знаех, че има чернокожи италианци.

— Очевидно има.

— Човек всеки ден научава по нещо ново. — Мама се уповава на клишетата, когато е слисана.

— Мамо, добре ли си?

— Трябва да позвъня на баба ти, а след като ѝ разкажа историята, ще звънна и на сестрите ти, и на Алфред. Това е истински шок. — След малко продължава да реди: — Каква клюка само. Ами да, я го погледни президента ни. Мислех си, че братовчедите ни от Буенос Айрес ще приличат на Хулио Иглесиас, нали се сещаш, че ще имат по-скоро испанско излъчване, отколкото италианско, но ще са си италианци. Изобщо не очаквах да открия роднини в Аржентина, още по-малко чернокожи. Но това е положението.

— Точно така, мамо. — Не ми се слушат разсъжденията ѝ по всички тези въпроси.

Тя продължава:

— Не знам какво ще каже баща ти. Май в неговия род няма чернокожи.

— Сигурно няма. Мамо, това няма никакво значение. Роберта е много способна. Тя е на четирийсет и четири и току-що е родила.

— Ето, поучи се от нея. Бебето, родено на по-късни години, се отразява чудесно. Чакай малко. Плодовитостта се предава по майчина линия, така че има значение как е при Роберта.

— Точно така.

— Ами... предай им много поздрави — настоява напевно мама.

Влизам в хотелската стая, хвърлям чантата и сакото в антрето и изритвам обувките.

— Джанлука? Извинявай, мили. Прибрах се.

Той не отговаря. Влизам в хола. Светлината е приглушена. Златистото осветление е романтично и няма нищо общо с блесналите лампи във фабриката на Роберта. Надничам в спалнята, френските врати към терасата са широко отворени.

— Ехо? — провиквам се аз.

Излизам на балкона. Джанлука се е облегнал на парапета. Масата е аранжирана прекрасно, сложена е за вечеря, а свещите хвърлят приятни отблясъци. Той ме прегръща.

— Извинявай, че закъснях.

— Не знаех кога ще се прибереш, така че не се извинявай.

— Звънях ти, не получи ли съобщението ми?

— Не, но няма проблем...

— Но аз звънях!

— Няма значение. Кажи ми как мина.

— Фабриката е огромна, шумна, прашна и там е изтощително.

Той ме целува. Натрупаното през деня напрежение се оттича, имам чувството, че все още чувам бумтенето на машините. Той прокаква палец по носа ми.

— Да не би да си помагала да смазват машините?

— Не, но бях на крачка. Споменах ли колко е мръсно във фабриката?

— Виждам.

Джанлука ме хваща за ръката и ме води през спалнята към банята, където дълбоката кремава вана е пълна с мехурчета.

— Връщам се веднага — обещава той. Свалям си дрехите и се топвам в горещата вода.

Ваната е толкова дълбока и широка. Водата ме обгръща като сатенена кувертюра. Затварям очи.

Джанлука се връща с две чаши вино. Дръпва стол и се настанява до мен. Подава ми чаша вино и вдига своята, преди да отпие. След това се навежда и ме целува.

— А ти какво прави цял ден? — питам аз.

— Ходих до Палермо пеша, обядвах и обиколих галериите.

— Нещо интересно?

— Картините. Ще ти харесат. Примитивни, ярки и типично сицилиански.

— Дано ми остане време да пообиколя като туристка.

— Надявам се — отвръща той.

— Извинявай. Много ми се иска да не бях дошла по работа. Ще ми се да бяхме само двамата. — Джанлука наистина ми липсваше, но пък денят се оказа много продуктивен. Когато си помисля за времето, прекарано във фабриката, ми се иска да бях останала по-дълго. Вдъхновена съм от видяното и от онова, което се надявам да науча. Не е нужно да споделям всичко това с него. Той ме е чакал. Заслужава пълното ми внимание.

— Разкажи ми за Роберта.

— Да започнем с основното. Много е мила, много приятна, няма нищо американско. Тиха е, замислена и семейната вражда ѝ е в кръвта.

— Каква е тази вражда?

— Не ми каза. А, да не забравя най-шокиращата новина. Чернокожа е.

Джанлука е просто заинтригуван, не е изненадан.

— Има и чернокожи италианци.

— Очевидно. Въпреки че мама не е на същото мнение. Звъннах ѝ, докато се прибирах.

— Майка ти не проявява абсолютно никакъв интерес към историята.

Избухвам в смях.

— Освен историята на модата. В това отношение е експерт. А, да, и продуктите за разкрасяване. Може да ти разкаже в пълни подробности еволюцията на крема за лице от „Хелена Рубинщайн“ до „Есте Лаудер“. В тази област е експерт.

— Каза ли на майка си, че съм тук?

— Защо да ѝ казвам? Как се казва на италиански „да скапеш хубавото прекарване“?

— Казва се „да скапеш хубавото прекарване“.

— Освен това връзката ни не е от новините за първа страница във вестника на Майк Ронкали. Не, там сме някъде по-назад. В момента чернокожите представители на семейство Анджелини са на първа страница.

Джанлука се навежда и ме целува. Аз протягам ръка и разкопчавам копчетата на ризата му. Гърдите и раменете му са широки. Годишите на обработване на кожата са придали на мускулите му сила. Това е тялото на мъж, който работи здравата, не е тяло, оформено в някой фитнес център. Притеглям го към себе си.

— Ти забелязваш ли, че няма да вечеряме?

— Гладна ли си? — шегува се той.

— Да, за теб. — Смъквам ризата от раменете му, стискам ръцете му в своите и ги целувам. Вдигам поглед към него. — Все някога ще трябва да пробвам местната кухня, ако не за друго, то поне за да я опиша у нас.

Джанлука потъва във ваната до мен и дългите му крака докосват моите. В момента храната е последното, за което мога да мисля. Мога да не хапна нищо повече, докато съм жива. Вино, мехурчета и неговите целувки са ми напълно достатъчни завинаги.

10.

ТЪГА В ДЪЖДОВЕН ДЕН

Тази сутрин Джанлука се буди рано, с мен. Вече свикнахме с ежедневието в Буенос Айрес. Аз ставам рано и тръгвам към фабриката, докато той още спи. Тази сутрин обаче е различно. Облякохме се и закусихме заедно. Обещала съм му да не прекарвам безкрайни часове във фабриката и да се прибера навреме за обед. Искан днес следобед да ме заведе на разходка до реката, защото знае колко много обичам реката вкъщи.

Прекарах цялата сутрин в кройчната зала. Снимах всички стъпки от процеса, за да го покажа на Джун и да сравня с други производители. Сигурна съм, че тъкмо кройките отличават работата на Роберта. Екипът ѝ проявява усет към кожата, тук режат внимателно и точно дори най-проблематичната. Ако успеят да постигнат същото и с плат, тогава „Бела Роза“ ще се превърне в най-достъпната обувка на пазара.

Имам чувството, че днес Роберта се държи по-топло — може пък просто да е свикнала с присъствието ми. Постепенно се превръщам в част от фабриката, също като старите калъпи — познат елемент, следователно част от нещата.

— Ще се прибера за обяд. Искаш ли да дойдеш с мен? — пита Роберта.

— Смятах да се върна в хотела... — отвърям аз. Не, истината е, че трябва да се върна в хотела. Джанлука ме чака. Но нали целта на идването ми е да прекарам колкото е възможно повече време с Роберта. Затова бързо променям мнението си. — Ще дойда с удоволствие. Благодаря за поканата. — Не мога да пропусна нито една възможност да бъда с Роберта, а и нямам търпение да се запозная с майка ѝ. Джанлука ще прояви разбиране.

— Ще звънна на мама, за да я предупредя.

Роберта влиза в офиса си, за да позвъни. Аз вадя моя мобилен, за да позвъня в хотела. Телефонът звъни, но никой не се обажда. Сигурно

Джанлука е излязъл. Отново чувам гласа на телефонистката. Оставям съобщение, че плановете се променят и ще се върна за вечеря. След това настоявам телефонистката да изпрати човек, който да пъкне съобщението под вратата. Не искам и този път Джанлука да се пита къде съм.

— Хайде — подканя ме Роберта. — Какво ще кажеш да повървим?

— Добре.

— Живеем наблизно.

Тръгваме пеша към дома на Роберта и тя ми разказва за квартала. Ла Бока е известна като Гринич Вилидж на Буенос Айрес. Има много сходства; тук пакетираат месо, има малки антикварни магазинчета, сгушени между клубове и ресторанти, процъфтяваща субкултура, която произвежда ръчно какви ли не стоки, също като „Анджелини“. Но онази малка подробност, която привлича вниманието ми и ми помага да се почувствам като у дома, са калдъръмените улички на Ла Бока. Спирам и правя снимка с мобилния телефон. Изпращам я на телефона на Гейбриъл. Също като „Джейн“, „Пери“ и „Чарлс“, улиците „Авалос“, „Олавария“ и „Суарес“ са покрити със стар калдъръм.

Роберта отключва портата и влизаме в комплекс с къщи в средиземноморски стил встрани от улица „Каминито“.

Къщите са заобиколени от стена, покрита от зелени лози. В средата на комплекса се вижда стар фонтан, мраморът изгладен от времето, вятъра и водата. В далечния край сред тази старинна обстановка е вдигната пластмасова детска площадка за игра.

Роберта посочва дома си, къща с тухлен покрив. Стените са бели, а малката веранда пред входната врата е покрита с пъстри плочи. Братовчедка ми отваря вратата и ме кани.

Мебелите излъчват уют, тапицирани са в бял практичен муселин, материя, която лесно се пере и покрива канапета и столове, за да ги предпази от невнимателни детски ръце. Старинни скринове, обковани с тънки сребърни листа, се гушат в ъглите. По стените са закачени картини в най-различни стилове — импресионистите са в компанията на реалистична графика и акварелен натюрморт.

Над камината се вижда модернистично маслено платно със сцена от театър — някаква жена пее, заобиколена от хор селянки. Пристъпвам по-близо и се вглеждам внимателно. Подписът в ъгъла е

на Рафаел Анджелини, същия човек, който е нарисувал скицата, която открих у дома.

— Рисувал я е пралядо — казва тя.

— Бил е много добър.

— Харесвам я, защото е негова — отвръща тя.

Възрастна жена внася бебето и го подава на Роберта.

— Това е Енцо. Синът ми. А това е мама Лупе.

Лупе е приблизително на възрастта на мама, дребна е като Роберта, с черни очи и по-наситено черна кожа. Прегръща ме.

— Много ми е приятно да се запознаем — започвам аз.

— Благодаря ти, че се съгласи да се срещнем — отвръща Лупе.

Лупе ме води към верандата зад къщата. Думите, които избра, са много показателни — „съгласи да се срещнем“. Това има някакъв скрит смисъл. Все едно предварително са обмислили какво да кажат или за да избегнат разпавия, или за да сложат ново начало.

Лупе е сложила масата под сенчест бряст. Небесносините керамични чинии изпъкват на ябълковозелената покривка. В средата на масата има въртяща се плоскост, на която е поставен тънък хляб, наречен фаина, дълги резени жълти и червени чушки, купичка маслини и листа прясна зелена салата.

Лупе ни кани да седнем, а Роберта налива прясно направена лимонада с резенчета лимон. Лупе поема бебето от ръцете на Роберта.

— Време е Енцо да спи. — Става и излиза.

Роберта вдига капака на глиненото гърне. Посяга към чинията ми и сипва в средата ароматна яхния от месо и зеленчуци, наречена *estofado*, а наоколо подрежда пресни зеленчуци и хляб. След това сипва и на майка си, накрая на себе си. Сяда и ми показва как се яде яхнията, като загребва месото със зеленчуците.

— Изпълнена съм със страхопочитание към фабриката ти — признавам аз. — Работниците...

— Повечето са при нас от години.

— Личи си. Бързи, добри професионалисти. Ами машините, кройчната зала, каква организация!

— Поех работата, след като татко почина, и правя същото като него. Нищо повече.

— Много съм впечатлена.

— Сега ми идва в повече покрай бебето — признава тя.

— Имаш ли други деца?

Тя се усмихва.

— Дъщеря. Инес е на осемнайсет и учи в университет. Аз съм на четирийсет и четири. Енцо беше истинска изненада.

Не мога да си представя как Роберта успява да управлява фабрика и да се грижи за новородено бебе. Да, може да разчита на Лупе и тя сигурно много ѝ помага. Мама даде ясно да се разбере още преди да се родят децата на сестрите и брат ми, че иска да прекарва много време с малките, но няма да им бъде бавачка. Лупе живее със семейството на Роберта, но дори натоварена, тя ми се струва щастлива.

В края на деня аз съм толкова уморена, че не мога да си представя да се грижа за съпруг и деца. Тес и Чарли са си изработили график с момичетата, а пък Джайлин, която работи в застрахователна компания, по обедно време тича да види бебето, което е с Том. Макензи, която не работи, разнообразява живота у дома, като прави покани за празници, албуми и ходи на уроци по създаване на екологично чиста градина. Животът на Роберта прилича много на моя, поне си мисля, че животът ми ще бъде такъв, когато имам семейство.

— С какво се занимава съпругът ти?

— Художник е. Доведох го вкъщи преди двайсет и две години. Мама беше категорична: „Никакъв художник!“. Само че ние сме от артистично семейство, всички до един сме мечтатели. Накрая тя се примири.

— А сега започвате цяла нова глава с бебето. Енцо има много братовчеди, с които може да си играе в Ню Йорк. — Решавам да повдигна въпроса, който досега избягвахме. — Цялото семейство ще се радва да се запознае с теб. Каквото и да се е случило в миналото, Роберта, то си остава част от миналото. Би трябвало да продължим напред. Поне така се надявам.

Изражението ѝ омеква, затова продължавам.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило с Рафаел и Майкъл?

— Май ще трябва, ако искаме да продължим напред — отвърща тя. — Какво знаеш за Рафаел?

— Всичко, което знам, е, че открих скица на обувка в стар календар. Знам и онова, което ти ми каза. Ако нямаш нищо против, започни от самото начало. Рафаел защо е дошъл в Буенос Айрес?

— Наложило му се е.

— За пари ли става въпрос?

— Не, не. Поне не и в началото. Целта на прадядо е била да остане в Ню Йорк и да работи там редом с брат си. Само че се влюбил в баба, Лукреция.

Роберта свежда поглед към ръцете си. Дългите й фини пръсти са прекрасни, но това са ръце на работеща жена, с късо изрязани нокти, а единственият ѝ накит е тънката брачна халка. Нищо друго.

— Тя била чернокожа. Майкъл не одобрил връзката им.

— Заради цвета на кожата ли? — питам аз.

Тя кима.

Опитвам се да си представя Ню Йорк Сити през погледите на Рафаел и Майкъл. Тогава е имало много точно очертани граници. Италианците нямали работа по-далече от Четиринайсета улица, освен ако не се налагало да правят доставки, да ремонтират къщи или да се занимават с поддръжка. Емигрантите си имали определени квартали и се стараели да не се показват в онези части на града, където никой не говорел родния им език. Расовите бариери били подсилени от религията и националността. Италианец емигрант и чернокожа жена били недопустима комбинация.

— Независимо от всичко двамата са се оженили, нали?

— Накрая са се оженили. Тук, в Буенос Айрес. В известен смисъл били прогонени от Майкъл. Лукреция и Рафаел имали намерение да се върнат заедно в Италия, но тя имала роднини тук, затова дошли в Аржентина. Родил им се син, дядо. Кръстили го Ксавие Анджелини, той се оженил за Дария, аржентинка от италиански произход. Татко също бил кръстен Ксавие, беше единственото им дете.

— И мама е единствено дете — обяснявам аз.

— На татко щеше да му е приятно да се запознае с нея. Все се оплакваше, че нямал братовчеди. Копнееше за голямо семейство.

— И мама щеше много да се зарадва. Със сестрите ми все си говорим, че тя е създала голямо семейство, защото е била единствено дете. Сигурно същото важи и за първия ѝ братовчед. Всеки се опитва да създаде онова, което няма или което му е липсвало, с надеждата да запълни празнините.

— Майка ти пое ли работилницата? — пита Роберта.

— Ами. Тя е отдадена на семейството — аз съм едно от четирите деца.

— Как стана така, че започна да правиш обувки?

— Баба и дядо поели работилницата след смъртта на Майкъл. Когато дядо почина, бабчето продължи сама, докато преди шест години не ѝ станах чирак. Тази година тя се омъжи отново и се премести в Италия.

— Само ти ли правиш обувки?

— Да, наскоро и брат ми Алфред влезе в бизнеса.

— Приятно ли ти е да работиш с брат си?

— Отначало не бях сигурна. Твърде дълго бяхме само двете с баба и кройката. Тя се казва Джун и е върхът. Трябваше да свикнем с Алфред, когато той дойде в работилницата. Сега вече се понагодихме.

— Понякога фирмата има нужда от промяна. Татко обичаше ръчната изработка на обувки, но искаше и да изкара пари. Не си докарваше достатъчно с поръчките на ръка. Беше наясно, че няма как да натрупа печалба, щом броят на обувките за година е ограничен. Затова убедил дядо да започнат машинно производство. Заедно поставили началото на фабриката, която ръководя днес — усмихва се тя. — Справяме се добре, но сме още по-добри в продажбата на недвижими имоти в Ла Бока. Този комплекс е собственост на семейството. Даваме под наем всички къщи наоколо.

Дори инвестиционните стратегии на двете семейства са еднакви — ние свързваме бизнеса с недвижимата собственост — притежаваме къщата на Пери стрийт, а тукашният клон на семейство Анджелини притежават комплекс в Ла Бока.

Лупе се връща при нас. Долива чашите ни, а след това и своята.

— Мамо, разкажи на Валънтайн каквото знаеш за Рафаел, преди да дойде в Буенос Айрес.

— Има много за разказване. Знам всичко от свекър си, който го научил от своя баща. — Тя се намества. — Рафаел имал брат Майкъл. Знам, че животът на Майкъл бил много труден. Овдовял рано, останал с дете на ръце.

— Това е дядо ми.

— Твърди се, че Майкъл не искал да остане в селото в Италия, където живеел със съпругата си...

— Арецо.

— Точно така. Затова помолил Рафаел да тръгне с него за Америка, където да започнат отново. Планът им бил да открият

работилница за обувки и да отгледат дядо ти.

— Тази част е точно както я знам и аз, само че не бях чувала за Рафаел — признавам аз.

— Ясно е защо — отвърща Лупе. — Имало е скандал, двамата са се отчуждили и Рафаел заминал от Ню Йорк за Аржентина.

— Разказах на Валънтайн за Лукреция — намесва се Роберта.

— Когато Рафаел решил да се ожени за Лукреция и да замине завинаги, помолил Майкъл за пари. Братята — продължава Лупе — били продали каквото имали в Италия, разделили си парите и така се преместили в Щатите. Двамата били партньори.

— Майкъл платил нещо на Рафаел, но имал и дългове. Затова изпращал на брат си пари няколко години след като се преместил със съпругата си, докато не изплатил окончателно дела му — обяснява Роберта.

— Само бездната между тях си останала дори след като всичко било платено, така ли? — питам аз.

— Можело е да бъде иначе, но Майкъл отказал да приеме Лукреция. Затова Рафаел никога не се сдобрил с брат си — свива рамене Роберта. — И двамата се държали така, сякаш другият не съществувал.

Трите оставаме смълчани известно време. Мислим над всичко, което е било изгубено, за пропуснатите години, за възможността да имаме голямото семейство, за което са мечтали мама и първият ѝ братовчед. Дано не е прекалено късно да спасим онова, което е останало, но има нужда и Роберта да ми подаде ръка.

— Надявам се да работим заедно.

— Разбирам каква е целта ти — отвърща Роберта. — Само че досега съм произвеждала единствено мъжки обувки във фабриката.

— Може би сега е моментът да разшириш производството и да се заемеш и с дамски. Забелязах, че работниците ти умеят да се приспособяват. През последните два дни направиха три различни модела. Единият беше изключително труден...

— „Ерменеджилдо“...

— Именно. Няма да те натоваря с трудна за изпълнение обувка. Всъщност, докато наблюдавах процеса, измислих начин да опростя дизайна. Ако погледнеш мострите ми...

— Да не би да си ги донесла? — пита Роберта.

— Да. Нося три прототипа, които да ти покажа. — Отварям чантата и ѝ показвам обувките.

Тя ги оглежда като опитен обувчар. Проверява плътността на кожата, здравината на шевовете, опипва обувката отвътре, след това я прегъва, за да види как реагира кожата. После притиска бомбето, за да провери за луфтове и еластичност. Подава мострата на Лупе, която повтаря същия процес.

— Красива обувка. Много семпла — отбелязва Роберта.

— Благодаря. Може да се изработи от най-различни материали — всъщност можеш да предложиш материали, които смяташ, че ще бъдат подходящи. Аз лично харесвам микрофибър.

— Имаме фибър, имитация на велур — чисто нов. Разработен е тук, в града, от един текстилен дизайнер, който искаше да намери заместител на велура. Много е гъвкав и лесно се обработва. И траен, особено за равна обувка. Освен това мога да поема заявките за цвят, защото се боядисва безпроблемно.

— Много ми се иска да го видя — кимам аз.

— С какви суми разполагаш? Колко можеш да си позволиш?

— Можем да покрием десет хиляди чифта — отвърщам аз. — Брат ми обаче натиска за Китай.

— Да знаеш само колко поръчки съм изгубила заради китайците — оплаква се Роберта.

— Тук не става въпрос за съревнование. Цените трябва да са близки, няма да те лъжа. Не мога да направя поръчката при теб, ако китайците предложат нещо по-добро. Но нямаш представа как ми се иска да произвеждаме тук. Това е семейна фирма и ако мога, бих искала да запазя цялото производство в семейството.

— Искаш да компенсираш стореното от Майкъл.

Отпускам се назад на стола.

— Според мен това не е възможно. Освен това не е честно да очакваш аз да поправам нещо, което не съм сторила.

— Така е — съгласява се тя. — Ти не си виновна за случилото се. Трябва обаче да разбереш, че според твоето семейство ние сме изчезнали. Трудно е да приемеш семейство, което ни е изоставило толкова отдавна.

— Роберта, честно казано, вие сте могли да се свържете с нас — отвърщам аз. — Това обаче е минало. Аз съм тук, Роберта, като

наследница на Майкъл и съм готова да започна работа с теб, стига ти да искаш. Помисли си. Можем да започнем на чисто. Да поставим ново начало. Може наследството на Рафаел и Майкъл да заработи по-успешно няколко поколения по-късно.

Роберта се смее.

— Възможно е.

— Вече съм почти експерт в семейните разпавии. Наложил ми се да се приспособя, когато Алфред постъпил във фирмата.

— Той какво представлява?

— Дълго е за разказване, трябва да пийна няколко коктейла, а тази лимонада, въпреки че е божествена, няма да смекчи болката от подробностите.

Тя отново избухва в смях.

— Ясно, значи е труден човек.

— Много. Но също така е умен, находчив и предвидлив. Той се занимава с финансирането. Следи цените. Между другото, можем да оставим довършителните работи за Ню Йорк.

— Защо?

— За да намалим работата при вас.

— Довършителните работи са нашата гордост. Момичетата ми са истински перфекционистки. Имат опит с обикновена кожа, с лак и с официални мъжки обувки. Ще се справят блестящо с твоя модел.

— Добре тогава. Готова съм да оставя обувките да бъдат довършени тук.

— Чудесно.

— Значи ще помислиш.

— Харесвам те. — Тя се обляга назад на стола.

— Дъщеря ми рядко харесва някого — намесва се Лупе.

— Връщам се веднага. — Роберта става и влиза в къщата.

Посягам и стискам ръката на Лупе.

— Благодаря за великолепия обяд. Надявам се някой ден да ни посетите в Ню Йорк Сити, за да мога и аз да ви поканя.

— Никога не съм ходила в Ню Йорк.

— Тогава, когато дойдеш, ще останеш у нас.

— Благодаря.

Роберта излиза от къщата и носи малка купчинка пликове. Подава ми ги.

— Татко ми даде тези писма, преди да почине. Рафаел ги е оставил на сина си Ксавие, който на свой ред ги е предал на татко. Вързани са с канап, не са отваряни, никой не ги е чел. Татко все повтаряше, че макар Рафаел да е бил сърдит на брат си, сигурно го е обичал, след като е запазил писмата му. Може би на теб ще ти бъде приятно да ги съхраняваш. Те са на твоето семейство.

Поглеждам вързопчето, запазено в отлично състояние. Поне дванайсет са. Черното мастило е избеляло, изглежда сиво. Американските печати са от 1922 до 1924 г. Най-отдолу има няколко празни плика, отворени с нож.

— В тях са били чековете. Прадядо ги е отварял и е депозирал парите. Писмата обаче не е отворил. Въпреки това е оставил бележка „Всичко изплатено“. Това ми се струва важно — обяснява тя.

Изглежда двете с Роберта сме много различни. Тя произвежда обувки на едро, не прави дори обувки по поръчка, но е не по-малко прецизна от мен, когато става въпрос за продукта. За производството на обувки с високо качество следва внимателно и дизайна, и линията, и формата, и изпълнението. Търси най-подходящите материали — кожа, велур и коприна — и е въвела най-добрите методи за производство, така че когато се стигне до продажба, на пазара се предлага качествен продукт.

Сама видях, че Роберта следи качеството също както и аз. Когато малкият ми бизнес се разрасне, ще имам нужда от най-добрия производител за „Бела Роза“. Струва ми се, че открих човека, който ми трябва, тук, в Буенос Айрес. А най-хубавото е, че тя е от семейството. Ето че три поколения след създаването на фирмата и след като двамата братя не са намерили начин да си простят, можем да продължим напред и да се справим по-добре от тях.

След като се наобядвахме, Роберта ме заведе в текстилната фабрика, където се произвежда новият микрофибър от памук и коноп. Тъканта е плътна, мека и много подходяща за „Бела Роза“. Докато се връщам към хотела, забелязвам, че съм закъсняла много повече, отколкото предполагах, но пък обиколката на фабриката беше много важна. Чувствам се виновна, задето пропилях деня на Джанлука, но

както изглежда, той няма нищо против. Все пак, дошла съм да работя, напомням си аз.

Проверявам блекбърито си. Сърцето ми се свива, когато забелязвам, че съм пропуснала три обаждания от Джанлука. Дано да е получил съобщението ми и да е прекарал деня край басейна. Нямам търпение да усетя силната му прегръдка. Звъня в хотела, за да му кажа, че се прибирам. Телефонът звъни, но той не се обажда. Телефонистката пита дали искам да оставя съобщение. Не искам.

Вече съм свикнала да върша работа винаги когато мога, дори в колата, докато пътувам между хотела и фабриката. Не искам да изгубя дори минута от времето с Джанлука, затова използвам всеки свободен момент. Пускам есемес на Брет.

Аз: Невероятна фабрика в БА. Братовчедката е готова да работи с нас. Чакам предложение.

Брет: Чудесна новина.

Аз: Ако не беше ти, ако не беше и заемът, нямаше да се получи. Как ще ти се отблагодаря?

Брет: Сключи сделка!

Аз: Целувки.

Брет: Целувки.

Пускам есемес и на Алфред.

Аз: С Роберта нещата се развиват добре. Провери другите предложения. Аз ще ти изпратя моето.

Алфред: Как мина?

Аз: Според мен ще сключим сделка! Фабриката е върхът.

Алфред: Невероятно.

Аз: Ти как си?

Алфред: По-добре.

Аз: Гореве главата, брат ми.

Алфред: Добре!

Изпращам му телефоните на Роберта. Бързо отговарям на имейлите на Триша Хафейкър, ключовата ми разпространителка, която е открила впечатляващи медальони от мачкан лак и смята, че щели да са „трепач“ за „Бела Роза“. Имам имейли от Гейбриъл, който пише, че му липсвам, и от Тес, която пита — колко странно — за аржентинската храна. Кълна се, че понякога семейството ми ме възприема като седемгодишно хлапе, което шие плюшени ботуши за плюшеното си

мече. Де да можеха да ме видят сега. Когато отварям вратата на хотелската стая, вътре се оказва тъмно. Странно. Влизам в хола.

— Джанлука? — провиквам се аз. Поглеждам към леглото, вмъквам се и в банята, но от него няма и следа. Когато се връщам в хола, се препъвам в куфара му. Едва сега забелязвам, че вратите към терасата са отворени.

Седнал е навън с гръб към вратите. Прегръщам го. Той се отдръпва.

— Какво има? — питам аз, макар много добре да знам какъв е проблемът. Закъсняла съм с часове, след като обещах, че ще се прибера навреме.

— Десет вечерта е — отвърща той.

— Получи ли съобщението ми?

— Получих едно съобщение, в което се казваше, че няма да се прибереш за обяд, но ще се върнеш, за да вечеряме рано. Чакам те от часове, а ти дори не се обади.

— Щях да ти позвъня, но Роберта ме заведе в текстилната фабрика и не съм си чула телефона. Не знаех, че си звънял. — Обзема ме чувство за вина. Когато не го открих, трябваше да помоля един от портиерите да го повика. Вместо това преглеждах имейли и пусках есемеси, дори се свързах с Триша. Нищо не струвам като гадже.

— Притесних се за теб — обяснява троснато той. — Не познавам братовчедка ти, не знам къде се намира фабриката. Остави ме тук, без да кажеш къде си, не можах да се свържа с теб.

— Извинявай.

— Откакто сме дошли, все се извиняваш. Не спираш да го повтаряш.

— Защото го казвам искрено.

Виждам, че е много ядосан. И нито за секунда не се връзва на разкаянието ми. Знам, че прекалих. А пък той знае, че можех да се свържа с него, но също така е наясно, че слагам обувките на първо място. Прав е. Наистина прецаках нещата. Джанлука мълчи.

— Не мога по друг начин — разплаквам се аз. — Роберта се държеше хладно, а днес поомекна и ме покани да обядвам у тях с майка й. Научих цялата история на семейството. След това отидохме да видим къде се произвежда микрофибърът.

Джанлука извива поглед настрани, изобщо не се интересува.

— Изобщо не те интересува — отбелязвам аз. Не че го обвинявам.

— Не съм бил толкова път, за да се държиш с мен по този начин — срязва ме той.

— Ти знаеше, че идвам, за да върша работа. Не съм дошла на ваканция. Извинявай... — Млъквам. Наистина му се извинявам непрекъснато. В това отношение е прав. Защо се извинявам? Задето съм го поставила на второ място ли? — Не, Джанлука, всъщност няма защо да се извинявам. Ти ме изненада и няма да се извинявам, че върша работата, заради която съм дошла. Мислех, че ще ме разбереш.

— Да, ти знаеш кои са приоритетите ти. Аз очевидно не съм един от тях.

— Как можа да го кажеш? Мислех, че сме в началото на нещо прекрасно.

— Не се интересувам от „нещо прекрасно“, както се изразяваш. Искам нещо повече, Валънтайн, искам да ми дадеш нещо повече. Но очевидно за теб няма значение какво искам.

— Няма нужда да предполагаш какво има значение за мен и какво няма.

— Точно така. Нямам никаква представа. Знам само, че има друг.

— Няма друг!

— Защо тогава се държиш с мен по този начин?

— Зле ли се държа с теб? — Скръствам ръце на гърдите. Усещам как сърцето ми препуска.

— Не прекарвам достатъчно време с теб, за да знам.

— Правя всичко по силите си. Просто престани да натякваш. По цял ден работя и вечер се прибирам при теб. Само че не това е проблемът, нали? Истинският проблем е, че аз не съм момичето от басейна в Капри.

— Това пък какво означава? — пита той.

— Ти си падна по една натъжена госпожица, изоставена от гаджето си. Омагьоса я с един замах и оправи нещата. Само че аз вече съм поела по нов път. Имам цел и не поставям любовта на първо място. Ти промени мнението ми.

— Така ли? Защо тогава ме оставяш тук? Защо не ме взе със себе си, за да бъдем заедно? Защо ме криеш в хотела като някой жиголо?

— Ти сериозно ли говориш?

— Дори отговорът ти ме обижда. Не съм твойт кожар. Бях твойт любовник.

— Беше?

— Тази работа няма да я бъде, Валентина.

— Чакай малко. Не ми казвай какво ще стане и какво няма да стане. Ако благоволиш поне за известно време да поживееш в два̀сет и първи век, може и да имаме шанс! Мога да ти пратя есемес и да ти съобщя, че ще закъснея, но ти отказваш да изпращаш и да получаваш есемеси, затова за спешни случаи използваш разни отживелици. Само че за мен е спешен случай, когато не мога да се свържа с теб. Ще ти кажа още нещо, Джанлука. Вече няма пощенски гълъби, които да разнасят известия със сърчица от рода на „Чакай ме, любими, ще закъснея за вечеря“.

— Изобщо не става въпрос за телефоните — надига глас Джанлука.

— А какво?

— Ти ми нямаш доверие.

— Какви ги говориш?

— Казваш, че ме обичаш, но не е възможно да се любиш с мен и да говориш сериозно, ако ми нямаш доверие.

— Нищо не разбирам! — изкрещявам неубедително. Дори аз долавям колебливостта в гласа си.

— Ако ми имаше доверие, щеше да ме уважаваш. Щеше да ме поставиш на първо място. Можеше да кажеш на Роберта, че съм тук, че те чакам. Казала ли си на Роберта за мен?

Клатя глава, че не съм споменавала. Сега съм принудена да се запитам защо не съм го направила. Не се срамувам от него. Не го крия. Едва сега започвам да разбирам какво означава той за мен — трябва ли да съобщя на всички, че започвам да се влюбвам в Джанлука? Трябва ли да звънна на мама и да я попитам? Опитвам се да му обясня, но той ме прекъсва.

— Всъщност ти не си влюбена в мен. Сексът е хубав, приятно ти е да се връщаш в хотела и да си прекарваш добре, но не искаш нищо повече от това. Твърдиш, че искаш, но не е така.

— Ти беше този, който каза, че не иска деца! — избухвам аз. Защо изобщо повдигам този въпрос? Този мъж ме принуждава да се

замислям над въпроси, които предпочитам да забравя. Усещам как се ядосвам все повече и повече.

— Казах, че всичко зависи от теб — отвърща тихо той.

— Що за обвързване е това? — изкрещявам аз.

— Казах ти вече, че всичко зависи от теб. Но дори това, дори когато трябва да се вземе решение за бебе, ти чакаш аз да реша вместо теб. Не смееш нищо да решиш сама, Валентина. Не ми харесва отношението ти: „Чакай да видим какво ще стане“. За мен това е проява на малодушие.

— Просто не се чувствам достатъчно сигурна с теб. — Това пък откъде дойде? Аз не съм от жените, които имат нужда от мъж, за да придобият самочувствие. Та аз си имам самочувствие!

— И аз какво да направя? Ти се чувстваш неуверена. Сама призна, че си се разплакала, когато си хванала готвача с друга, но същевременно си била облекчена, че е станало така.

— Изобщо не намесвай Роман!

— Но той също е част от тази работа! Постъпил е с теб точно според очакванията ти — предпочел е друга, защото в представите ти всички мъже постъпват по абсолютно същия начин. Те си тръгват. Затова защо да не им покажеш вратата първа. И защо да не се държиш с тях зле, докато не ги принудиш да си тръгнат? Защо да не удържиш на думата си и да се прибереш, когато си обещала? Защото не можеш иначе. Защото не искаш!

— Не съм искала да се държа зле с теб. Опитвам се да бъда с теб и същевременно да си свърша работата. Не мога да си позволя лукса да си взема отпуска, за да се влюбя и да тръгна да обикалям града с теб!

— Да не би аз да мога? Ще се прибера в Арецо и седмици наред трябва да наваксам с работа.

— Сега пък излезе, че правиш жертви заради мен...

— Според теб, Валентина, какво представлява една връзка?

— Очевидно нямам представа!

— Най-сетне чух истината! Ти се държа отвратително с мен. Може би очакваше да търпя, но досега животът ми е бил твърде хубав, за да прекарам остатъка в очакване ти да пораснеш.

— Грешиш! Пораснала съм! — Звуча като момиченце на тринайсет.

— Не, знам, че съм прав. Още си дете. Не си пораснала. Все още не си създала собствен живот.

— Напротив!

— И как?

— Поех бизнеса. Аз... — Не се сещам за нищо друго, което правят възрастните.

— Поела си бизнеса, защото се е наложило, а не по свой избор. Не виждаш ли, че никога не решаваш сама?

— Изоставих учителстването и станах обущар. Сама направих този избор.

— И сега това ти е извинението за всичко останало. Работа. Работата винаги се явява извинение. Надявах се, че си от жените, които искат любов също колкото и успех в работата. Само че не е така. Не можеш да станеш истински творец, ако обърнеш гръб на любовта. Без любов в живота се превръщаш в товарен кон, а не в творец.

— Как така изведнъж се превърна в експерт по въпроса за мен?

— Не съм. Нищо подобно. Нямам никаква представа коя си в действителност, защото пред мен не си се разкрила. Ти просто ми нямаш доверие, Валентина. А аз не мога да остана с жена, която ми няма доверие.

— Не мисля, че би ми изневерил — прошепвам аз.

— Изобщо не става въпрос за изневяра. Говорех за това да ми се довериш със сърцето си. Ти не го правиш. Издаваш се с дребните неща — не ми вярваш например, когато казвам, че навън е студено, и излизаш на балкона да провериш сама. Когато питаш дали има съобщения, след като се прибереш вечерта, и аз ти кажа, че няма, ти звъниш на рецепцията, за да провериш. Когато си определим среща и ти се съ согласиш, но не идваш, това ми показва, че нямаш кой знае какво желание да си с мен.

— Не знам какво да кажа. — Наистина не знам, защото е прав. Така съм свикнала да бъда сама, че не знам как да го допусна до себе си, а дори не съм сигурна, че искам.

— Казваш, че обичаш баща си, че си му простила за начина, по който се е отнесъл към майка ти, но не си простила на мъжете по принцип, задето са човешки същества. Имаш прекалено високи очаквания, а когато се убедиш, че не сме самото съвършенство, си

казваш: „Ето, ти ме разочарова“. Любиш се с мен, но отказваш да направиш любовта част от живота си.

Джанлука се отправя към вратата.

— Това ли е? Ти си създаде за мен някакъв образ в любовните писма, а когато се оказах най-обикновено човешко същество и допуснах грешка или няколко грешки, си заминаваш. И кой от двамата се опитва да заблуди другия?

Той се навежда за сака.

— Връщам се в Италия. Няма заблуда.

— Сега си жесток.

— Жестокост е да загърбиш човек, към когото имаш чувства.

— Не съм го направила нарочно! Добре де, допуснах един милион грешки с теб. Не можеш обаче да ме зарежеш при първия проблем. Може да е типично по италиански, но не е в стила на американците. Ние се борим за това, което искаме.

— Не вярвам, че ме искаш.

— Я престани. Никога не съм твърдяла, че съм съвършена, Джанлука. Ти ме направи такава в писмата си. Дори аз бих се влюбила в себе си, като знам как ме описваше! Само че не отговарям на представата ти. Аз съм човек, който допуска грешки.

— Ти си жена, която има всичко. Защо да се преструвам в писмата си?

— Защото нямам всичко. Много далеч си от истината. Знам, че съм ужасна, егоистка, твърдоглава и обидчива. Просто се опитвам да си проправам път през джунглата, за да изляза на светло. Не знам всичко, но научих много от теб. Хубаво е да го знаеш, ако решиш да ме зарежеш.

— Знам го — отвърща тихо той.

— Не знам защо не скочих в таксито, за да се върна, след като не успях да се свържа с теб. Не знам защо не те взех във фабриката. Не знам защо не съм си погледнала телефона! Свикнала съм да разделям работата от личния живот, защото досега винаги ми се е налагало. Може би още когато съм била дете, съм видяла, че бракът на баба и дядо страда, защото са работели заедно, а след това, вечер, са се качвали на горния етаж и всичко им се е струвало прекалено.

— Може и да са били щастливи.

— Може. — Вдигам ръце. — Над тази възможност не съм се замисляла.

— Не бива да ме обичаш в сянката на случилото се в твоето семейство. Трябва да ме обичаш без този страх. Трябва да ми се доверяваш — настоява той.

— А ти трябва да ме посрещнеш някъде по средата. Трябва да осъзнаеш, че сме различни, иначе между нас няма да се получи. Ти копнееш по отминало време. Но аз не съм от това време. Аз живея в настоящето. Аз съм от този момент и трябва да остана в този момент. Не става въпрос да си в крак с модата или да си млад, а да оцелееш. Това е важното, след това идват дребните неща. Важно е дали съм избрала пурпурно или зелено за есенната колекция на 2011. Трябва да предвидя какво следва или фирмата ми пропада. Не мога да живея в 1812 година нито в любовта, нито в работата си. Знам, че искам много от теб. Знам, че съм изтъкана от противоречия между традиция и модерно, но не бъркай почитта ми към традициите за извинение, че си търся мъж, който да се грижи за мен. Мога и сама да се грижа за себе си.

— Тогава каква е ролята ми в живота ти?

Притискам длани към страните си и се замислям. Не съм размишлявала за това. Просто приемах Джанлука от ден за ден и се надявах времето ни заедно да сътвори нещо. Нямах търпение да се върна при него вечер. Нямам представа обаче каква е неговата роля. Все още не съм я определила, а той настоява да знае. Нищо не мога да му кажа, той ще реши, че това е поредното извинение, което ми служи като щит, за да не се влюбя и да не се обвържа с него. Затова му казвам истината.

— Обичам те — уверявам го аз. Замислям се за момент, преди да продължа. — Ти също ме обичаш. Любовта ни е взаимна. Еднакво даваме и еднакво вземаме. Никой от нас не издига другия на пиедестал, нито пък е крайно разочарован. Няма да очаквам от теб нещо невъзможно. Обещавам ти.

Очите ми парят от сълзи. Никога не ми се е случвало нарочно да обидя човек, но сега знам, че съм наранила Джанлука. Бях го скрила тук, в хотела, не говорех за него пред сестрите си, дори не казах на мама, че е дошъл. Но намерих достатъчно време, за да ѝ позвъня. Когато бабчето го спомене по телефона, аз се правя, че не съм чула и

не питам нищичко. Дори с Гейбриъл не говоря много за него. Все едно съм планирала раздялата, преди още да започнем връзката.

Мили боже, ако имах време, щях да тръгна на терапия, за да разнищя цялата тази работа.

Само че сега ми се налага да се разбера с него, защото той е прав и аз знам, че е прав. Все измислям нещо, за да подкопая връзката ни. Или ще се извиня с работата, или времето ще ми е виновно. Преструвам се, че искам любов, но истината е, че предпочитам да свърша живота си стара и озлобена като леля Фийн. Това е пътят, по който съм вървяла през цялото време — отказвала съм да порасна и да водя свой собствен живот. Много добре знам какво ще се случи с мен, ако продължавам така, ако не се доверявам на никого. Ще се окажа сама, ще ми трябва придружител за старци, ще лепя лепенки за мазоли в обувките си, вечер ще седя с коктейл в ръка и единствено горчивите мисли ще ми правят компания.

Истинската любов изисква отдаване, а аз през цялото време се преструвах.

Джанлука оставя сака. Прегръща ме топло, точно както прегръщате механика, след като ви е сменил безплатно скоростната кутия. Отстъпвам и го поглеждам. Не мога да повярвам. Та това е последната ни прегръдка.

— Отивам си — заявява той. — Пази се. — Вдига сака и тръгва.

Дълго не помръдвам от мястото си. Спомням си думите, които написа във второто си писмо — „Любовта се гради върху серия от дребни неща“. Бил е прав. Сега и аз мога да му кажа нещо мъдро. Любовта приключва след серия от дребни неща.

Кръглата луна над Риколета блести като бледорозова пайета. Загръщам се в халата и стягам колана. Обичам терасите. Обичам да съм високо над земята, далече от хората, далече от шума, от блъсканицата. Мисля много по-ясно и разумно, когато над мен се ширне безкрайното небе. Тази вечер мислих много. И плаках много.

Ту спирах, ту започвах отново да плача и така часове наред. Краят на една любовна история в чужбина е много по-труден, отколкото у дома. Жената има нужда от познати неща около себе си, когато сърцето ѝ е разбито. Хотелската стая е прекрасна, но тя не ме

дарява с покой, докато съм в огромното легло или ваната. Джанлука е навсякъде, тъкмо затова се чувствам толкова зле. Единствено Гейбриъл ме разсмя. Когато му звъннах, каза, че майка му била предупредила децата си „никога да не се забъркват с някой от другата страна“. Това е истината за италианските американци, зарязани от италианци, които живеят от другата страна на океана. Е, от тази вечер и аз попадам в този списък.

Цветовете на Буенос Айрес са наситени като ръчно рисувана коприна, особено след полунощ, когато бонбонените нюанси потъват в сенките и индигов плащ обгръща всичко във виолетово, синьо-лилаво, рубиненочервено и патинирано златно. Зелените листа сякаш са от кадифе, обрамчват есенните пъпки, които блестят като цветни мъниста.

Мечтата на последния ми любим бе съкрушена в един от най-красивите градове на света. Изкушавам се да остана още ден, седмица, дори месец с надеждата тъгата да отmine сред тази красота, но знам, че само ще се потопя в празна фантазия. Време е и аз да се прибирам. Какво ще стане с мен, ще се изясни под друго нощно небе, на друго място. Всичко е възможно, освен бъдеще с Джанлука Векиарели, а дори да има и най-малък шанс, ще ми трябва помощ от звездите и много повече, за да си го върна.

Настаних се в самолета за Ню Йорк и реших да позвъня на Роберта за последно, преди да замина от Буенос Айрес.

— Искам да ти благодаря за всичко. И на Лупе. Моля те, поздрави я от мен.

— Добре. Много се радвам, че се запознахме. Двамата с брат ти вече се свързахме. Намирам го за очарователен.

— Радвам се.

Тя избухва в смях.

— Той е част от семейството.

— Да, така е — съгласявам се аз. Не мога да повярвам колко далече стигнахме двете с Роберта. Имам чувството, че започнахме да се опознаваме, а бъдещето ни ще бъде чудесно. Това е най-важното. — Роберта, има нещо, което пропуснах да те попитам. Защо прадыдо ти е нарекъл фирмата „Каминито“? Защо не я е кръстил на свое име?

— Много просто. Вече е имало фирма „Анджелини“.

Дългите полети са последният бастион на електронното затъмнение на съвременността. При тях да се използват телефони е забранено, така че самолетите се превръщат в нещо като мехур, който прекарва пътници от точка А до точка Б в мъглата. Чудесно е — имах нужда от осем часа електронно затъмнение, за да помисля, преди да кацна в Ню Йорк. Извадила съм скицника, молива и писмата, които Майкъл е написал на брат си Рафаел.

Любовният ми живот тук беше истинска катастрофа, но поне успях да компенсирам с работа. Скицирах допълнение към линията „Бела Роза“, ниска обувка, наречена La Vosa, от тъмносин велур, със златни възелчета, пръснати по бомбето — много семпла, но вдъхновена от мястото, което обикнах.

Купих за Тес книга с местни ястия. Да видим дали ще успее да сготви някоя от гозбите на Лупе. Аржентинската храна, която се основава на средиземноморската, но използва испански подправки — канела, чили и шафран — промени вкусовете ми възприятия. Ядох ориз, поръсен с прясно нарязана люта чушка, нещо подобно на нашето сладко, пухкаво ризото. Сочната торта беше залята с глазура от кайсия и нектар от гуава.

След вечеря сервират гъсто кафе и натурален шоколад. Вината са крепки, силни, с лек мирис на пушек, различни от италианските.

Буенос Айрес е приел най-хубавото от европейската и от африканската култура. Хлябът, меки, пухкави франзели, и кексовете, напоени с меден сироп, са заимствани от еврейската култура, пастата се прави с билки и масло, както в Италия, крехките филета говеждо са предварително мариновани и приготвени на бавен огън като в Испания, а пресните сиропи от манго и кокосов орех следват африканската традиция. Комбинацията от тези култури е великолепна и доказва, че онова, което е постигнато с храната, може да бъде постигнато и от хората.

Най-добрият урок, който научих в Буенос Айрес, е, че традицията и настоящето могат да съществуват в чудесна хармония. Не е нужно едното да се противопоставя на другото.

Това пътуване ми даде нов поглед към света. Сега вече разбирам, че досега съм била доста ограничена. Бях доволна, че съм добър обущар, че усъвършенствам великолепия дизайн, стар като семейството ми, че съм свеждала глава над работната маса часове наред, години наред, и съм се съсредоточавала над техники и детайли — да бъдат шевовете прави, а кожата перфектно обработена с толкова ситни шевове, че почти да не личат. Това беше целта ми — да повторя онова, което е било преди мен, и да работя на същото ниво, което са поддържали дядо и баба.

Само че това ниво си е било тяхно, не мое. Аз искам нещо повече.

Питам се дали те са си представяли нещо повече. Минали са сто години, в които фирмата е съществувала благодарение на моделите, които е създал Майкъл, на проверени и изпитани стилове — класика, да, но имало ли е някакво предизвикателство към нас? Ние продължили ли сме да мечтаем? Някога обърнали ли сме внимание на настоящето и на онова, което то може да предложи.

Като поглеждам назад, осъзнавам, че фирмата ни се е страхувала от промени. Честно казано, прадядо, баба и дядо е трябвало да осигурят препитание за семейството, да преживеят преместването на нов континент, Голямата депресия и следвоенната икономика, която обръщала специално внимание на индустриалното производство. Предизвикателство след предизвикателство, успешно преживени от фирма „Анджелини“. Само че никой не е обърнал внимание на разрастването. Аз трябва да създам марка, която да спаси фирмата в сегашната икономика. Намерението ми не е много по-различно от онова, което се е наложило да направи Рафаел Анджелини преди толкова много години. Наложило му се е да изостави всичко познато, за да изгради отново и живота си, и занаята.

Отварям внимателно писмата, които е получил от брат си Майкъл.

Разгръщам първото и отварям скицника на празна страница, за да превода писмото.

5 август 1922

„Скъпи Рафаел,

Братко, не съм получил отговор на последните си две писма и се питам дали си жив. Моля се да си жив. Не съм забравил проявената от теб добрина, когато Джоджо умря. Не съм забравил добрината, която прояви към сина ми, който е без майка. Синът ми Майкъл пита за теб. Той отиде при Ордена на Блажената Дева Мария от планината Кармил и плати индулгенция за завръщането ти. Братко, трябва да се сдобрим. Трябва да се помирим заради нас самите и заради сина ми, който има единствено мен и теб на този свят. Страхувам се, че отглеждам едно студено дете, което не може да изпита обич, защото е горчиво разочаровано.

Моля те, помогни ми да помогна на сина си. Прибери се при брат си и племенника си. Допуснах грешка, когато те накарах да заминеш. Върни се и отново ще станем партньори. Работилницата процъфтява. Много съм зает. Холандците, които постъпват на работа, не стават за нищо. Мили хора са, но не ги бива с кожата. Единствено италианци могат да обработват кожа. Мисля за теб, братко. Моля те, пиши ми и ми кажи, че си добре.“

Брат ти: Майкъл

Оставям молива и отново посягам към писмото. Затварям очи, докато държа тънкия лист. На Майкъл му е била необходима много сила, да пише писма на брат си, особено след като не е получил отговор нито веднъж.

Срамувам се, когато си мисля за старомодните писма на Джанлука, написани на подобна тънка хартия, толкова различни от есемесите, които се получават на мига.

Писмото, написано на ръка, носи огромен риск. То прилича на едностранен разговор, който разкрива истината такава, каквато я вижда авторът. Освен това, когато напишеш писмо, не виждаш реакцията на човека, на когото го пишеш, така че има една голяма неизвестна, на която се уповаваш. Онзи, който пише писмото, трябва да избере подходящите думи, за да изрази чувствата си, а след като запечата плика, предава мислите си в ръцете на друг с увереността, че чувствата

му ще бъдат отнесени на получателя, който ще разбере намеренията му. Колко по детски наивно е да си мислиш, че това е лесна работа.

На пралядо не му е било лесно, нито пък на Джанлука.

Вярвах, че хората не се променят, че това е невъзможно, че ние си оставаме същите, макар животът да върви напред. Това изобщо не е истина. Когато някой ни обича, имаме възможността да се променяме. Можем да устоим, да простим, можем да прекъснем напълно връзките си.

Можем да се разочароваме един друг или да се радваме на най-доброто у нас, но не можем да извърнем глава. Истината е написана на хартията.

Каква ирония, че любовните писма, които получавах от Джанлука и в които се съмнявах, към които се отнасях с известна доза пренебрежение, сега възприемам в съвсем различна светлина. Той се влюби в мен, когато избра да разкрие чувствата си на хартия. След това дойде в Буенос Айрес, за да ме убеди, че си струва да бъде обичана. А аз какво направих? Не му повярвах, не му се доверих, защото какво представляват думите? Факти ли са? Сега, докато чета това писмо, написано от брат на брат, истината ми се струва очевидна. А когато всичко приключи, истината е единственото, което остава.

11.

ВЕЧЕ НЕ Е МЕЧТА

— Когато ти кажа да погледнеш, отвори очи — нарежда Гейбриъл.

Отпускам ръце и оглеждам какво е свършил — новия хол и новата кухня на Пери стрийт 166.

— Боже господи! Или може би: Боже мой, Уилям Хейнс^[1]!

— Знаех си, че ще оцениш всичко. Знаех си, че ще познаеш стария Холивуд в новия дом!

— Веднага го познах! — грейва застаналата в кухнята мама. — Също като изстрел. Бум! Бум! — Тя стреля с въображаем пистолет по прозорците, боята и реставрираните мебели, някои подменени.

— Много елегантно — отбелязва Тес.

— Трябва да те накарам да оправиш и моята къща — обещава Джаклин. — Синьото ми харесва.

— Много се радвам, че сестрите Ронкали одобряват.

— Имаш невероятен усет, Гейбриъл — мърка мама.

— Имам. Освен това имам и вкус, когато избирам пица. Синьото, Джаклин, е, защото сме разделени само с един етаж от небесната синева. Небето е моето вдъхновение. Искам да се чувствате възвисени, когато влезете.

Холът е с тапети в кремаво с черен кант по края. Гейбриъл е разположил лежанките, тапицирани като зебри, пред прозорците. Завесите са като за сцена — от наситенотюркоазна коприна с черни копринени връзки. Използвал е семплите лампи на баба с оникс, за да раздели лежанките. Обърнал е специално внимание на старата дървена маса за кафе и я е лакирал с лъскав черен лак. На масата е поставил кристална ваза, пълна с артистично аранжирани бели рози.

Запазил е фермерската маса, но е полирал плота, който вече е наситено ореховокафяв, и отдолу личат дървесните кръгове. Дванайсетте стола са претапицирани в морскозелен кретон, съчетан с небесносиньо и бежово.

Мраморният кухненски плот, който бледнееше заради печката от хром отзад, сега изпъква на фона на новите тапети. Високите столчета край барплота са облечени в черен лак, захванат със същите бронзови кабарчета, както и преди.

Гейбриъл е използвал същите тапети и в кухнята. Сложил е стария портрет на дядо, който прави обувки в работилницата (преди висеше в спалнята на бабчето), на стената зад масата.

— Деденцето ти харесва, нали? — сочи го той.

— На тази картина татко прилича на актьора Винсънт Прайс, само дето чертите му не са толкова остри — отбелязва критично мама.
— Но пък рамката със златните листенца е направо божествена!

— Благодаря ви, дами. Знам, че години наред сте живели със старата подредба, но аз не можех да я изтърпя нито минута повече.

Възхищавам се на работата на Гейбриъл, но същевременно си припомням как беше.

— Какво е това изражение? — пита ме той. — Защо се замисли? Какво има?

— Замислена ли бях?

— Много.

— Просто си припомних какво беше тук преди. За момент ми стана тъжно.

— Значи връщаме всичко, както си беше — решава Гейбриъл напълно сериозно.

— Недей. Много ми харесва. Обичам промените и всичко свързано с тях — отвъръщам аз. — Според мен е великолепно и не знам как да ти благодаря, задето си го направил.

Той въздъхва облекчено.

— Да знаеш само колко се притеснявах.

— Защо?

— Къщата е твоя.

— Наша е. Ти плащаш щедър наем.

— По-добре на теб да го плащам, отколкото на братовчеда Джоуи. Той го профуква на конни надбягвания. Преобразявал съм всички жилища, в които съм живял под наем, не виждам защо тук да е различно.

Вдигам ролетките от прозорците, за да влезе утринната светлина. Тъкмо се каня да отпия глътка кафе, когато Брет нахлува в работилницата.

— Нося добри новини.

Хвърля куфарчето си на масата и го отваря.

— Дали не трябва да кажа: страхотна възможност за теб?

— Нали получихме заема? Вече депозирах чека в банката. Но пари в брой ще ми дойдат добре.

— Бях на среща с група инвеститори, които са се събрали, за да купуват евтини фирми. Това е единственото хубаво по време на рецесия — пазарът. Както и да е, разказах им за теб и те се интересуват да продават „Бела Роза“ в своите вериги.

— Кой са те?

— Група, която продава на ключови универсални магазини като „Ниймънс“, „Сакс“ и „Блумингдейлс“.

— Чувала съм за тях — шегувам се аз.

— Обикновено се спират на най-известните дизайнери, но ти си нова, многообещаваща марка, поне така те представих. Показах им мостри, портфолиото ти и те останаха силно впечатлени. Питаха докъде си стигнала с производството.

— Алфред и Роберта са разговаряли и са единодушни за есента. Дотогава поръчката ще е напълно готова.

— Искам да се срещнеш с тях.

— Дадено.

Брет сядна на работния стол и ме поглежда.

— Какво става с теб?

— Какво имаш предвид?

— Различна си.

— Аз ли? Наистина ли?

— Нещо се е променило — отбелязва той.

— Имах връзка.

— Кой е щастливецът?

— Джанлука Векиарели. Запозна се с него.

— Той нали е в Италия?

— Изненада ме в Буенос Айрес. Прекарахме чудесно, а след това ме изненада още повече, когато скъса с мен.

Гейбриъл влиза в работилницата.

— Знам, знам, пред нервен срив съм. Защо ли? Защото главата ми е пламнала. След като оправих хола, се заемам с голямата спалня. Имам срещи в сградата на „Ди енд Ди“ — прасковена коприна, продават я на топове, в момента има разпродажба, а цените са невероятни. Това ѝ е единственото хубаво на сегашната икономика — разпродажбите.

— Как смяташ да декорираш голямата спалня? — питам аз.

— Ще бъде в памет на лейди Мендъл^[2].

— Която и да е тя — усмихва се Брет.

— Нямам време да те уча. — Гейбриъл пребърква джобовете си, за да се увери, че си е взел портфейла и ключовете. Винаги проверява, преди да излезе от къщата. Познавам навиците му по-добре, отколкото на съпруга си, ако имах такъв. — Омръзна ми да се правя на арбитър по въпросите на вкуса пред всички, които ме познават. — Поглежда първо мен, после Брет. — Какво става? Знам защо тя е тъжна — посочва ме, — ами ти?

— Тъкмо се канех да разкажа на Вал, когато се появи ти — въздиша Брет.

— Много добре знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен. — Гейб се настанява на дървения стол и подпира брадичка на длани. — Казвай.

— Двамата с Макензи преживяваме труден период.

— Какво става? — питам аз.

— Тя не е щастлива.

— Купи ѝ гривничка — предлага Гейбриъл. — Провинциалните съпруги обичат тънки диамантени гривни, с които да се хвалят.

— Вече си има една — отвърща Брет.

— Тогава да е от сапфири. В момента е страшно модерно.

Поглеждам го вбесено.

— Брет говори сериозно.

— Просто не знам какво да направя. Мислех, че във всички бракове има такива периоди, хората се стараят и ги преминават. Само че тя не иска да ми помогне.

— Да не би да е решила да те напусне? — пита направо Гейбриъл.

— Не. Но иска да тръгнем на брачен консултант.

— Та това е равносилно на целувката на смъртта.

— Гейбриъл! — Готова съм да го убия.

— Самата истина, след като се налага да си разголваш душата пред непознат. Значи всеки момент ще се разбиете в скалите.

— Не му обръщай внимание. Брачните консултанти помагат — уверявам аз Брет.

— Ти откъде знаеш?

— Те спасиха брака на родителите ми — напомням аз на Гейбриъл.

— Родителите на Мак не са имали този късмет. Ходили са на брачен консултант. След това са се развели. — Очите на Брет се пълнят със сълзи.

Протягам ръка и стискам неговата.

— Недей. Всичко ще се нареди. Тя няма къде да ходи.

— Наистина я обичам. Обичам и момичетата. Не мога да си представя, че ще растат с разведени родители. Просто не мога.

— Значи оправете нещата — обажда се отново Гейбриъл. — Хората се препъват всеки ден... — Той ме поглежда.

— Прескачат препятствието и продължават — уверявам аз Брет.

— Благодаря ви — въздиша той. — Просто не съм предполагал, че животът ми ще тръгне по този път. Мислех, че ще се справим по-добре.

— Бедите не питат кога да дойдат — отвръща Гейбриъл. — Баба го казваше на италиански, вече не помня точните думи, но смисълът беше същият. Бедите сполитат всички ни. Но можеш да си сигурен, че както идват, така и ще си отидат.

— Благодаря, Гейб. — Брет се обръща към мен. — Ще ти звънна по-късно. — Щраква куфарчето и си заминава.

Оставаме в тихата работилница дълго. Гейбриъл се пресяга, за да вземе чашата ми, и отпива дълга глътка кафе.

— Ти наясно ли се, че от всички, които познаваме, нашият брак е единственият, който става за нещо?

— Защото съм те оставила да правиш каквото искаш с интериора.

— Аха — съгласява се Гейбриъл.

— И съм безкрайно благодарна, че готвиш.

— Така си е. — Извърща замислено поглед. — И нали знаеш защо ще бъде все така цял живот, че дори и после?

— Нямам представа.

— Защото никога не сме правили секс и никога няма да правим. Връзката ни е особено хубава, защото никога не се разочароваме един от друг.

Дръпвам се от огледалото, докато Джун демонстрира подаръка, който съм й донесла от квартал Палермо в Буенос Айрес. Кутията, която изпратих от хотела, най-сетне е пристигнала. Във века на есемесите имам чувството, че на старомодната поща й трябва цяла вечност, за да пристигне.

— Какво ще кажеш? Ръчна изработка.

— Ужасно ми харесва! — Джун намества колана от плетена кожа със сребърна тока ниско под талията. Обръща се, за да се огледа отвсякъде. — Това е адски секси.

— На теб ти стои секси.

— Никога не съм ходила в Южна Америка. Толкова много съм пътувала, а там не съм ходила. Била съм в Мексико, където опознах един сладкодумец, Гордо.

— Толкова много страни, толкова малко време.

— А сега вече съм стара. Автобусът паркира на последната спирка. Акумулаторът е паднал. Дори не помня къде съм сложила кабелите, за да може някой да ми даде ток.

— Няма такова нещо, Джун. — Наливам й чаша кафе, а после и на себе си. — Как според теб е Алфред?

— Струва ми се, че любовната му връзка е приключила — успокоява ме Джун.

— Радвам се.

Почти през целия юли и август се опитвам да наваксам и да разбера какво е ставало в работилницата. Все още не съм провела нито един задълбочен разговор с брат си. Трябва да уточним толкова много неща за бизнеса, че изобщо не сме споменавали името на Катлийн.

— Според мен брат ми е осъзнал какво има у дома.

— Може и да е така. Трябва да ти призная, че в живота ми е имало женени мъже, и мога да кажа единствено, че при тях важат законите на джунглата. Казвам го като свободомислеща жена, която навремето е имала връзка с женени мъже — понякога дори с по двама

наведнъж, не че се гордея с този факт. В случая с Боб Дюпон — не говоря за известните Дюпон, чак такъв късмет не съм имала — от него научих, че на женения мъж не му е приятно да се възприема като човек, който става единствено за секс, въпреки че идеята за връзка е тъкмо сексът. Ние обаче сме интелектуални животни и предпочитаме да мислим, че има нещо повече от съчетаването на либидото на двамата. Когато обаче сексът омръзне, миличка, можеш да ми вярваш, че трябва да намериш някакво оправдание за времето, което сте прекарвали заедно. Затова отивате да вечеряте няколко пъти, понякога дори не се сещате за десерт, а понякога се сещате, нали ме разбираш? Налага се да пророниш някоя и друга сълза за „горките нас, защо не се срещнахме в друг момент“, но този разговор се провежда едва след като връзката е вече капут. Тогава се чувстваш пречистена. Казваш сбогом и продължаваш напред. Обзалагам се, че така е било и при Катлийн и Алфред.

— Надявам се.

— Да ти кажа, съжалявам брат ти. Не е тайна, че винаги съм го възприемала като сухар. Той е лицемер, а лицемерите първи рухват. Тръшват се на земята с гръм и трясък, също като оловна тръба. Лицемерите са жертва на собствените си слабости.

— Научих много за Алфред, откакто той дойде да работи тук. За пръв път брат ми допусна грешки. Беше болезнено да ги видя, но поне научи нещо от тях.

— Според теб жена му знае ли? — пита Джун.

— Казах му изрично да не споменава пред Памела. Никога. Нищо добро няма да излезе от цялата работа.

— Права си. Аз не си падам по самопризнанията. Как ли пък не. Според мен са проява на жестокост. Освен това само времето може да омекоти въздействието от тежкото падане. Винаги е било така и винаги ще бъде. — Тя отпива глътка кафе. — Ами ти?

— Опитвам се да преживея Джанлука.

— Още ли? Писа ли му?

Клатя глава, че не съм.

— Защо поне не пробваш?

— Не знам какво да напиша.

— Естествено, че знаеш.

— Не, Джун, не знам.

— Защо не започнеш, като му пишеш какво изпитваш към него?

— Едва ли ще ми повярва. — Докато се карахме, аз се мяхах, неспособна да изразя чувствата си. Той беше железен, а аз напълно неуверена. Това е разликата между една импулсивна жена и умен мъж. Той знаеше какво ще кажа още преди да съм го изрекла.

— Естествено, че ще повярва. Сигурна съм, че ще ти повярва — настоява Джун. — Влюбен е в теб.

— Беше влюбен в мен. Толкова ми беше ядосан, че се качи на самолета и се върна в Италия. Прекоси два континента, за да се махне от мен.

— Влязла си му под кожата.

— Но не в добрия смисъл.

— Това ще покаже единствено времето — отвърща Джун. — Ще ти призная, че докато излизаше с готвача, бях започнала да се притеснявам. Роман не беше умен като теб. Приятен човек. Много му шареха очите — не че го обвинявам, било е по-силно от него, така е при мъжете, не при всички обаче. Джанлука е различен. Той наистина те разбира. Не бива да загърбваш тази връзка просто така. Защо не му позвъниш?

— Само ще се разплача.

— Тогава му напиши.

Джун отива до бюрото и вади листи за принтер, а след това посяга за химикалка.

— Дръж. — Подава ми хартията и химикалката и разчиства ъгъла на работната маса, или по-точно казано — кроячната маса, и побутва стола с колелца към мен. Сядам.

„28 август 2010“

Докато пиша датата, разбирам, че цялото лято е минало, без двамата с Джанлука да разменим и дума.

„Скъпи Джанлука,

Не знам дали ме помниш, но бяхме заедно в Буенос Айрес през юни и аз те ядосах толкова много, че ти се качи

на самолета и се прибра. Всеки ден мисля за теб и се чувствам ужасно, а вечер се чувствам още по-зле. Пиша това писмо, за да ти се извиня, че се проявих като пълна глупачка. Не съм искала нито да те подведа, нито да те нараня, въпреки това го сторих и те загубих. Надявам се да си открил щастието с някоя нормална жена, която ще се отнася добре с теб. Ако не си, аз познавам една напълно откачена в Ню Йорк Сити, която е готова на всичко, за да те види отново. Пиша ти на дебела хартия от принтера, защото започнах това писмо напълно импулсивно и не искам да спра, за да отида горе за хубав лист. (Поне не пиша на гърба на фактура за копчета или на сметката за вода.) Не съм забравила какво изпитвах, докато ме прегръщаше по цяла нощ, и как ми се иска да се протегна и да преместя слънцето назад, за да прекарам още няколко часа в онзи рай. Само че не мога да контролирам всичко, а по всяка вероятност не контролирам нищо. Знам само, че сърцето ми е разбито, и може би някой ден, ако ми простиш, ще помислиш дали да не се върнеш.“

С обич: Валентина

Това беше лятото на разбитите сърца (моето) и на изпаренията от боя (от заниманията на Гейбриъл). Когато той приключи с разкрасяването (както той се изразява) на втория етаж, насочи вниманието си към покрива. Позволи ми да запазя домати (за да ги ядем), но според него всичко останало се нуждаеше от пластична операция. Отърва се от онова, което не успя да разкраси.

Лъсна старата маса от ковано желязо, а столовете боядиса в наситено лилаво. Направи нови възглавници за сядане (вдъхновени от модната фотографка Сесил Бийтън, на черни и бели райета).

Свети Франциск от Азиси беше измит с пароструйка и боядисан в кремаво. Гейбриъл нагласи маркуча на фонтана — мама се кълне, че бил прекъснат през 1958 година — и сега той работи със светена вода, освен това е снабден с дискретни светлинки (за нощни изпълнения) и посипан с цветчета.

Дори боядиса стария грил в наситено лилаво, за да отива на мебелите.

— Прилича на космически кораб за моите хора — отбеляза накрая, когато се отдръпна, за да огледа постижението си. — Нямам предвид италианците — уточни той. — Говоря за гейовете. Грилът прилича на гигантско яйце, на кош за дамски чорапи, какъвто навремето имаше в магазин „Д’Агостино“.

Последната му и най-драматична намеса е над нас. Гейбриъл направи (съвсем сам!) навес от лилав дочен плат с бели ъгли, закачен на четири медни колони, забити в покрива. Човек има впечатление, че се намира в стая с фрески. Мама е на седмото небе — най-сетне има достъп до това чудесно място и се чувства като гостенка в хотел „Карлайл“.

Докосвам рубиненочервените домати. Бабчето ще бъде очарована. Това лято те са чудесни. По имейла ѝ изпратих снимка на реколтата, а в отговор тя ми изпрати снимка на Доминик застанал пред слънчоглед, израснал три метра и половина в задния им двор в Арецо. Истинско съревнование между трансконтиненталните ни градини.

Откъсвам зрелите домати и ги подреждам внимателно в кошница. Вече съм напълнила четири — една за мама, една за Тес, една за Джаклин и една за Алфред.

Прясно боядисаната врата се отваря.

— Здравсти. — Макензи оглежда покрива. — Гейбриъл каза, че си тук.

— Тук съм. Каква приятна изненада — усмихвам се аз.

— Истинска цветна градина. Много лилаво. — Тя излиза на покрива и заслонява очи, защото слънцето е започнало да се спуска над Ню Джърси. Облечена е в черни ленени панталони и къс бял жакет с буфан ръкави. Златна верижка проблясва на загорялата ѝ кожа.

— Чудесно е, нали? Гейбриъл преобрази сградата. Освен работилницата, разбира се. — Забивам лопатката в пръстта. Меката почва се рони. — Брет каза, че ще ходите на вечеря.

— Отиваме във „Валбела“ на Тринайсета улица.

— Много романтично място. Само двамата ли ще бъдете? — питам аз.

— Да. — Тя оглежда покрива, сякаш търси нещо, което е изгубила.

— Малко празненство преди началото на учебната година, в края на лятото.

Макензи ме наблюдава, без да отговори. Това приятелско посещение изобщо не е приятелско.

— Валънтайн, знам за вас с Брет.

— Моля?

— Я престани — срязва ме нетърпеливо тя. — Знам, че той все още има чувства към теб.

— Чувства ли? — Тя майтап ли си прави? Вдигам ръце, както са в ръкавиците с гумени уплътнители между пръстите. — Груба грешка. Ние сме стари приятели. Нищо повече.

— Прочетох имейлите.

— Какви имейли?

— Ще цитирам. „Ти си върхът и не знам какво ще правя без теб“. Подписваш се „с любов“ или „с обич“. Видях ги. Не съм глупава. После има „прегръдки“.

— Но аз винаги пиша така, до всички. Дори до клиентите. Днес изпратих огромна прегръдка с целувка на Крейг Фисе от „Доналд Плайнър“. Нали не говориш сериозно?

— Добре, както кажеш. Само че пишеш същото и на съпруга ми и това не ми е никак приятно.

— Добре, повече няма да подписвам имейлите си до Брет по този начин.

— Все едно — извива поглед тя.

Пренебрежителното ѝ отношение ме дразни.

— Макензи, за мен е невъзможно да имам връзка със съпруга ти.

— Невъзможно ли?

— Влюбена съм в друг — обяснявам бързо аз. Това пък откъде дойде? Значи все пак съм приела раздялата с Джанлука. Сякаш тъгата, след като го изгубих, не ме оставя нито за миг, също като старо вярно куче. Няма да призная пред Макензи, че той не отвърща на любовта, която изпитвам, и че всеки ден обикалям около пощенската кутия с надеждата да ми е писал или просто препрочитам старите му писма, все едно са още актуални.

— Така ли? — Тя свежда поглед към гривната и я завърта на китката като прехвърля диамантите един по един.

Небрежното ѝ отношение ми се струва странно, след като е била толкова път чак до покрива, за да ми държи сметка за „целувките“ и „прегръдките“ в имейлите.

— Макензи, много добре знаеш, че нямам връзка със съпруга ти. Също така знаеш, че той обича и теб, и дъщерите ви. Какво всъщност става?

— Как така? — пита тя.

— Каква е тази измислица, която ми пробутваш?

Думата „измислица“ я стряска.

— Измислица ли?

— Да, измислица. Много добре знаеш, че Брет не се интересува от мен. Освен това не се държиш като онеправдана жена.

— Виж, прочетох имейлите и съмненията започнаха — обяснява тя.

— Ако има мъж на тази планета, на когото може да се вярва, то това е съпругът ти. Но ти го знаеш много добре, защото си прочела имейлите. Дълбоко в себе си знаеш истината. Знаеш, че са напълно невинни. Няма ли да ми кажеш какво става?

— Просто не те разбирам.

— Търсиш доказателства срещу съпруга си. Защо?

Макензи не ми отговаря.

— Ако моите имейли са най-подозрителното, което си открила, значи не разполагаш с нищо — заявявам аз.

Изкушавам се да ѝ кажа, че доста жени са готови да се хвърлят на врата на Брет, но нямам никакво намерение да се занимавам с глупости.

Продължавам:

— Имаш късмет, че си омъжена за добър човек, който те обича.

— Писна ми всички да ми повтарят, че бил страхотен. Не е съвършен. Дори напротив.

— Не съм казала, че е съвършен.

— Имам си проблеми. Но съм сигурна, че ти знаеш, след като той прекарва значителна част от времето си тук.

— Нищо не знам — лъжа аз. — Той само повтаря колко те обича и колко се гордее с теб и момичетата.

— Добре. Виж, съжалявам. Извинявай, че те обвиних за нещо, за което нямаш вина. Били сте заедно едно време и аз просто си

въобразих някои неща.

Не мога да повярвам с какъв тон го казва. Тя е разочарована, че нямам връзка със съпруга ѝ. Дошла е тук, за да търси оръжие за масово унищожение, а откри най-обикновени домати. Макензи се обръща, готова да си тръгва. Спирам я.

— Не знам какво точно става, а и не е моя работа. Но ти имаш добър съпруг и две красиви здрави момиченца. Това не е никаква даденост, това е истински подарък от съдбата. Понякога си мислим, че едно леко неразположение е нещо повече. Не допускай тази грешка. Извоювай бъдещето си щастие. Струва си да се постараете заради него. И заради себе си.

— Ти не си омъжена. Няма как да ме разбереш.

Вдигам лопатката.

— Да, така е. Не съм експерт по въпросите на брака. Но съм приятелка със съпруга ти още от дете. А от всички жени на този свят той е избрал теб.

— Не съм сигурна, че е истина.

— Как така?

— Аз го избрах. Бях на дваисет и осем. Държах да се омъжа, преди да навърша трийсет. Искях веднага да родя, затова и забременях. Когато Брет настоя да имаме второ дете, аз се съгласих. А сега съм вързана дваисет и четири часа у дома.

— Ти не искаш ли?

— Градът ми липсва. — Макензи отива в края на покрива и поглежда към река Хъдсън със същото страхопочитание като мен. Ако можеше да погълне с поглед реката, щеше да го направи. Обръща се към мен. — Липсват ми разговорите с възрастни хора. Наистина имам децата, но изпитвам чувството, че си пилея живота. Всеки ден се разкъсвам.

— Просто си уморена. Да се занимаваш с деца е най-трудната работа на света.

— Благодарна съм за всичко, което имам — обяснява тя. — Само че животът, който водя... не ми е достатъчен.

— Брет ли настоява да си стоиш вкъщи?

— Не знам. Просто така се получи. Не сме обсъждали този въпрос.

— Може би трябва.

— Имам нужда от цел. Имам нужда да творя. Да правя нещо различно. Брет си има собствен живот. По цял ден е на работа, пълен е с идеи. Помня какво беше, когато на мен ми хрумнеше идея. Това е предизвикателство, а аз обичам предизвикателствата. Съпругът ми ходи на работа и използва ума си. Откакто напуснах, аз не използвам моя. Какво стана с творческия ми заряд?

— Ти правиш страхотни неща като великолепните покани за рождения ден. Невероятна домакиня си. Домът ти е като изваден от списание.

— Там е работата. Мислех, че има значение, че правя най-хубавия кекс и знам каква е разликата между персийски и обикновен килим. Мислех си, че има значение, че всяка сутрин тичам, за да се поддържам в добра форма, че пазя енергията си за страхотния живот, който вода.

— Но животът ти наистина е страхотен.

— Не го чувствам по този начин. Той сякаш се смалява с всеки ден. Работих до последния месец преди да родя Мейв. След шест месеца трябваше да се върна на работа, но така и не го направих.

— Нали се грижиш за децата?

— Не казвам, че едното е по-важно от другото. Разбира се, че нуждите на децата са по-важни от кариерата ми. Пробвай обаче да живееш по този начин ден след ден. Ще те питам тогава.

— Определението за щастие зависи от човека. Мен ме прави щастлива...

— Аз не съм щастлива — прекъсва ме тя. — Причините може да са милион, но истината е, че имам нужда от основание, за да променя живота си.

— Съжалявам — отвърщам аз.

Макензи ме поглежда.

— Освен това е прекалено късно. Много е късно вече.

— Защо го казваш?

Тя отваря вратата. Пристъпва от крак на крак и се готви да избяга. Този разговор стигна твърде далече и тя го знае. Не е имала намерение да ми казва всичко това.

— Вече имах среща с адвокат.

— Брет знае ли?

Тя клати глава.

— Ще бъде съкрушен — уверявам я аз.
— Случват се и такива неща.
— Случват се, защото хората им позволяват да се случат —
отвърщам.
Тя ме поглежда.
— Трябва да тръгвам.
Вратата се хлопва.
Приближавам се до ръба на покрива, за да си поема дъх.
— Това пък какво беше? — пита Гейбриъл. — Изтрополи по
стълбите като пони.
— Не е доволна от брака си с Брет.
— Я стига. Че ние почти не я познаваме. Не помниш ли, че дори
не бяхме поканени на сватбата. Как смее да се мъкне тук и да ти се
жалва?
— Обвини ме, че имам връзка с Брет.
— Открай време все повтарям, че вие двамата с него още имате
чувства един към друг.
— Гейбриъл!
— Извинявай. Не знам какво става между вас... има ли нещо?
— Не.
— Питам за всеки случай. Все пак Брет е тук, а вие с Джанлука
се разделихте. Не те знам какви ги вършиш нощем, докато съм на
работа в „Карлайл“. Тази къща може да е любовното ви гнезденце.
— Ставам рано, работя по цял ден, лягам си рано и пак отново.
— И нямаш таен живот?
— Има нещо.
— Знаех си!
— Всеки ден чакам пощальона.
— Влюбена си в господин Вини?
— Не, надявам се в най-скоро време да ми донесе нещо с печат
от Италия.
Гейбриъл се замисля.
— Ти имаш ли представа какво е да се живее с теб? Все едно съм
попаднал в някой от сълзливите филми с Бети Дейвис.
— По-добре така, отколкото да си главната героиня ревла —
отвърщам аз.

Гейбриъл се връща вътре. Продължавам да прекопавам доматиите с лопатката и да ги поливам.

Браковете се разпадат и извинението е, че хората са се „отчуждили“. Почиствам изсъхналите листа и правя място за свежите.

Забелязвам, че са поникнали нови коренчета, изглеждат сочни, зелени, но са засенчени от другите. Ако Макензи беше градинарка, щеше да знае, че самораслящите трудно избуяват, че растението им нужда от сила, за да даде плод.

Включвам скайпа, за да се свържа с Роберта в Буенос Айрес. Първото лице, което виждам, е на бебето Енцо, седнал в скута на майка си. Роберта се намества пред екрана.

— Колко голям е станал!

— Направо не мога да повярвам — усмихва се Роберта. — Говорих с Алфред. Знаеш, че имах известни съмнения за новия продукт. От години правим само мъжки обувки. Защо да се променяме? Вчера обаче вървах през фабриката и си мислех, че последния път, когато разширихме бизнеса и пробвахме нещо ново, беше по времето, когато татко започна производството. Твърде отдавна. А когато ти дойде на гости, донесе толкова много скици, толкова много идеи, та си казах, че съм изгубила връзка с работата. Затова се обърнах към персонала. Сандра, кройката, винаги е искала да крои дамски обувки и да работи с различни материали. Тя обича промените. След това обиколих и другите отдели. Ще се справим с работата, а ако не успеем, ако прецениш, че не искаш да ни използваш, пак можем да пробваме нов бизнес и да разширим фабриката.

— Браво.

— Благодаря ти, че ми даде началния тласък.

— Няма защо.

— Каквото и да се случи, независимо дали избереш „Каминито“ или не, винаги ще останем приятелки.

— И роднини.

— И роднини — усмихва се тя.

Рано сутринта слънцето изпълва работилницата със слънце. Върху кройката маса са подредени купища тъмносин велур, цяло

море с вълни от прозрачна хартия, върху която са нанесени мерките на Джун.

Отварям счетоводната книга на бюрото и преглеждам доклада на Алфред, в който сравнява китайските производители с фабриката на Роберта. Добре си е подготвил домашното.

Вече не се караме и не се заяждаме, надявам се така да остане и в бъдеще. Дали се дължи на края на връзката му с Катлийн, на усилията, които полага да се разбираме, или на моите усилия, но отношенията ни потръгнаха. Джун много ни помогна — не се правеше на рефер, но успешно влизаше в ролята на ченге със съвест, когато имахме нужда от намесата ѝ. Брет и Алфред намериха начин да разговарят спокойно. Алфред вече не се чувства застрашен от идеите на Брет, а Брет вижда, че Алфред поставя компанията на първо място и решенията му са добре обосновани.

На брат ми му беше трудно. Сигурна съм, че предпочиташе да се подготви за бъдещето на фирмата ни, но за съжаление сега имам нужда да обърне внимание на всекидневните задачи. Брет се движи сред големите играчи и знае как да изкара пари, как да открие места, до които Алфред никога не е имал достъп. Всички работим за една обща цел. Трябва да сме заедно, да станем по-добри слушатели и да обмисляме идеите си, да изберем най-подходящата фабрика, в която да пуснем за производство „Бела Роза“.

Алфред нахлува, понесъл две кафета от магазина наблизо. Вече научи основното правило на живота в работилницата — онзи, който идва отвън, отговаря за доставката на кафе. Напоследък сме много заети, старата кафеварка е празна, затова разчитаме на съседите гърци да ни осигуряват кофеина.

— Извинявай, че те повиках толкова рано — започвам аз.

— Влакът беше празен. Така ми беше по-лесно да пътувам.

Алфред преглежда документите, изпратени от братовчедка ни Роберта, а аз вадя кутията с мострите на „Бела Роза“, които тя е изпратила, за да му ги покажа.

Роберта е направила дваисет и четири чифта по модела, който ѝ изпратих. Донасям и китайските мостри — конкуренцията на Роберта. Помолихме „Сунг Ма“ ООД да изработи същите и да ни предложи цена.

— Китайските мостри са солидни — обръщам се към брат си.

— Да не би вече да клониш към тях?

— Добре са се справили — примирявам се аз. Вече съм се научила как да действам с него. Ако настоявам прекалено агресивно да се спрем на Роберта, той ще откаже. Затова го оставям да мисли, че съм готова за нов вариант. Вдигам мострата на Роберта и я подавам на Алфред. — Само че работата на Роберта ми харесва повече — заявявам аз.

— Много фини шевове. Китайските са по-неизпипани — отбелязва той.

— Сигурна съм, че можем да ги накараме да имитират шевовете на Роберта, ако се спрем на тях. Независимо на кого ще се спрем, предпочитам довършителните работи да са тук — така ще имам по-голям контрол. Довършителните работи на Роберта обаче са добри.

— Но не и безупречни ли?

— Ние тук довършваме с финес — обръщаме повече внимание на катарамите например, притискаме отново панделките, ако преценим, че стърчат, но като цяло конструкцията е много добра.

— Защо не измислиш аксесоари, за които не е необходима допълнителна работа? — предлага Алфред.

— Нещо като фабрични катарамии ли?

— Да, нещо, което може да бъде зашито. Много просто.

— Добра идея — съгласявам се аз.

— Фирмата на Роберта прави обувки за големите имена. Свикнала е да поддържа висок стандарт. Можеш да й кажеш какво искаш — тя умее да изпълнява желанията на клиента. — Алфред се протяга за една от мострите. — Всъщност цялостното ѝ изпълнение също е по-добро. — Оглежда шевовете около тока.

— Ето, професионалистът си каза думата. — Поемам обувката от ръката му. — Съгласна съм.

— За девет месеца от banker се превърнах в чирак на обувар. По всичко личи, че съм детето чудо — шегува се той.

— Ако имаш съмнения по този въпрос, питай мама.

— Ти решаваеш — заявява Алфред. Това е най-забележителната промяна у него през последните месеци. Разчита на мен и на моето мнение. — Да се спрем ли на Роберта?

— Добре — съгласявам се аз.

— Ще накарам Рей да подготви документите. — Той започва да събира необходимото, за да го изпрати на адвокатата ни.

— Колко време ще отнеме?

— Ще стане бързо. Направих копия и ги изпратих преди три седмици, още когато стана ясно, че си по-склонна да се спрем на Роберта — признава брат ми.

— Браво, много си бърз — усмихвам му се аз.

— Струва ми се, че тази линия ще тръгне, Вал. — Ако миналия февруари някой ми беше казал, че ще настъпи момент той да признае, че работата ще потръгне, нямаше да повярвам.

— Ще бъде чудесно, нали?

— И още как — грейва Алфред.

Подавам му и останалите документи.

— Как е у вас? — питам аз.

— Прекарахме добре на брега на Джърси със семейството на Пам. Имах нужда от почивка, тя също. Нещата са малко по-добре. Дължа го на теб. Нали ти ми наля разум в главата, когато имах нужда от подкрепа.

— Алфред, не ми приписвай заслуги. Ти обичаш съпругата си и сам се справи.

— Нямаше да успея без теб.

— Не се и налага — отвърщам аз. — Ще ти призная, аз съм страшно изненадана, че тук потръгна. Дължа ти извинение. Не мислех, че ще станем добри партньори, но ти се държа много благородно с мен. Остави ме да върша онова, в което съм най-добра. Не знам дали щях да се справя сама. Заслужавах успеха не по-малко от мен.

— Да стискаме палци — усмихва се той. — Най-голямото ми желание е да се караме за печалбата.

— Дадено — съгласявам се аз.

Гейбриъл влиза в работилницата.

— Чиракът се събуди в целия си блясък.

— Ти така ли се наричаш?

— Не, така ме нарича наставницата ми, майстор Джун Лотън.

— Я стига. Тя пет пари не дава за уменията ти на младши кроач, просто обича да й разказваш за любовния си живот.

— И това. За мен обаче цялата работа е комбинация от забележителни умения — кроене — и мръсните подробности от

живота ми на сам мъж, който си търси половинка. Повече магия в тази работа и да искаш, няма да откриеш.

— Мен нали не ме броиш? — шегува се Алфред, обръща гръб на Гейбриъл и се захваща с работата си.

— Теб никога не съм те броил, Алфред. Успокой се.

Джун подсвирва, когато отваря вратата.

— Направили сте си събрание без мен — възмущава се тя.

— Нищо подобно. Просто трябваше да прегледаме документите. Спряхме се на Роберта.

— А, ти беше решила още докато се мотаеше в Аржентина — махва с ръка Джун. — Нямахте място за никакво чудене.

— Китайците се оказват значително по-скъпи. Това наклони везните.

— Вчера приключихме с кройките на последните мостри — обяснява Джун.

— Страхотни са.

— Те за кого са?

— На Брет му трябва за една среща. Иска да покажем колкото е възможно повече прототипи. — Обръщам се към Алфред. — Ти изпрати ли му документите?

— Още когато ги изпратих на Рей, пуснах на Брет копие.

— Обичам всичко да върви като часовник!

— Както веднъж отбеляза един мъдър човек, рибата започва да мирише от главата, но също така и да расте от там. Ти си невероятна шефка, Валънтайн — заявява Джун и подава купчината кройки на Гейбриъл, който започва да ги подрежда.

— Не бързай да й приписваш всички заслуги. Защо не отдадеш дължимото на фън шуй? Точно така. Горните етажи на къщата са преобразени. Първо разкарахме боклуците, след това аз създадох истинска мечта — от адски тъп и скучен апартаментът се превърна в умопомрачителен. Не ми казвайте, че съм единственият, който забелязва.

— Всичко дължа на теб, Гейб. Абсолютно всичко — обяснявам аз. — И на древното изкуство фън шуй.

Грабвам слушалката и набирам Роберта.

— Роберта? Взехме решение. — Поглеждам колегите си, Джун, Гейбриъл и Алфред. После продължавам: — Получаваш работата.

Отсега нататък сме „Анджелини“ и „Каминито“.

— Благодаря ти! Много се радваме!

— Идеално! В най-скоро време Алфред ще се свърже с теб, за да уточните подробностите.

— Благодаря ти, братовчедке.

Затварям.

— Поздравявам те — казва брат ми. — Ти успя.

Джун и Гейб вадят бутилка шампанско от минихладилника, а Алфред тръгва да търси пластмасови чаши. Усещам как ме обзема тъга, защото това е моментът, който очаквах, за който се трудих упорито. Как само ми се иска да се върна в Буенос Айрес и да оправя отношенията си с Джанлука. Той много ми липсва. Нито ми се е обаждал, нито ми е писал и макар да не съм най-лошата жена на света, аз съм достатъчно умна, за да разбера, когато един мъж е продължил напред без мен. Писмото ми, пълно с хумор и надежда, не е било прието както се надяхах. В противен случай досега да ми беше отговорил. Мълчанието е най-красноречивият отговор.

Поглеждам към часовника. Време е да се свържа с бабчето. Включвам компютъра и набирам. След малко лицето ѝ се появява на екрана.

— Здравсти, миличка! Всички в Арецо сме добре. Само дето ще ми липсва пуйката за Деня на благодарността.

— Колко му е двамата с Доминик да се качите на самолета?

— Защо ти не дойдеш да ни видиш? — пита тя.

— В момента не мога да изоставя работилницата. Ако „Бела Роза“ тръгне, предложенията за икономична класа са супер през следващите два месеца...

— Валънтайн, не се претоварвай.

— Ти получи ли мострата на „Бела Роза“, която ти изпратих? Роберта е изработила прототипа.

— Много хубава обувка. Приятно ли ти е да работиш с нея?

— От моя страна няма никакъв проблем. Направила е обувката според спецификациите. По-добра е от китайците. Алфред обаче разправя, че по отношение на цените е непоклатима.

— Това е характерна черта на семейство Анджелини.

— Я ми кажи рецептата за плънката. Тази година Гейбриъл ще готви.

— Дадено.

— Ще дойде цялото семейство — и децата, и роднините, ще има и кестени на покрива — всички ще са тук, с изключение на вас с Доминик.

— Ще дойдем за Коледа.

— Знам. Само че не е същото. Денят на благодарността е твоят празник. Никой не може да пече кестени като теб. Дори леля Фийн ще дойде. Ще скрия алкохола.

— Току-що говорих с нея.

— Тя как е?

— Все същата си е — въздиша бабчето. — Какво ще кажеш за един много модерен празник — ще се свържем по скайпа! — решава бабчето.

— Добре. Чудесно.

— Да ти пусна ли рецептата по имейла?

— Добре. Тогава я пусни направо на неговия мейл.

— Как се чувстваш със съквартирант?

— Много добре. Бабче, направо няма да повярваш какви промени е направил. Къщата стана прекрасна.

— Той блика от енергия. Аз нямах желание да се разправам.

Преди бабчето да се запознае с Доминик, особено през годините след като дядо почина, забелязах, че единственото усилие, което тя полагаше, беше да слезе в работилницата, а вечер да се качи, за да приготви нещо за хапване. Към края аз бях поела почти всички задължения, дори ходех на пазар и чистех. Освен да боядисаме в същия цвят, който познавах от години, не бяхме предприели нищо, за да оправим къщата. Сега вече разбирам защо сме пазили канапетото цели трийсет и пет години. Тя не е имала нито желание, нито енергия да търси ново. Любимото ѝ занимание беше правенето на обувки, а бизнесът ѝ е отнемал всичките сили.

— Много ще ти хареса — уверявам я аз.

— Сигурно.

— Виждала ли си Джанлука? — питам.

— Почти не го виждам. Доста често ходи до Флоренция.

Сърцето ми се свива. Представям си Джанлука в мерцедеса, слаба висока червенокоса мацка се е настанила на предната седалка, някоя от онези италианки, които говорят по четири езика, правят страхотен масаж на врата и приготвят божествени лингуини с миди.

Бабчето продължава.

— В кожарската работилница има много работа. Той не спира да работи.

— Да, и аз съм така — обяснявам ентусиазирано аз. — Питал ли е за мен? — казвам го, преди да успея да се въздържа.

— Джанлука ли? — привежда се напред бабчето. — Не, миличка, не е.

— Моля те, не му казвай, че съм питала дали е питал за мен.

Бабчето ми се струва объркана. Как иначе. Джанлука ме обвини, че се държа като дете, а сега аз доказах, че е бил прав. Добре, че не е натоварил бабчето с изпълненията в Буенос Айрес, макар да ми се иска да го беше направил.

— Добре — съгласява се тя. Мълчи за кратко, след това продължава. — Ще ти пратя рецептата за плънката.

— Благодаря.

Екранът почернява също като настроението ми. Джанлука със сигурност е продължил напред. Той нито страда, нито съжалява! Колко зряла постъпка! Сигурно от време на време се отбива при Карлота — какво по-хубаво от това да подкладеш отново стария огън. Празничният сезон ще бъде направо върхът. Първо Денят на благодарността, след това Коледа, с красива елха, а пък аз ще бъда самотна и нещастна...

Сутринта в Деня на благодарността се събуждам от аромата на пресен градински чай, тиква и прясно опечен хляб. Тъкмо се каня да се претърколя и да заспя отново, когато чувам:

— Вал, крайно време е да ставаш! Трябва ми помощ.

Сядам в леглото и поглеждам през прозореца. Върховете на дърветата покрай река Хъдсън са голи, само на места се виждат последните неокапали златни листа. Сивата река прилича на ковано сребро, където я докосват слънчевите лъчи.

— Идвам! — провиквам се аз.

Гейбриъл е в кухнята и е пуснал миксера. Сложил си е кърпа на черно и бяло райе на главата. Изключва миксера.

— Сложи масата вместо мен. Посветих половин нощ на картичките с имената на гостите.

Топнал е миниатюрни тикви в оранжев гланц и е боднал на всяка зелено флагче, на което е написал името на госта с красив почерк.

— Леле, че хитро.

— Че как иначе. — Той отново насочва вниманието си към крема от тиква.

Джун е ушила оранжева памучна покривка, обточена с бяла дантела. Слагам я на масата. След това отнасям подноса с тиквите и ги поставям една до друга в средата. Подреждам чиниите на бабчето, които Гейбриъл вече е извадил и преброил.

— Няма ли отделна маса за децата?

— Това са глупости. Беязан съм за цял живот, откакто ме слагаха на маса с останалите келешчета. Няма да причиня подобна гадост на твоите племенници и племеннички.

— Както кажеш. Ти организираш партито.

— И ти — напомня ми той.

Разопаковам огромната пуйка, купена от „Лилас“ на Хъдсън стрийт, и я поставям в златно плато за сервиране. Отварям пакетче оранжеви, зелени и сребърни целувки от фолио и ги подреждам около пуйката. Още преди седмица уточнихме всички подробности по украсата. Следвам плана до последната целувка.

— В колко ще започнат да пристигат? — питам аз.

— На обед. До единайсет ще бъдат на парада, след това ще хукнат на площад „Мейси“, ще се качат на метрото до „Кристъфър“, после на покрива за топъл ябълков сайдер и кестени и накрая ще се смъкнат долу, за да се нахвърлят върху птицата. Обядът започва точно в един и половина.

— Много сериозно си се заел, приятелю.

— Налага се. Ще правя суфлета за десерт. Няма да понеса да се надуют като балони, а после да спихнат. Не мога.

— Обичам те по много причини, Гейбриъл. Може би суфлетата ти са номер едно.

— Благодаря. А аз много обичам ти да ме обичаш. Дано нито една от любовните ни връзки не се получи.

— О, Гейбриъл, няма защо да се притесняваш. На мен ми е писано да съм самотница. Знаеш ли какво е общото между мен и гейовете?

— Нямам търпение да разбера.

— За нас няма „И живели щастливо до края на дните си“. Това е още една причина, поради която двамата с теб се радваме на съвършения брак. Нали разбираш? Отивам на покрива да пусна грила — казвам аз.

— На това му се казва добра съпруга — отвърща той, докато излизам.

Грабвам тигана с дългата дръжка и се качвам на покрива.

Гейбриъл е подготвил градината за зимата, но вместо да покрие растенията с чували, е взел муселин от работилницата и ги е загърнал, като е завързал плата в основата с огромни червени панделки. Всичко, до което се докосне, се превръща в изкуство.

Слагам въглища на скарата. Посягам към дълъг кибрит и паля клечка, след което поръсвам запалителна течност върху въглищата. От тях лумват оранжеви пламъци, същият цвят като упоритите листа по най-горните клони на кленовите дървета от другата страна на магистралата.

Навеждам се над парапета, за да погледна Хъдсън и мястото, където реката се влива в Атлантическия океан. От Джанлука ме дели цял океан, мисля си аз, докато наблюдавам белите гребени по вълните.

— Спри — нареждам си. — Престани да мислиш за този мъж! Той вече не те иска.

— Валънтайн.

Мама е домъкнала цял чувал кестени.

— Ехо! — Облечена е в костюм с цвят на тиква и високи обувки в същия нюанс. Брошка във формата на тиква, направена от кафяви квадратни камъчета, проблясва на слънцето. — Не исках да те стресна. Загледала си се към морето като изхвърлена на брега русалка от роман на Филипа Грегъри.

— Всъщност скърбя. Цял живот ще остана сама, мамо.

— Уверявам те, че няма.

— Откъде знаеш?

— Майките знаят тези неща — заявява тя. — Между другото, двамата с Гейбриъл сте организирали страхотен празник. Масата

изглежда божествено. На идване минахме да вземем леля Фийн. В кухнята е и се жалва от трафика. И Джун е долу и помага.

— Значи трябва да сляза.

— Алфред звънна по мобилния. Ще доведе момчетата. Памела ще дойде от Джърси с влака.

— Тя не е ли ходила на парада?

— Не. Знаеш колко много мрази тълпите. Нали е дребничка. Щяха непрекъснато да я блъскат.

— Да, ясно. — Всеки път, когато Алфред и Памела се отклонят от обичайните си занимания, аз започвам да се притеснявам. Той ме уверява, че всичко било наред, но дали наистина е така?

— Какво има? — пита мама.

— Не мога да спра да мисля за него, мамо. За италианеца говоря.

— Много ми е мъчно за теб — прегръща ме тя. — Защо не отскочиш до Италия, след като пуснеш „Бела Роза“? Може пък като отидеш там, Джанлука да се вслуша в здравия разум.

— Не искам да ходя единствено за да ме отблъсне отново.

— Да, права си. Защо тогава не го поканиш да дойде за Коледа?

— Защото ще откаже.

— Не можеш да си сигурна, без да попиташ. — Мама използва същата стратегия, която познава от шестнайсетгодишна, когато си е търсила придружител за абитуриентския бал. Вади годишния албум, разлиства го и прави списък с имената, които намери в указателя. Това се случва всеки път, когато някоя трябва се запуши и има нужда от водопроводчик. — Кажи на Джанлука, че ще се подготвим в негова чест. Нищо не е видял той, преди да е опитал седемте риби на семейство Ронкали на Бъдни вечер.

— Много изкусително — пъшкам аз. — Хм. Джанлука... моля те избери... мен, грозновата трийсет и пет годишна стара мома, или... пържена риба. Хайде, направи го! Избери мен!

— Стига де, не се сещам за нищо друго — свива рамене мама. — Вал... нека първо се повеселим по случай Деня на благодарността. Да те предупредя, че може да е малко напрегнато.

— Защо?

Тя намества очилата в стил „Джаки Онасис“ на малкото си носле.

— Тес и Чарли не могат да се разберат за роднините в Аржентина. Става въпрос за расата. Според Чарли Тес не бива да казва

на момичетата за аржентинския клон на семейството.

— Ти шегуваш ли се?

— Според Чарли било прекалено сложно.

— Искаш да кажеш, че има предразсъдъци ли?

— А, не, май не е това. Говоря за новата информация. Просто не знае как да я поднесе на дъщерите си.

— Нали сама каза, че част от семейството е в Аржентина и е с черна кожа.

— Ти би го поднесла по този начин, но нали ги знаеш какви са семейство Фазани? Тези хора са прекалено надути. Не помниш ли, че майка му искаше купички с лимонена вода, за да могат гостите на приема след сватбата да си топят пръстите?

— Помня, разбира се.

— Прекалено много надувки за дърводелци от Лонг Айленд, но въпреки това си имат самочувствие. Да не говорим колко са тесногръди. Не мога да се разправам с хора, на които мозъците им са с размери на грахово зърно, но в този случай просто се налага.

— Мамо, нямам намерение да крия братовчедите си.

— Не те карам да ги криеш. Просто те моля да не избираш Роберта по скайпа, докато Чарли е наоколо.

— Пълна лудост.

— Това е положението. — Мама стиска устни. — Просто му дай време да приеме новото семейство.

— Ще поговоря с него.

— Не си прави труда. Просто остави тази работа да отшуми.

— Според мен е странно. Чарли се държи на разстояние. Скоро не съм го виждала. Сега вече разбирам защо.

— Той не те съди. И не те вини, задето си ходила там. Не много. Не разбира защо трябва да правиш бизнес с тях.

— Пет пари не давам какво мисли. Чарли може да ме съди и вини колкото желае. Няма да търпя. Сестра ми ще ме подкрепи.

— Говориш за съпруга й. — Мама вдига отчаяно ръце. — Женим се, а после започва теглото.

— Тогава най-добре да направи нещо, за да олекоти товара.

Мама клати глава и тръгва надолу по стълбите. Нещо ми подсказва, че този Ден на благодарността няма да премине мирно и

кратко, както е било между пилигримите и индианците. При нас ще
пламне война.

---

[1] Виден американски дизайнер. — Б.пр. ↑

[2] Лейди Мендъл, или интериорната дизайнерка Елзи де Улф,
организираща чаени партита, на които присъствали известни личности
като Скот и Зелда Фицджералд и херцозите на Уиндзор. — Б.пр. ↑

12.

ЕСЕН В НЮ ЙОРК

Гейбриъл си облича костюм за тържествения обяд или за гощавката с бобената яхния, както я наричаме, докато подготвяме ястията. Слагам си пола и високи токчета, защото щом има лъскави тикви, официалните дрехи са задължителни.

Тес подсвирва, когато влизам в кухнята.

— Сложи си престилка — разпорежда се тя. — Ако си лепнеш някое петно, този кашмир няма да го изчистиш.

Послушно слагам престилка. Тя ми дава шприц, пълен с тесто за каноли.

— Сама направих плезирите — хвали се Джаклин.

— Страхотни са. — Пълня нежното рогче с крем и отхапвам. — Супер! — ахвам.

— Топни крайчето в шоколад — настоява Джаклин. — Научих този номер от водещата Джада Делорентис. Тя яде всичко, което готви по телевизията. Не ми е ясно как успява да се поддържа толкова слаба.

— Нямам никаква представа. — Натъпквам и последната хапка в уста и дъвча.

Тес оставя купата с черен шоколад на плота. Аз посягам към плезирите и започвам да ги пълня, а после топвам крайчетата им в шоколад.

— Италианците са единствените хора на света, които приготвят десерта, докато сервират основното — обяснява Джун, докато прехвърля картофеното пюре в купа.

— Обичаме сладките неща — обяснява Джаклин.

Лея Фийн се е паркирала на челно място на масата, стиснала чаша слаб чай, защото мама не ѝ е предложила абсолютно нищо друго. Новият грандиозен проблем в семейството е пиенето на лея Фийн. Единственото разрешение е да скрием твърдия алкохол с надеждата тя да не забележи. Алфред налива вода в кристалните чаши.

Каризма, Роко и Алфред младши гледат парада на телевизора в хола, а Том храни бебето Теодора с биберон. Чарли маха тапата от бутилката вино. Татко разрязва пуйката на дъската върху плота. Докато той реже, мама прехвърля парчетата и ги подрежда в поднос с листа от спанак.

— Киара, повикай всички, сядаме да обядваме. — Племенницата ми е седнала на един стол и играе на компютърна игра.

Дори не ме поглежда.

— Имате ли звънче? Баба Фазани има кристално звънче с малко сребърно езиче.

Поглеждам я.

— Да, имам звънче. — Грабвам компютърната игра от нея, давам ѝ таймера във формата на кокошка. — Завърти го и чакай да звънне.

— Чудесно се справи — прошепва Гейбриъл и грабва кибрит, за да запали свещите в средата на масата. — В подобни моменти се радвам, че хората от семейството ми са мъртви.

— Изобщо не е смешно.

— Мъртви са, какво? Няма да ги върна.

— Не можеш — провиква се леля Фийн. — И ти е по-добре без тях. Аз имам разни роднини, които са като адови изчадия.

Винаги се впечатлявам, защото леля Фийн се преструва на глуха, когато искаш да ѝ кажеш нещо, но щом зашепнеш, тя чува всичко.

Киара пуска таймера до ухото на бебето Теодора и разбира се, малката рева.

— Киара! — изкрещява Тес. — Ще оглушиш бебето.

— Извинявай — отвърща тя, макар да личи колко е доволна от себе си.

— Това не е ли малката дяволица, която ти е прекъснала сношението? — пита поверително Гейбриъл.

— Същата. Тогава беше тръгнала на мисия.

Татко се настанява на челно място на масата, а мама поставя пуйката пред себе си, тъй като тя ще сервира.

— Пробвах плънката, Гейбриъл. Съвсем същата е като на Теодора. Докарал си я безупречно — хвали го мама. — Невероятна е. И много пухкава е станала.

— Благодаря — пъчи се гордо Гейбриъл.

Гостите един по един намират местата си, след като проверяват картичките с имената си.

— Къде е Пам? — обръщам се към Алфред.

— Горе. Има мигрена — отвърща той и докосва с пръст главата си.

— Казах ѝ да полегне в моята стая. — Гейбриъл поставя кошничка с прясно опечени хлебчета в средата. — Зелените стени ще я излекуват.

— Тази година ще се хванем за ръце... — започва татко.

— Няма да се хващам за ръце — оплаква се леля Фийн. — Католическата църква е пропаднала вдън земя, когато са започнали този... не ми харесва в църквата и този обяд не ми харесва.

— Добре, тогава няма да се държим за ръце — примирява се татко.

— Чакай малко, татко — прекъсвам го аз. — Лельо Фийн, ако татко иска да се държим за ръце, значи ще се държим за ръце. Той е главата на семейството. Ти си нашата любима пралеля, но той определя правилата.

Всички на масата млъкват.

Навеждам глава. Затварям очи и вместо да си представя Христос на небесния му трон, заобиколен от хор светци, аз виждам Джанлука. Връзката ни може и да е мъртва като есенните листа, аранжирани в средата на масата, но нещата, които научих от него, са живи. Щеше да се гордее с мен, че съм застанала на страната на татко и съм уважила ролята му. Джанлука ме научи, че традицията не е нещо, което просто следваме, а е онова, което ни създава. Сега, след като Пери стрийт 166 е мой дом и това е първият официален празник на моята маса — и на Гейбриъл — аз решавам. Аз съм тази, която определя правилата.

— Хванете се за ръце — настоявам аз.

— Е, какво пък толкова — примирява се леля Фийн и стиска ръката на Гейбриъл, седнал от дясната ѝ страна, и на Чарли от лявата.

— Мили боже, искаме да ти благодарим. Измина година на премени...

— Промени — поправя го мама.

— На промени. Тъща ми замина в старата родина при новия си съпруг. Внуците ни растат здрави и силни, леля Фийн се възстановява

след тежкото си положение в Арецо, аз вече нямам проблеми с простатата...

— Простатата — въздиша мама.

— Гейбриъл се зае с четката и превърна Пери стрийт 166 във финикиански дворец.

Мама тъкмо се кани да го поправи, че се казва венециански, но аз стискам ръката ѝ, за да мълчи. Египет и Венеция са сравнително близо. Тя схваща намека и оставя татко на мира.

— Опитвам се да кажа, Господи, че ти благодарим. Джун, ти си истинска ирландка и ние те обичаме открай време...

— Благодаря, Дъч — отвръща Джун с наведена глава.

— Благодарим ти, Господи, за масата, отрупана с ястия, за тиквата от Вегас, за виното от твоето грозде и да знаеш, лельо Фийн, че няма да те изпускам от поглед. Нямам желание да прекараме Деня на благодарността в спешното отделение на „Сейнт Винсът“.

— Не съм искала да ви създавам неприятности — цупи се леля Фийн.

— И така, Боже — продължава татко, — мина още една година. Благодарим ти. В името на Отца, Сина и Светия Дух... амин.

— Отивам да видя как е Памела — решава Алфред, когато сестрите ми започват да подават платата. Той се качва на горния етаж, докато ние помагаме на децата да си сипят.

Аз посягам към пуйка, пюре от картофи и зелен боб. Разстилам салфетката в скута си. Заслушвам се, когато татко и зетъвете започват да обсъждат футбола в колежа, заговарят за Нотър Дам и мястото на ирландците в класацията тази година. Годишите може и да минават, децата да растат, може да се роди ново бебе и да се появи нов съпруг, но всяка есен, всеки Ден на благодарността се говори за футбол.

Алфред се връща угрижен.

— Памела добре ли е?

Той кима.

Забелязвам, че не яде. И аз не съм гладна. Става нещо, нещо скрито. Виждам сенките. Не мога да различа звяра, но той дебне, усещам го. Когато вдигам поглед към брат си, ми става ясно, че и той го усеща.

— Вал, разкажи на Фийн за Буенос Айрес. Тя още не знае подробностите — моли Джун.

Мама ме рита под масата.

— Много е хубаво — отвърщам аз.

— Това ли е всичко? — мръщи се Фийн. — Аз се качвам на автобуса и ходя да залагам в Атлантик Сити — това е хубаво. Но Аржентина? Би трябвало да е нещо повече. Нали така? — Фийн размахва вилцата си.

— Разкажи й за реката, за калдъръма — настоява Джун.

— Прекрасно е.

На масата се възцарява тишина.

— Нали имате роднини там?

— Да, лельо Фийн.

— Така и не ми показва снимки.

— Имам. Ще ти ги покажа по-късно.

— Добре. Какъв кеф само да чакам месеци наред, за да видя най-сетне роднините ти, с които едва ли някога ще се запозная. Докато чакам, сигурно ще умра, а ти ще си мислиш: „Леле, така и не показах снимките на леля Фийн“. Никога повече няма да се кача на самолет. Искам да видя новопоявилите се братовчеди, преди да умра.

— Ще ги видиш, лельо Фийн — уверявам я аз.

Децата се кискат, докато ръчкат лъскавите тикви с вилци.

— Не съсипвайте масата — моли ги мило мама.

— Да ви кажа, когато станете на моята възраст, няма смисъл да криете това или онова. Включително и пощата. Може да спечеля от лотарията и ако умра, дори няма да разбера. Но да знаете, че никой от вас няма да може да прибере парите. Ще видите вие. Може да ми стане нещо на стомаха. Прас. Както си седя, падам и край. Така че ако нямаш нищо против, донеси снимките.

— След малко, лельо Фийн — настоява Тес.

Зет ми Чарли се размърдва с неудобство на стола.

— Кой иска да се поразходи в парка? — пита зет ми Том.

Киара, Роко, Алфред и Каризма скачат.

— Бебето е неспокойно. Има нужда от чист въздух. — Той целува Джаклин по бузата. Истината е, че Том има нужда от чист въздух. Тези семейни обеди буквално го задушават.

Том помага на момичетата да си облекат палтата. Алфред закопчава якетата на момчетата.

— Искаш ли да дойда с теб? — обръща се той към Том.

— Не, няма нужда — отвърща зет ми и поставя Теодора в количката. — Те са големи момичета и момчета.

— Да! — потвърждава Киара, но по лицето ѝ се изписва дяволито изражение и тя присвива очи. Сигурно има намерение да спре някое такси, да остави бебето вътре и да го пусне да се повози из цял Ню Йорк.

— Щом се върнете, се качваме на покрива, за да печем кестени и маршмалоус^[1], нали?

Децата пискат очаровани и хукват надолу по стълбите.

— Енергията направо блика от тях — смее се Джун.

— Тъкмо затова нямах свои. — Фийн дръпва салфетката от скута си и я прави на лигавник, а след това я пригладва. — Съсипват всичко, до което се докоснат.

Допивам чашата си. Свеждам поглед над храната, която така и не съм опитала. Затова пък пия трета чаша вино. Това не е никак добре.

— Дай снимките — настоява леля Фийн.

— По-късно — насилвам се да се усмихна аз.

— Вал още не се е нахранила, лельо Фийн — бърза да добави мама.

— Тя ще яде, а аз ще разглеждам снимките.

— Няма да гледаме никакви снимки — кресва Чарли.

— Защо пък не? — пита Фийн.

— Не и докато децата ми са тук.

— Те са в парка — уточнява мама.

— Какво значение има? — оглежда ни леля Фийн, напълно объркана. Върти очи също като лимоните на някой автомат за залагане.

— Не искам да влязат и да ги видят — заявява Чарли.

— Да не би да са порноснимки? — вдига ръце Фийн.

— Не са... порно. — Мама едва изрича думата, тъй като няма желание да говори за порно на масата (нито пък по друго време).

— Кажи на леля си какъв е проблемът, мамо — съска Чарли.

— Няма никакъв проблем — поправам го аз. — Поне не и за мислещите хора.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — поглежда ме Чарли.

— Престанете да се карате, а ти донеси снимките — разпорежда се леля Фийн. — Когато двете с Теси умрем, няма на кого друг да разчитате, освен на вас самите. Кръвната линия ще се скапе като

затлачена вена. След като сте си намерили роднини, искам да ги видя. Какво толкова?

— Не сега — отвърща мама.

— Просто не разбирам защо... — настоява леля Фийн.

— Защото са черни — продължава да съска Чарли. — Точно така. Афроамериканци са.

Леля Фийн е объркана.

— Не е възможно да са афроамериканци, защото не са американци. Те са аржентинци — поправам го аз. Но дори това не е точно, защото са смес от няколко култури. Еквадорци, африканци и италианци.

— Както и да извърташ, цветът ясно се вижда, а той е черен — поправа ме Чарли.

— Не, смесен е.

— Смесен — чуди се леля Фийн. Май бабчето не ѝ е съобщила подробности за изгубените ни роднини. Леля Фийн мисли. След това отсъжда: — А вие какво очаквате? Нали са на юг от Мексико.

— Това пък какво общо има? — обажда се мама.

— Ами погледни картата — свива рамене Фийн.

— Добре, вижте. Преди да прекалим с тази работа, нека просто кажем, че съм се запознала с част от семейството. Аз ги харесвам, те са добри хора и двамата с Алфред ще правим бизнес с тях. Да, чернокожи са и също така са италианци.

— Дрън, дрън, дрън — криви се Фийн.

— Точно така. И двете са чернокожи. И са много красиви. — Дрънкам като малоумна глупачка. И по средата на абсурдния разговор разбирам, че се държа като глупачка.

— Естествено, че това ще кажеш. — Чарли трясва вилицата на масата.

— Това пък какво трябва да означава? — врътвам се аз към него.

— Ти приемаш всичко. Много си либерална.

— Това какво общо има с роднините ни в Аржентина?

— Доволна си, че чернокожи ще напълнят в семейството. Да, давай, добре, нека всякакви да се присламчат — размахва ръце той. — За теб няма никакво значение.

— Защото няма. Какво значение има цветът им?

— За мен има. Не искам момичетата ми да се приберат един ден вкъщи с чернокожи момчета. Разбра ли? Аз съм за равенството и смятам, че всеки е еднакъв в очите на Господ. Просто не искам моите дъщери да се женят за такива.

— Чарли! — Джун отмества стола си назад. — Ти сериозно ли говориш?

— Сериозно говори — клати тъжно глава Тес. Очевидно са се карали месеци наред по този въпрос.

Чарли оглежда останалите на масата с надеждата някой да го подкрепи.

— Татко, подкрепи ме.

— Слушай, откакто се разболях от рак, нищо не ме притеснява — вдига ръце баща ми. — Светът е мой и вие сте в него.

— Благодаря — отвръща саркастично Чарли.

— Съпругът ми не е виновен, че имаме чернокожи роднини — намесва се мама.

— Никой няма вина, мамо — обаждам се аз.

— Не исках да прозвучи по този начин — вдига ръце тя, както винаги, когато е нервна. — Просто заговорим ли за расови проблеми, все казвам нещо нередно.

— Нищо лошо не си казала — успокоявам я аз. — А и няма нищо лошо в това, че имаме чернокожи роднини.

— За теб може и да няма — сопва се Чарли.

Обръщам се към него.

— Не сме открили, че роднините ни имат наркокартел.

— А ти откъде знаеш, че нямат?

— Чарли, ти наистина си луд — не се стърпявам аз. Не съм яла и усещам, че започвам да губя самообладание. В момента съм в състояние да се сбия и с мечка.

Мама се опитва да ме защити.

— Виж, Чарли. Валънтайн не отиде в Аржентина, за да разкрие някоя мръсна семейна тайна.

— Напротив, открила е онази скица, нали Тес ми каза, и е хукнала да търси Ралф...

— Рафаел — поправам го аз.

— Рафаел, все тая. След това се качва на самолета, заминава и започва бизнес с тези хора. Я стига. Ние какво правим тук?

Изправям се и се привеждам над масата.

— Как смееш, Чарли! Никой никога не е искал нищо от теб. Ти се натресе в семейството и всички сме се държали безупречно с теб. Когато двамата с Тес имахте нужда от помощ, за да си купите къща, всички до един...

— А, сега ще натякваш, така ли?

— Да не би да е лъжа? Само че ти не си и чувал за елементарна благодарност. Е, черната ми половина ти зае пари, ясно ли ти е? — изкрещявам аз.

Тес става.

— Я се успокойте.

Гейбриъл ме подава гризина. На него мога да разчитам напълно. Знае как ми пада кръвната захар.

— Той има нужда от професионална помощ! — соча аз зет си. Усещам, че съм леко пияна. Стискам масата.

Чарли се надига.

— Седни, Чарли — кресва татко. — Никой няма да мръдне от тази стая.

Чарли послушно сяда на мястото си.

— Няма да търпя това. — Татко удря с юмрук по масата. — Не позволявам никакви скандали. Никой няма да ходи никъде, докато не се разберам по този въпрос.

— Успех, племеннико. — Леля Фийн си почиства зъбите с клечката, на която беше забодено името ѝ в тиквата.

Всички оставаме смълчани за момент, тъй като не знаем нито какво да кажем, нито какво да направим.

— Тръгвам си — заявява Памела от вратата зад нас. Обръщаме се към нея. Тя е в коридора. Облякла си е палтото.

— Пам, станала си. Как е мигрената? Ела да похапнеш. Плънката е хубава като на мама — обяснява майка ми.

— Не се дръж покровителствено с мен.

— Нищо подобно. — Мама ни поглежда. — Нали?

Тес и Джаклин клатят глави, за да потвърдят, че не е казала нищо лошо.

— Хайде, няма ли и вие да се намесите? — поглежда Памела сестрите ми.

— Добре ли си, Памела? — пита Джун. — Да не би да съм пропуснала нещо?

— Това. Това си пропуснала. Същото, което съм пропуснала и аз. — Тя хвърля един лист и той пада на масата. Посягам и го изглаждам с ръка. Изглежда Памела го е свила на топка и го е мачкала часове наред. Това е разпечатка от имейл.

— Прочети го — излайва тя. — Принтирах го вкъщи и докато бях във влака, го научих наизуст. Хайде. Чети.

— Какво трябва да прочете? — пита татко. — Какво пише, Вал? Алфред заравя лице в ръцете си.

— Заради мен е. Всичко е по моя вина.

— Кое? — пита тихо мама.

— Всичко. Вината е моя.

Мама гали брошката тиква и мисли. След това се сеща.

— Да не би да си... нарушил закона? Откраднал ли си нещо, Алфред?

Той я поглежда така, сякаш е напълно луда.

Тя се обляга облекчено на стола.

— Прекара двайсет и три години на Уолстрийт. Всеки ден четем във вестниците, че някой човечец е направил нещо, което не е обмислил, и това го е довършило, финансовият свят е сложен.

— Какво, по дяволите, си направил? — излайва леля Фийн към Алфред.

— Имал е извънбрачна връзка! — изкрещява Памела. — Връзка. Изневерил ми е. Честит празник на всички!

— Пам... — надига глас сестра ми Тес.

— Хич не ми викай Пам. Да не би да си забравила, че съм Тракчо.

— Тропчо — поправя я Джаклин.

— Все тая. Наричайте ме както пожелаете, защото се махам оттук! От години наред ме карате да се чувствам като аутсайдер и знаете ли какво? Истина е. Бях различна. Бях нормална, докато вие всички до един сте напълно луди! Знаех си, че сте за лудницата, още преди да се омъжа за него, но с времето стана още по-зле. Търпях ви, шантави негодници, защото обичах сина ви. Само че синът ви е решил, че вече не ме обича. Тръгнал е да чука наред...

Алфред скача.

— Не е вярно, Пам. Обичам те.

— Приказки! Празни приказки! Това ли е всичко, което ще ми кажеш? Такива думи ги има цял милион в речника.

Татко кима.

— Така е, така е.

Памела прокарва ръце по тялото си, от бюста до кръста, и ги спуска надолу по бедрата.

— Алфред. Погледни ме — нарежда тя.

Той засрамено е навел глава над масата.

Пам снишава глас и изръмжава:

— Казах да ме погледнеш!

Брат ми вдига поглед към нея. Очите му плуват в сълзи.

— Аз спазих моята част от уговорката. Все още съм момичето, за което се ожени. Не съм се променила. Не съм качила седем кила, след което да смъкна пет и да кача нови десет, както прави майка ти, откакто е омъжена.

Мама ахва.

— Точно така! — изкрещява Пам. — Няма ли най-сетне да смъкнеш проклетите килограми?

Мама е ужасена. Поглажда корема си и се изправя.

— Погледни мен обаче. През декември 1994-та бях трийсет и шести размер, а сега, на втори ноември 2010 година, съм все още трийсет и шест. Колко жени могат да се похвалят със същото, след като са родили две деца с глави като топки за боулинг?

— Мили боже! — ахва татко.

— Всички сте един дол дренки. До един. Той лъже, но и вие лъжете! До един лъжете! Разпространявайте лъжи, клюкарствате...

— Ние си говорим и обсъждаме, но... — опитва се да се защити мама.

— Мамо, ти си най-ужасната от всички! — напада я Памела. — Всички знаят, че криеш етикетите на роклите, които купуваш, носиш ги по веднъж, след това ги връщаш и си искаш обратно парите.

— Беше само веднъж! Направих го един-единствен път!

— Въпреки това е лъжа. Незаконно е!

— Роклята беше сигналнозелена, а този цвят не ми отива. Стоях с гръб към стената, а и нямах какво друго да облека.

— Ами ти? — сочи ме Памела. — Ти си крадла. Съседът ти, господин Матера, почина преди две години, а ти продължаваш да му прибираш вестника всяка сутрин.

— Беше случайно. Писах на редакцията след известно време. — Лицето ми пламва от неудобство.

— А ти? — сочи тя Тес. — Лъжеш касиера в лунапарка, че и двете ти деца са под шест години, а те са на седем и девет. Караш собствените си деца да пълзят под бариерата на колене, за да минат гратис.

— Не ми уважиха безплатните билети — обяснява Тес.

— Пак е лъжа и измама! — писка Памела.

— Ами ти? — посочва Джаклин. — Ти подаряваш чужди подаръци! Точно така. Подарих ти комплект гримове от „Есте Лаудер“ за рождения ден, а после го видях под елхата за Тес. Ти ѝ го подари от свое име!

— Цветовете ѝ подхождаха повече, отколкото на мен — свива рамене Джаклин. — Аз съм зима, а тя е лято...

— Няма значение. Пак е лъжа и измама!

— Всичко ми беше ясно до подаряването на чужди подаръци — намесва се Джун. — Но това последното е въпрос на кожа.

— Тя се опитва да каже, че всички тук сме грешни — обяснява ѝ татко.

— Точно така, татко, това се опитвам да кажа. И преглъщах през всичкото време. Не мога да повярвам, че ви търпях, след като знаех какво става, но те обичах толкова много, Алфред, че понасях всички тези скапанияци! От всички семейства в Куинс, от милионите семейства, как можах да попадна тъкмо в това?

— Обидена съм... — надига глас мама.

— Обиждай се колкото искаш. Твоя си работа. Приключих с вас. — Памела крачи зад масата досущ като прокурор от сериала „Закон и ред“. — И още нещо. Чарли и Том се чувстват по същия начин. Точно така, докато вие шушукате зад гърбовете ни, и ние шушукаме зад вашите! Точно така, роднините по брак злословят зад гърба ви! Според вас защо Том винаги гледа да се измъкне на разходка? Няма човек, който чак толкова много да обича чистия въздух! Той не може да ви понася, хора! Ами Чарли? Кажи им, Чарли. Разкажи как си измисляш

извинения и лъжеш, че си на работа, за да се събираш с тях само на двата големи празника през годината!

Тес се обръща към съпруга си.

— Истина ли е?

Чарли свива рамене.

— Така ли? — избухва Тес. — Познай какво те чака. Следващата ни ваканция е в Буенос Айрес! Точно така! Отиваме да се запознаем с южноамериканския клон на семейството.

Чарли, обзет от чувство на неловкост, че е заловен, протяга ръка, за да я прегърне. Тя се дръпва рязко.

— Осемнайсет години слушам как се оплаквате и вече ми писна! Ако не е политика, е религия. Ако не е някоя корпорация, тогава плюете противния сос, който сами сте приготвили. — Памела е стиснала юмруци. Продължава да крещи. — Пет пари не давам дали приготвяте соса с чесън на прах или с цели скилидки! Вкусът му е същият. Просто сос! Домати и вода! Яжте си го и млъкнете веднъж и завинаги! Престанете да се оплаквате!

— Че кой се оплаква? Не чувам някой да се оплаква — обажда се Фийн.

Памела не ѝ обръща никакво внимание.

— Благодаря на бога, че не се запуснах! Как само ми се е искало. Искаше ми се да обуя ниски велурени ботуши, да си хапна картофен чипс, да гледам сериали по телевизията, но не го правех! Непрекъснато бях нащрек. Непрекъснато се поддържах! Добре че си запазих фигурата, защото когато остана сама, това тяло ще бъде моето отмъщение! — Памела вдига високо и победоносно ръце. — Това е билетът ми за бъдещето! Само гледайте!

Гейбриъл е полегнал на плота в кухнята като омагьосан, все едно гледа любимия си сериал. Без да сваля очи от представлението, той гребе с лъжица от канолите и похапва. Леля Фийн се киска доволно, докато семейството ни се разпада пред очите ѝ. Мама хлипа, заровила лице в салфетката.

Чета безмълвно смачкания имейл.

„Любими Алфред,

Времето ни не е сега, дните ни не са наши, макар чувствата ни да са истински. Никога не забравяй колко много те обичам. Честит Ден на благодарността, скъпи Фредо, винаги ще бъда благодарна за времето, което прекарахме заедно.“

С много любов, винаги твоя: Катлийн

Лаптопът, отворен на плота, изпиуква веднъж. След това още веднъж. Накрая и трети път.

— Бабчето е на скайпа — казвам аз.

— Затвори капака! — изкрещява мама и се обръща към Гейбриъл. — Затвори го!

Гейбриъл изключва тъкмо когато лицето на бабчето се появява на екрана. Той затваря капака, после дръпва метнатата на рамото му кърпа и избърсва челото си.

— Оставете я да чуе! Нека бабчето чуе какво става! Аз нямам какво да крия! Пет пари не давам, дори цяла Италия да научи как съм била стъпкана! — крещи Памела.

— Не става въпрос за теб — опитва се да я успокои Алфред.

— Знам! Става въпрос за теб. Ти си един от тях, дори когато се опитваше да не бъдеш. Същият си като тях. И ти ми обърна гръб.

— Памела... — започва тихо той.

— Тя те нарича Фредо. — Памела блъска гърдите на Алфред, когато той се опитва да я прегърне. — Аз те наричам Фредо. Аз! — Избухва в плач, когато той я прегръща. — Пусни ме. Искam си момчетата. Къде са?

— В парка — отговарят Тес и Джаклин в един глас.

Памела се изтръгва от ръцете на Алфред и си тръгва.

— Пам, моля те, седни. Моля те, не си тръгвай. — Мама става. — Можем да помогнем.

— Ти ли? И какво ще направиш? Ще ми кажеш, че не съм прочела имейла ли? Ще ми кажеш, че не е истина ли? Случайно да чу Алфред да отрича? — Памела притиска длани като за молитва. През сълзи заявява: — Добре, че гледам Опра.

Татко пъшка.

— Точно така, татко — поглежда го вбесено тя. — Опра ми помага. Тя направи предаване за управлението на парите и аз го гледах, защото... — В този момент прави нещо много странно. Подпира ръце на ханша също като Сюзън Бойл, докато флиртува със Саймън Коуел и Пиърс Морган в „Британия има талант“. Разклаща бедра настрани и продължава. — ... съпругът ми беше уволнен от банката...

— Мислех, че ти си напуснал — обажда се Фийн, толкова доволна, че вече е почти на седмото небе. — Напуснал бил. Оказва се, че си получил едно яко текме по задните части.

Мама ѝ хвърля убийствен поглед.

— Опра съветваше жените как да пестят, когато времената са трудни. Последвах съветите ѝ, знаете ли защо? Защото съм добра съпруга и искам да облекча товара на мъжа си! Да, ама не! Той сам се издъни.

— Благодаря ти, Майко Тереза... опа, Опра! — облизва устни леля Фийн, нетърпелива да чуе всички подробности.

Пам продължава.

— Бяха поканили терапевт, който обясни, че в момента мъжете били много уязвими, че жените трябвало да бъдат особено чувствителни към техните... — Тя отново разклаща бедра. — Към съпрузите, заради икономическия крах. Тогава не се замислих много, защото Алфред ми се стори щастлив тук при елфите, дето фабрикуват обувки. А пък животът ни въпреки си течеше добре. Точно така, дори сексуалният ни живот!

Татко покрива лице с ръце. Това разкритие ще го убие.

Памела продължава да писка:

— Експертът при Опра каза: „Проверявайте имейлите на мъжете“. — Тя снишава глас и започва да ръмжи като актрисата Линда Блеър в „Екзорсистът“. — Това и направих. Така разбрах за Катлийн Суини. — По лицето ѝ се стичат сълзи.

— Чакай, Пам. — Алфред се протяга към нея. Тя не му позволява да я докосне.

— Каза, че никога няма да ми изневериш. Обеща, защото баща ти е изневерявал на майка ти.

— Чакай малко... — Мама скача.

Памела я поглежда.

— Точно така. А ти си се примирила. Само че аз имам малко по-добро мнение за себе си и повече достойнство от теб. — Тя поглежда Алфред. — Остани тук. Остани с лудите си сестри, с баща си, прелюбодееца, със суетната си майка и пианата си пралеля...

Лея Фийн отмята глава назад и прихва.

— Става въпрос за мен!

— Защото... — Памела стяга колана на палтото си трийсет и шести номер. — Аз си хващам момчетата и си отивам къщи. Помниш ли къде е? В къщи? Онова място, където създадох семейството ти.

Пам тръгва по стълбите. Токчетата ѝ тракат чак до долу. Алфред хуква след нея.

Входната врата се блъска след тях.

— Някой да иска десерт? — пита застаналият зад плота Гейбриъл. — На мен някоя и друга глътка алкохол за храносмилане ще ми дойде добре. Какво предпочитате, „Фер нет Бранка“ или „Битърс“?

— За мен парче тирамису — решава Джун. — Това е най-потресаващият Ден на благодарността, на който някога съм присъствала.

— Извинявай, Джун. — Мама попива сълзите си. — Съжалявам, че чу всичко това.

— Това семейство трябва най-сетне да порасне. — Джун отмества чинията си настрана.

Лея Фийн ръкопляска.

— Колелата изпаднаха. Изпаднаха. Изпаднаха!

— Млъквай, Фийн — срязва я Джун. — Ти си една злобна дърта сврака. На гърба си носиш камилска гърбица от горчицина.

— Гърбицата е от остеопорозата. Разпадане на костите. Карак много тежка менопауза — обяснява Фийн.

— Пет пари не давам. Ти си единствената дъртачка, която познавам, и оглупяваш с всяка изминала година. Всички тези хора стъпват на пръсти наоколо ти, но аз не се страхувам от теб.

— Значи нападаш една самотна вдовица навръх Деня на благодарността. Браво — прошепва Фийн и се опитва да предизвика малкото съчувствие, останало у роднините ѝ.

— Горката Фийн — обръща се към нея Джун. — На теб никога не ти стигна, нали? Сестра ти те пазеше като рохко яйце, а останалите се страхуват от теб. Всички се боят от гадните ти настроения. Без мен

обаче. Аз те виждам какво представляваш. Някой трябва хубавичко да те поразтърси. Но дори тогава няма да ти дойде умът в главата. На теб никога нищо не ти стигна. Олеле! При повечето хора е така. Но разликата между теб и тях е, че другите продължават напред. Те не се хербаризират като теб. Не обвиняват другите за бедите си, не звънят на адвоката да съди града всеки път, когато се проснат на тротоара. Остави чашата вино, вземи лупата и се погледни в огледалото. Виж се какво представляваш.

Леля Фийн изпъва гръб.

— Ти какво...

— Аз приключих. — Джун мести поглед към Чарли, който извърща очи.

— Засрами се, Чък. Отвори си очите. Светът вече не е в черно и бяло, не е дори и кафяв — той се състои от съвършено нови нюанси. Побързай. Време е господ да посъживи цветовата гама. Значи сестрата на жена ти се качва на самолета и открива, че в семейството има чернокожи — хора, които работят яко, за да си изкарват прехраната, говорят испански и отглеждат маслини. И какво от това? Това по какъв начин се отразява на твоя живот? Наистина ли искаш да пропилееш безценните мигове от живота си, като мразиш хора, които дори не познаваш и които живеят през един континент? Ако това е представата ти за живот, твоя работа, Чък, но не принуждавай и нас да слизаме до идиотското ти ниво. Засрамваш всички ни с невежеството и тесногръдието си.

— Джун — предупреждава я Тес.

— Млъквай, Тес. Познавам те от бебе. Сега разговарям със съпруга ти. — Джун отново се обръща към Чарли. — Ще ти кажа нещо за чернокожите — знам, защото съм обичала и бели, и черни, и филипинци — май беше филипинец... дали не беше хаваец? Няма значение. Пробвала съм божии творения от Бостън до Бул и знам какво говоря. Това обижда ли те?

— Страшен Ден на благодарността, няма що — прекъсва я татко. Джун поглежда Чарли.

— Отговори ми?

Чарли клати глава.

— И аз така мисля — продължава Джун. — Би трябвало да си горд, че дъщерите ти имат роднини в друга страна, че тези хора са с

малко по-различна патина от теб. Но да спрем дотук, Чарли. Ти си сицилианец, твоите хора са най-обикновено гребло в кануто за Северна Америка. Знаеш го много добре, въпреки това се държиш така, сякаш Сицилия е страната на пилигримите и осветения хляб. Ще ти кажа — нали вече си част от семейството — вие сте африканци. Това е чисто и просто пигмент, Чарли. Най-обикновен пигмент. Така че престани веднага. И без това ме подразни.

Гейбриъл поставя тирамисуто пред Джун.

— Съжалявам — мрънка смирено зет ми.

— Ще ти кажа за кого ще се омъжат дъщерите ти. Ще се омъжат за хора точно като теб, Чарли. Така че ако искаш да доведат у вас двама тесногръди глупаци, тогава смятай, че желанието ти е изпълнено.

Гейбриъл ѝ налива кафе. Остава сметаната и захарта пред нея. Тя си сипва сметана и разбърква.

— Този свят е кафе с мляко бе, хора. — Отпива. — Свиквайте.

Помагам на леля Фийн да седне на задната седалка в таксито. Тя стиска плика, пълен с вкусотиини от обяда, все едно някой ѝ е подарил златно кюлче. Моля шофьора да я изпрати до входа и той се съгласява. Тя ми маха.

Отварям входната врата и виждам, че в работилницата свети. Изритвам обувките, защото високите токчета направо ме убиват. Пръстите ми пулсират също като главата, всичко ме боли след най-ужасния празник, който някога съм прекарвала.

Надничам в работилницата. Алфред е седнал на бюрото си, навел глава. Татко се е настанил на работната маса и го наблюдава.

— Здравсти, момчета — възкликвам аз, когато отварям вратата. — Алфред, добре ли си?

Той не отговаря. Поглеждам баща си. Татко ме поглежда и поклаща глава.

— Алфред — вика го тихо той.

Брат ми продължава да мълчи.

— Синко? — Татко става от работната маса и пристъпва към него, след това отпуска ръце на раменете му. Алфред се разплаква.

— Всичко ще се оправи, Ал — успокоява го татко.

Алфред се обръща и се изправя. Прегръща татко и заравя лице на рамото му. Сълзите го задушават. Татко ме поглежда и го притиска до себе си.

— Съсипах всичко, татко. Абсолютно всичко.

— Допуснал си глупава грешка, но нищо не си съсипал.

— Тя ме напусна.

— Ще ти прости, синко.

— Защо да го прави? — пита Алфред.

— Ела тук. — Татко му помага да седне. След това придърпва работния стол по-близо. Поема ръцете на брат ми в своите.

— Ти си добър син. Чудесен човек. Не минава и ден, без да изпитам гордост от всичко, което си постигнал. Гордея се дори когато ти не се гордееш с мен. Вършил съм грешни неща и тази проклетия все още ме измъчва. А ето че сега същото сполетя и теб.

— А аз те обвинявах, татко. Обвинявах те, а след това направих същото.

— Няма нищо, че си ме обвинявал. Това е защото си осъзнавал, че съм направил нещо нередно.

— Аз съм лицемер — свежда глава Алфред.

— Изслушай ме. Аз обърнах гръб на брака си за известно време и не се гордея с тази постъпка. Докато траеше онази връзка, сякаш бях на някакво тъмно място. Тогава не го знаех, но сега, като поглеждам назад, разбирам, че не съм мислил разумно. Имах чувството, че животът ми е приключил, че не съм там, където трябва. Обвинявах майка ти, че не съм постигнал нищо. Не знам, просто бях израснал в дом, в който мама не спираше да бута татко напред. Просто бях свикнал жената да го прави непрекъснато. Изпуснах едно повишение, прибрах се и когато разказах на майка ти, тя отвърна: „Дъч, не се притеснявай. Ще има ново повишение. Постарай се повече“. Тогава трябваше да оценя думите ѝ, но се почувствах толкова нещастен, че не можех да си намеря място. Трябваше да си възвърна самочувствието. Затова тръгнах да си търся белята, по този начин се почувствах отново жив, отново бях в играта. Само че това беше временно разрешение. А докато бях с другата жена... сърцето ми...

Татко бърше сълза, но бързо се стяга и отново насочва вниманието си към брат ми.

— Сърцето ми беше разбито, защото обърнах гръб на хората, които ме обичаха, и то заради жена, която търсеше любовта, която аз отдавна бях открил. Сега всичко това ми прилича на... струва ми се, че е някакво противоречие...

Въздишам тихо, докато татко се опитва да открие подходящата дума.

— Но не беше така. Най-хубавото беше, че имах съпруга и четири деца. Те бяха моята визитка пред света. Това ми даваше сили. Само че аз ги захвърлих и едва тогава открих истината. С майка ти бяхме създали прекрасно семейство. Тогава обаче си мислех, че имам нужда от нещо повече, исках внимание, исках някой да ме цени. Исках всичко, както и да му се казва.

— Не искам да я изгубя — мрънка Алфред.

— Няма да я изгубиш, Алфред. Няма. Просто трябва да си настоятелен. А когато тя е готова да ти прости, ще имаш шанс да започнеш отново. Ще ти се наложи отново да изградиш живота си с нея.

— Не знам дали ще мога. Не знам дали тя ще ме допусне до себе си.

— Няма да е лесно. Най-трудното за мен беше да спечеля отново майка ти. Говоря за втори път. А и всеки мъж е различен. Ти обаче си направен от много по-добър материал от мен. Ти си умен, по-предан и си инат. Можеш да обърнеш нещата. Аз ще ти помогна с всичко, с което мога. Стига да ми позволиш.

— Извинявай, татко.

— Не ми дължиш нищо, сине. Не ми дължиш извинение. Абсолютно нищо.

— И аз те нараних.

— Защото аз те нараних. Така вече сме на чисто.

И отново прегръща Алфред.

Наблюдавам ги дълго. Не съм предполагала, че този ден ще настъпи.

— И аз страдам — обаждам се аз. Нямах намерение да говоря, но думите сами се изплъзнаха. Покривам устата си с ръка.

Татко вдига поглед към мен.

— Татко, знам, че ни обичаш, но има причина да не съм омъжена. Има причина, поради която не мога... — Усещам как сълзите

ме задушават, но ги спирам. — Не мога да се доверя на нито един мъж. Наистина ми е много трудно. Простила съм ти, но това не означава, че съм успяла да потисна страховете. Все още се страхувам да обикна някого, за да не бъда разочарована.

— Съжалявам, Валентина — отвръща той.

Само двама мъже в живота са ме наричали Валентина — татко и Джанлука. Вместо това да ме натъжи, аз се усмихвам.

Джанлука направи всичко по силите си, за да ми помогне да преодолея страховете, а аз го отблъснах, защото не намерих сили да продължа напред. Не пожелах да му покажа истинското си аз, така че накрая той ме изостави, защото не можеше да ме опознае. Аз дори не се борих за него. Не хукнах подире му, когато излезе от стаята ни във „Фор Сийзънс“. Просто останах като закована на място, неспособна да помръдна. Сигурно съм си мислила, че ако хукна след него, няма да знам какво да му кажа, когато спре, няма да знам какво да направя. Затова го оставих да си отиде. Изпуснах един добър, безценен мъж, защото не можах да се сетя за нито една причина, поради която да го накарам да остане.

— Алфред?

Брат ми и баща ми ме поглеждат.

— Ти поне знаеш какво се случва, когато нарушиш обещание. А аз дори не мога да обеща.

Оставям Алфред и татко в работилницата. Навеждам се, грабвам си обувките и тръгвам нагоре по стълбите. Мисля си за жалкото подобие на писмо, което написах на Джанлука в напразен опит да си го върна. Държах се тъпо, откакто разбих сърцето му. Как можах. Нищо чудно, че не ми отговори. Сигурно си седи в Италия и си мисли: „Тя все още не е разбрала“. Може би някой ден ще ми прости невежеството. В този ден на благодарност ми се иска да протегна ръка и да го докосна. Но тук не става дума за някое от суфлетата на Гейбриъл, което ще спадне, докато го пренесеш от фурната до масата. Става въпрос за щастието на Джанлука, което съсипах. Само че тогава не знаех, че заедно с неговото щастие съсипвам и своето.

— Качих Фийн на такси да я откара далече от Манхатън — обявявам аз пред сестрите си и мама, които продължават да седят на фермерската маса след безкрайната гощавка с многобройните ястия и непресекваща семейна драма.

— Къде е баща ти?

— Дватамата с Алфред си говорят в работилницата.

— А, добре — въздиша мама, както обикновено оптимистично.

Настанявам се на масата. Поставям дървената купа с орехи пред себе си и започвам да ги чупя. На местата, където допреди малко са били чиниите на сестрите ми и мама, има купчинки черупки.

— Джун и Гейб са на покрива. Казаха, че пекат кестени, но според мен пушат трева — обяснява Тес. — Или това, или са прегорили кестените.

— Браво на тях — отвърщам аз. — Няма значение какво правят.

— Напълно съм съгласна — кима Тес. След това ни поглежда. — И сега какво ще правим?

— Аз със сигурност минавам на много сериозна диета след празниците — заявява мама.

— За бога, мамо, Памела просто стреляше напосоки — успокоява я Джаклин.

— Правила съм драстична диета само два пъти. Никога не съм се възприемала като жертва на йо-йо ефекта. — Мама изкарва ядката с малка сребърна виличка. След това я лапва и сдъвква. — Нали съм права?

— Разбира се, мамо — отвърщаме ние в един глас.

— Ще ви призная нещо — обажда се Джаклин. — Тя ми харесва.

— Кой? Пам ли?

— Да. Има живец в нея. Нямах представа, че е толкова стегната. Мислех, че е някоя лигава слабачка, а я виж как се изправи и се защити.

— Ако търсиш достатъчно, у всекиго ще откриеш нещо, което да харесаш — засича я дипломатично мама.

— Освен това има вкус — обяснявам аз. — Умее да подбира цветовете така, че да постигне драматичен ефект, когато става въпрос за дрехи.

— Винаги е добре облечена — потвърждава Тес и разтваря ореха на две половини. — Никой не може да я обвини, че се е запуснала. В това отношение беше права.

— Наистина — съгласявам се аз. — Защо тогава не я харесвахме?

— Защото всички се страхувахме от Алфред. — Тес прибавя черупката към купчинката, сякаш е топка, която в най-скоро време ще влезе в игра.

— Точно така е. Цял живот стъпваме на пръсти около него. Вечно се опитваме да му доставим удоволствие или да не му се пречкаме. Тя не е виновна — сецям се аз. — Тя никога не е била виновна.

— Не съм съгласна. Аз не се страхувам от сина си.

— Мамо, докато бяхме деца, веднъж правеше сос за ригатоните. Беше за вечеря. Алфред се върна от библиотеката, каза, че не иска маринара, затова ти свали соса от котлона, замрази го и започна да начукваш пържоли. И ти се страхуваше от него.

Мама посяга към орехотрошачката и смачква ореха с едно стискане.

— Вие, деца, наясно ли сте с всичко, което двамата с баща ви сме правили или не сме?

— Да — отвърщаме в един глас трите.

— Това никак не е здравословно — мръщи се мама.

И последните роднини си заминаха, натоварени с част от останалата храна. Джун се качи на такси, след като пийна малко уиски на раздяла. Довечера в Ийст Вилидж я чака още едно парти.

Аз довършвам и последните чинии. Пристъпвам към масата, духам свещите, които са се превърнали в оранжеви локвички в свещниците.

Грабвам последните две каноли и се качвам на покрива. Ухае на печени кестени.

Гейбриъл е качил крака на шезлонга и съзерцава луната. Сядам на стола до него.

— Никой не яде кестени — оплаква се той.

— Днес се разигра страхотна драма. Забравиха. — Подавам му едно каноли.

— Не мога. Вече не остана място.

Оставям каноли то на страни и се отпускам на моя шезлонг. Кръглата луна прилича на реклама пред заведение за бързо хранене на разклонението за Джърси, толкова наблизо ми се струва, сякаш всеки момент ще различи надписа „Отворено 24 часа“.

— Беше приготвил страхотна гощавка — хваля го аз.

— Нямаше значение. Те изгълтаха всичко така, сякаш беше овесена каша.

— Какво ще кажеш за имейла, който Катлийн е изпратила?

— Тази червенокоса мръсница не ми харесваше още от самото начало — признава той. — Не можех да я понасям.

— Много се изненадах, че е пуснала този имейл.

— Я вземи да се събудиш. Тя е умирала от желание Памела да го открие. Празниците са пълна гадост за любовниците. Седят си сами въщи и обмислят разни гадости! Висят сами в мрака, обзети от черни мисли, докато чакат полуготовото им ястие да се стопли. Вместо да излязат и да си намерят свободен мъж, решават да съсипят празника на женения. Някога обикаляха с автомобилите си. Една Коледа мама повика полиция, след като любовницата на татко мина пред нас петдесет пъти преди тя да сервира маникотите. А сега вече тези мръсници пращат един имейл и готово. Така дори не им се налага да хабят бензин.

— И баща ти ли е изневерявал на майка ти?

— Разбира се.

— Това неизбежно ли е?

— Има едно проучване. Приблизително шейсет процента от всички, които имат дългогодишна връзка, кривват от правия път. Само че аз не се водя по тази статистика. Тя твърди, че пет на сто от хората са гейове, но тази цифра нещо не е вярна. Преброй само фризьорите и ще получиш поне петнайсет процента от населението. Според мен на мъжете им е много трудно да се държат като мъже. Поне на праволинейните.

— Защо? — питам аз.

— Жените създават на мъжете посоката и целта. Един мъж е напълно безполезен и няма представа какво е предназначението му, ако до него няма жена.

— Какви ги приказваш?

Той кима, доволен, че може да разнищи въпроса.

— Виж сега. Мъжът отива и си намира работа за през деня. Върши си работата и носи изкараните пари на съпругата си. После, ако се справя добре... купува ѝ хубави бижута. Купува ги, защото тя ги е поискала. Един мъж няма сам да се сети за диаманти. Първата жена изпратила първия мъж в една дупка в земята и когато той излязъл,

стиснал в ръка първия диамант, тя го погледнала и заявила: „Прекалено малък е. Копай по-дълбоко“. Мъжете са амбициозни, защото искат да впечатлят някоя жена. Жената оформя живота на мъжа и му придава смисъл. Тя създава и дома му. Всичко е много просто.

— Искаш да кажеш, че мъжете не са мотивирани от амбиция, власт или богатство, само искат да доставят удоволствие на някоя жена.

— Именно. Замисли се. Хетеросексуалният мъж не се интересува от обстановката, нито от хубавата храна, освен ако не говорим за Марио Батали^[2] или Том Количо^[3], но те са аномалия. Не, жените са вдъхновението зад всяко мъжко изобретение. Истината е, че жените управляват света, и аз открай време си мисля колко жалко е наистина, че не са разбрали този факт.

Ако Гейбриъл е прав, а може и да е прав, значи все още имам някакъв шанс с Джанлука. Ако той живее, за да обича някоя жена и да ѝ доставя удоволствие, защо да не съм аз?

Гейбриъл продължава.

— Ако бяхме повече, ние, гейовете, щяхме да управляваме света, защото сме съчетание от всички тези качества. Знаем как да създадем дом и ни е приятно да живеем в него. Ние сме домошари с вкус и усет. Така е. Само че хетеросексуалните са много повече от нас. Не, този живот... всичко в него се върти около жените. Когато вие, момичетата, казвате, че светът е на мъжете... Де да беше истина! Щеше много да ми допадне. Вие, дами, трябва да осъзнаете силата си. Трябва да грабнете топката и да хукнете с нея. Използвам тази аналогия, просто защото по време на обяда се заговори за футбол.

— Извинявай. Мъжете в моето семейство решиха, че прекрасната ти маса по някакъв начин е заплаха за мъжкото им самочувствие.

— Де да можеше хетеросексуалните мъже да впрегнат страстта, която насочват към полетялата топка, за да я насочат към превръщането на света в по-добро място, към решаването на проблема с глобалното затопляне, замърсяването на океаните и към покоряването на планинските върхове, докато аз пълня пуйката.

— Или докато направиш дваисет суфлета.

— Много съм сръчен, нали?

— Невероятно. — Посягам и стискам ръката му. Вдигаме погледи към вечерното небе.

— Какво ще стане с нас, Валънтайн?

— В какъв смисъл?

— Ние сме по на трийсет и пет.

— Не сме стари — успокоявам го аз.

— Но не сме и млади. Ти замисляш ли се за бъдещето?

— Старая се да не мисля по този въпрос.

— Живееш под похлупак, в нещо като мехур.

— Така ми харесва. Отвътре всичко изглежда синьо, блестящо. Нали ти избра тези цветове.

— Стой си тогава там — усмихва се Гейбриъл. — Великолепно е. Това е чудесен син цвят, който много отива на тена ти.

— Благодаря. — Сърце не ми дава да съсия празника му, като призная, че непрекъснато се притеснявам за бъдещето. Времето си минава, а аз нямам нищо зад себе си. Понякога разлиствам скицника и си припомням места, времена, цвета на следобедното слънце по старите тухли или нюанса на червеното на птицата, която кацна на пейката в парка „Хъдсън Ривър“, докато рисувах. Истината е, че не мога да повярвам колко бързо дните се превръщат в спомени. Какво ще помня за тези дни след десет години? Дали ще ми е мъчно, че не съм направила достатъчно, за да живея с мъжа, който ме обича? Дали ще стана като Джун, която знае как да купонясва, но предпочита да се прибере сама вкъщи?

— Нямам представа, Гейб. Не искам да получа две успоредни бръчки между веждите. Защо ти не се притесняваш за бъдещето вместо мен?

— Няма проблем. Щом икономиката живне, започвам да спестявам пари и смятам да забогатя. Ще обмисля добре пенсионирането си. Ще ми трябват купища пари. Един гей да живее на социални помощи и контролиран наем? Няма да я бъде. Единственото сигурно нещо е северната звезда там горе. — Гейбриъл сочи небето, където малки сребърни точки надничат от синьото небе. — Всъщност ще ми трябват пари, които непрекъснато да текат. Трябва ми огромен бюджет, и то единствено за декоративни лампи. Вече имам план. Ами ти? Какво смяташ да правиш с втората половина от живота си?

Замислям се. Когато съм на този покрив, още от дете ме обзема чувството, че всичко е възможно. Оглеждам небето чак до мястото, където река Хъдсън се среща с Атлантическия океан. Отговорът е някъде там, между дома, който обичам и познавам, и огромния свят, в който не съм никак сигурна.

— Искам да обичам истински мъж — отвърщам аз.

— Що не вземеш да се прицелиш малко по-ниско?

Избухвам в смях.

— Не искам нищо друго. А, и още нещо. Никога не ме напускай.

— Че къде ще ходя? — пита Гейбриъл.

— Не знам. Някъде. Където и да е. Семейството ми е напълно лудо.

— Попадам и на по-тежки случаи — уверява ме той.

Есенната луна се измъква иззад скупчилите се ниско сиви облаци.

— Изглежда ще се разрази буря — отбелязвам аз. За времето никога не съм сигурна, но когато изказвам предположение, незнайно защо ми се струва напълно реално, звучи като обещание.

---

[1] Маршмалоус са малки, подобни на гъба бонбони с различни аромати. — Б.пр. ↑

[2] Американски готвач, писател и ресторантьор. — Б.пр. ↑

[3] Известен американски готвач. — Б.пр. ↑

13.

ЗНАНИЕТО КРИЕ ОПАСНОСТИ

Двамата с Гейбриъл пренесохме първата си коледна елха от Джейн стрийт и снощи я украсихме. Има точно две седмици до Коледа. Искаме да се радваме на смърча колкото е възможно по-дълго време.

Пренасям чашата с кафето до дивана и вдигам крака. Рано сутрин обожавам небесносините, златни, рубиненочервени и яркозелени проблясъци по клоните. Докато наблюдавам как светлините се отразяват в стъклените играчки, имам чувството, че най-сетне ще постигна вътрешен покой. Каква година само! Двамата с Гейбриъл украсихме елхата за нула време. Като знаем как протичат празниците, на които се събира цялото ми семейство, стигнахме до извода, че е най-добре да празнуваме още от рано и колкото е възможно по-често, защото човек никога не знае.

— Вал, Алфред и Брет са долу. — Гейбриъл застава на последното стъпало.

— Джун дойде ли?

— Всеки момент ще пристигне.

— Слизам.

Тръгвам след него надолу и влизам в работилницата.

Брет започва с отчета.

— Да ви обясня. След около час Шели Чеймбърс да Силва ще дойде в работилницата, за да гледа как работите. Искане да разбере какво вдъхновява дизайна ви, как Джун и Гейбриъл кроят, каква е ролята на Алфред като твой брат и партньор. Тя е консултант и представлява основните универсални магазини. Изпратили са я да проследи как създавате продукта. В момента търси стабилна фирма с установена практика. Искане да наблюдава теб, Вал, за да разбере подхода ти и да провери дали „Обувки Анджелини“ може да се вмести в плановете й.

— Трябва да й покажеш новите скици. Покажи й „Ла Бока“ — нарежда Алфред. — Истински шедьовър.

— Благодаря. — Поглеждам брат си, който е тук още от тъмни зори. Методичното му отношение към работата, останало от годините в банката, ни идва много добре в утрини като тази, когато ни се налага да представим стоката си на някой голям играч. Папките са надписани и оставени на кроячната маса, до тях е чашата, пълна с моливи номер 2, кафеварката е заредена, подготвена е дори малка кутия с батерии и кабели, в случай че лаптопът на госпожата има нужда от зареждане. Алфред е обмислил всичко предварително. Вече започвах да разчитам на предвидливостта му. — А ти разказа ли й за договора с Буенос Айрес?

— Знае за него. Тя имала връзки в Аржентина и вече са ходили да проверят фабриката на Роберта. Останали силно впечатлени от качеството на производството. Роберта поддържала много високо ниво. Сега трябва просто да убедим Шели да направи първата си поръчка — обяснява Брет.

— Дано поръча всичките десет хиляди чифта. Животът ни ще стане значително по-лесен, ако не се налага да търсим продавач, който да поеме остатъка — добавя Алфред.

— Трябва ли да правим нещо специално за въпросната Шели? — пита Гейбриъл. — Много ще ми бъде приятно да й представя уменията си в кроенето.

— Няма нужда да се престаравате — усмихва се Брет.

— Кой, аз?

— Просто се дръж естествено — уверява го Брет.

Телефонът звънва.

— „Обувки Анджелини“ — обаждат се Алфред. Поглежда ме. — Тук е. — Подава ми слушалката.

— Валънтайн, запознахме се преди няколко години у Джун. Обаждат се съседът й, Ърв Рейбъл.

— Собственикът на клуба ли? — Спомням си, че Ърв имаше пиано бар, в който Джун често ходеше с бабчето. Една вечер и аз отидох с тях.

— Да, аз съм. Тази сутрин Джун ми звънна, беше много рано. Не се чувстваше добре, затова отидох у тях. Канех се да я закарам в спешното на „Сейнт Винсът“. Само че тя закуси и се почувства по-добре. А сега... мисля, че трябва да дойдеш веднага.

— У Джун ли?

— Да. Моля те. Побързай.

Затварям телефона.

— Съжалявам, момчета, трябва да изляза. Нещо се е случило с Джун.

— Идвам с теб — решава Гейбриъл.

— Не, не, ти остани за срещата. Не знам колко време ще отнеме.

— Грабвам си палтото и чантата и хуквам към вратата. Започва да вали сняг, гъст, бял, и покрива калдъръмената улица.

Хуквам към ъгъла на „Уошингтън“ и спирам такси. Докато пътувам от Уест Вилидж към Ийст, сърцето ми започва да блъска. Слизам на Източна пета и хуквам към блока на Джун. Звъня първо на Ърв, след това и на нея. Той наднича от прозореца ѝ на втория етаж. Хвърля ми ключовете.

Тичам по стълбите.

Ърв, мускулест, но дребен мъж на шейсет с обръсната глава и златни халки на ушите, ме спира на вратата.

— Много съжалявам, Валънтайн. Тя си отиде.

— *Отиде си?*

Изблъсквам го и се втурвам в стаята. Включен е каналът с прогнозата за времето. Гася го и се обръщам към леглото. Джун е отпусната върху индийската раирана кувертюра. Леглото ѝ е оправено. Облечена е като за работа. Ярочервените ѝ плитки са вързани с панделки. Докосвам лицето ѝ. Кожата ѝ е хладна. Все още не си е сложила червило. Усмивката ѝ е спокойна, лицето ѝ е като на дете.

— Според мен е сърдечен удар. Много бързо е станало — обяснява застаналият зад мен Ърв.

— Не мога да повярвам.

— Знам. Знам. Изглежда свършено здрава.

Пристъпвам към прозореца и го затварям.

— Попадала ли си при... при току-що починал човек?

Клатя глава.

— Много е странно. Те не си тръгват веднага. Тя все още е тук.

— Как така?

— Духът ѝ е все още в стаята. Ще отида да почакам линейката. Ти поостани.

Ърв излиза и затваря вратата. В първия момент ми се иска да го последвам. Ходила съм единствено на помени и погребения, където

мъртвите са положени в ковчези, облечени в най-хубавите си дрехи, гримирани и заобиколени от букети цветя. Това тук е ново и много странно. Коленича до леглото.

Поемам ръката на Джун в своята.

Навеждам глава не за да се моля, а за да си представя как всяка сутрин влиза в работилницата с чаша кафе и понички за всички. Припомням си онова, на което ме е научила, нещата, които нито една жена в семейството ми не би изрекла от страх да не престъпи морала. Само че за Джун това не бе никакъв компромис. Тя вярваше в любовта, любенето и отдаването. Тя живееше в тялото си, без да се извинява. Колко много още можех да науча от нея.

А сега ще остане единствено тъга. Джун се опита да ме подготви, но аз не исках да слушам. Сега ще трябва да съхраня всичко, което е казала, все едно ми е давала напътствия по време на буря. Думите ѝ ще ме изведат на сигурно място. Разплаквам се, когато осъзнавам, че повече никога няма да разговарям с нея.

— Тук ли си, Джун? — поглеждам аз умиротвореното ѝ лице. — Каквото и да виждаш, сигурно е невероятно.

Поглеждам през прозореца.

— Навън вали сняг, Джун. Сигурно тази сутрин щеше да недоволстваш. — Усмивам се, когато си припомням колко много мразеше снега. — Благодаря ти, приятелко. Благодаря ти, че беше най-добрата приятелка на бабчето, а след това, когато тя пое в друга посока, стана моята най-добра приятелка. Винаги се отнасяше с мен като с равна. Винаги ме караше да се чувствам така, сякаш съм си извоювала мястото на кройчната маса. Научи ме на толкова много неща. Не знам дали щях да се справя без теб. — Продължавам да стискам ръката ѝ. Най-странното е, че колкото повече я стискам, толкова повече ми се струва, че тя ме води някъде. Оставам така дълго.

Напълно замаяна съм, когато заедно с линейката пристигат от полицията и Ърв обяснява какво се е случило. Чувам ги как удостоверяват смъртта, качват я на носилка и я изнасят.

Оставам сама в спретнатия просторен апартамент с ниските кожени столове, сгъваемото канапе, дългата бамбукова маса за кафе и купчината книги от обществената библиотека в центъра. Джун си е взела „Съжаленията на госпожа Астор“ от Мерил Гордън, биография

на Уолис Симпсън Уиндзор, наречена „Госпожа Симпсън“ от Чарлс Хаймън, и огромен албум със снимки на Луиз Дал-Улф.

Стените, боядисани в бяло, са покрити с постери, един на балетния сезон на Американския балетен театър от 1967 г. и още един от музикалния фестивал в Западна Вирджиния от 1975 година. Няма нищо специално — нито някакво хоби, нито игли за плетене, нито скицници, само едно килимче за йога, спретнато навито в ъгъла. Има и пиано, а аз нямах представа, че Джун свири.

Влизам в кухнята, без да се замислям. Надниквам в мивката. Безупречна е. Купичката, в която си е сипала корнфлейкс, е измита, също и лъжицата и чашата от чая. Всичко е чисто, сякаш е знаела, че си отива. Отварям хладилника. Почти празен е. Спомням си, че рано в понеделник, преди работа, тя ходеше на пазар. Затова всичко е празно.

— Добре ли си? — пита Ърв и се обляга на стената между кухнята и хола.

— Не съвсем. — Затварям вратата на хладилника.

— Тя непрекъснато говореше за теб. И за теб, и за семейството ти. Много обичаше ангелското семейство. Така ви наричаше. Не семейство Анджелини, ами Ангелите. Знаеше ли, че твоите телефонни номера бяха единствените, които беше посочила, в случай че нещо се случи с нея?

— За баба ли говориш?

— Не, Валънтайн, за теб.

— Наистина ли? — Усмиввам се, когато чувам тези думи.

— Много обичаше младите хора. Имаше приятели на всички възрасти.

— Така е.

— Извадих ѝ нещата — продължава спокойно той.

— Моля?

— Сети се, де. *Нещата* ѝ. Марихуаната.

— Господи. — Потривам очи.

— Не се тревожи. Веднага се сетих. Нали трябваше да звънна на ченгетата. — Той се усмивва. — Ти искаш ли я?

— Тревата ли? Не, благодаря ти, Ърв.

— Вземи ключа ѝ. Можеш да почистиш апартамента, когато решиш. Тя ми каза, че всичко тук е за теб. Сигурен съм, че някъде има и завещание.

— Ти ли си собственик на сградата? — питам аз.

— Да. От двайсет и седем години съм неин съсед и хазяин. Още бях млад като теб, когато дойдох да живея тук под наем, после започнах да пестя и един ден се оказа, че съм спестил достатъчно, за да я купя преди бума, слава богу. Първото, което направих, беше да настаня Джун. Тя си избра този апартамент заради светлината.

— Спомням си, когато живееше в Ъпър Уест Сайд.

— Познаваш я отдавна.

— Цял живот.

— Когато се премести тук, откри рая. Дори в тази част на града можеш да бъдеш себе си. Виждала ли си я някога как танцува?

— Никога.

— Беше невероятна. Слабо, източено тяло, безкрайни крака. Когато беше млада, нямаше равна на себе си. Червена коса до кръста, която се разстилаше зад нея, когато правеше невероятните си подскоци. Започна с Пол Тейлър. И аз бях при него. Там се запознахме. Никога няма да забравя танците ѝ. Абсолютно никога.

Оставам на снега на Източна пета улица във Вилидж. През снежната пелена забелязвам отблясъци от светлините на коледно дърво от другата страна на улицата, където продават елхи. Червени, зелени и сини гирлянди от светлини се полюшват на вятъра и озаряват сивото утро.

— О, Джун — заговарям на глас. — Изостави ме на Коледа. — Сълзи парят бузите ми, но аз не мога да помръдна. Просто не мога. Джун вече я няма.

Веднага след като съобщавам на Гейб, Брет и Алфред, се качвам на покрива. Снегът е спрял и е покрил покрива. Поемам си дълбоко въздух с надеждата да спра да плача, но не успявам.

Помолих Алфред да позвъни на мама и сестрите ми. Казах му, че сама ще съобщя на бабчето. Вадя телефона и търся номера ѝ. Поглеждам го, замислям се за момент и връщам на предишния номер — Джанлука Векиарели.

Не искам да му звъня и въпреки това той е единственият на този свят, с когото искам да поговоря. Той ще ме успокои. Той знае как.

Натискам копчето. Телефонът превключва на международно избиране и аз чувам тихо бръмчение, последвано от звънене.

— Pronto — чувам гласа на Джанлука, дързък, ясен. Разплаквам се. — Pronto — повтаря той.

— Джанлука, обажда се Валънтайн, от Ню Йорк.

— Какво става? — пита тихо той.

— Джун почина.

— О, Валентина.

— Трябва да позвъня на бабчето, но ми се искаше да си до нея, ако се разстрои. — Плачът ми преминава в ридания.

— Разбира се, разбира се — отвърща той. — Моите съболезнования, Валентина.

— Не знам какво да правя — хлипам аз. — Днес сутринта я чаках да дойде на работа. А сега няма да я видя никога повече.

— Къде е Гейбриъл? — пита той.

— Долу, в работилницата. И той не е на себе си. Джун го учеше как да крои. Всъщност тя го обучи. Научи го на всичко, което знаеше.

— Беше прекрасна жена.

— А е била съвсем сама — продължавам да хлипам аз.

— Не е така, *carissima*. Била е заобиколена от обич.

— Не, отидох там и тя беше съвсем сама. Не можах да го понеса.

— Такъв е бил изборът ѝ. Джун е искала да бъде сама накрая, но не ѝ е липсвала обич. Била е обичана. Ти добре се грижеше за нея.

Думите му ме успокояват. Джун беше най-запаленият защитник на Джанлука. От миналата есен се бяха виждали само няколко пъти, но беше прочела всичките му писма и бе харесала всяка написана от него дума.

— Много съжалявам за всичко, Джанлука. Не исках да те нараня. Дори не те последвах, когато си тръгна от хотела. Бях прекалено горда. Съжалявам и за глупавото писмо, което ти изпратих. Винаги се шегувам, сякаш хуморът е необходим във всеки момент. Няма нищо смешно в чувствата ти... нито пък в моите. Не съм искала да те обидя с тъпото си небрежно отношение. — Лицето ми пари там, където сълзите са си проправили пътечка през студа.

— Разбирам — отвърща тихо той.

— Благодаря.

— Отивам у баща ми. Нали ще позвъниш там?

— Добре.

Затварям телефона и го притискам към гърдите си. Студеният вятър се усилва и вдига сняг от покрива, за да го отнесе на запад към река Хъдсън като чаршаф от простора. Снежни облаци са надвиснали над моята река като сива мъгла. Не виждам нищо. Сякаш всичко е изчезнало.

Бабчето и Доминик смениха билетите си за полет до Ню Йорк веднага щом определихме датата за погребението на Джун. Приятелите на Джун са планирали погребалното празненство или по-точно празненството, посветено на живота ѝ, нещо средно между католическа и будистка церемония в „Интеграл йога“ на Тринайсета улица.

Джун ходеше там на йога от години. Напоследък се беше заела и с Пилатес, но йогата ѝ беше страст. Често се случваше да ходи там през обедната си почивка, защото салонът се намираше на няколко пресечки от „Анджелини“. Пъхваше навитата постелка в раничката на гърба си като колчан със стрели и се връщаше няколко часа по-късно, спокойна, уравновесена, готова да посвети целия следобед на усилена работа.

Гейбриъл чука на вратата на стаята и наднича.

— Готова ли си?

Той нагласява черната си вратовръзка. Облякъл е черна риза и черен костюм.

— Изобщо не съм готова. — Изправям се и вдигам ципа на полата. — Не съм ли облечена прекалено официално?

— Ти ходила ли си някога в „Интеграл йога“? Разбира се, че си облечена прекалено официално. Аз също. Там хората медитират по бельо.

— Нали не говориш за магазина?

— Щандът с екологично чисти храни е на долния етаж. Ние сме горе, в студиото за йога. Какво ще кажеш? Можем да оставим Джун да почива до суровите ядки.

— Не знам.

— Хайде — отвръща Гейбриъл. — От време на време пазарувам там. Вегетарианците са най-измъчените хора, които съм виждал.

Кожата им е с червеникавокафяв оттенък. Имат нужда да изядат по някой и друг бургер. Няма начин да се присъединя към редиците им.

Бабчето и Доминик са облечени и ни чакат в хола. Тя изглежда чудесно в тъмносиния си костюм, който Джун обичаше. Доминик е в черен костюм с вратовръзка на тъмносиньо и бяло райе.

— Гейбриъл, къщата е прекрасна.

— Бабче, бях полудял от притеснение, преди да пристигнеш — признава той. — Наистина я преобразих.

— Одобрявам. Много ми хареса как си направил стаята на Майк. Запазил си тапетите и си боядисал мебелите.

— Чувствате ли се добре там?

— Много — усмихва се Доминик.

— Трябва да тръгваме — напомням им аз.

„Интеграл йога“ е на няколко пресечки, но заради снега и поледицата не искам да рискувам бабчето или Доминик да паднат, затова поръчваме кола. Докато минаваме по Пери стрийт, усещаме колко е неравен калдъръмът. Джун щеше да полудее, ако знаеше, че се возим за това късо разстояние. Тя не обичаше превозните средства на колела, с изключение на работния си стол. Понякога се качваше на автобус, но това се случваше рядко. Вървеше пеша навсякъде из града, независимо от времето.

Когато пристигаме в „Интеграл йога“, откриваме написан на ръка надпис на вратата „Джун Лотън“ със стрелка, която сочи към горния етаж. Гейбриъл отваря вратата. Двете с бабчето тръгваме нагоре по стълбите, следвани от Гейбриъл и Доминик.

Когато влизаме в студио „С“, залата се оказва пълна със сгъваеми столове, а пред тях са оставени постелки за йога, предвидени явно за всички, които предпочитат да седнат с кръстосани крака по време на службата. Залата е просторна, в лакирано светло дърво. Дългата стена срещу вратата е покрита с огледала от пода до тавана. Опечалените са закачили на стенката чадърите и шапките, с които се предпазват от снега. Огромен прозорец гледа към градината. Самотно старо дърво с чворести клони е покрито с лед.

Цялото ми семейство се е настанило на два реда сгъваеми столове. Облечени сме като истински католици, докато приятелите на

Джун, от деветнайсет до деветдесетгодишни, са в дънки или ластични рокли с клинове, а един господин е дошъл в яркосиньо кимоно. Семейството ми изглежда съвсем не на място — като настолни лампи с копринени абажури, подредени на битака.

Мама вече плаче. Сложила си е черна плоска шапка с нещо като воалетка над очите. Щом вижда бабчето, става и тръгва към нея.

Сестрите ми и съпрузите им, седнали на третия ред, са запазили места за мен и Гейбриъл в самия край. Метнали са на облегалките черния шал от пашмина на мама, за да не седне никой.

Алфред е застанал най-отзад, в приличен костюм. Кима на двама ни с Гейбриъл, когато се настаняваме. Брет също ни маха от ъгъла.

Импровизираният олтар е семпъл и красив. Статуя на Буда от рубинен мрамор е поставена на пиедестал точно пред столовете. В основата ѝ са запалени три свещи.

На малка маса до иконата се вижда снимка на Джун. В черно и бяло е, с черна лакирана рамка. Тя танцува, направила е висок подскок. Освен това е гола. Татко се е втренчил в очите на Буда, за да не гледа младата гола Джун.

— От моята колекция — прошепва Ърв, докосва ме по рамото и сочи снимката.

— *Bellissima* — кимам аз.

Снимката е напълно в стила на Джун от разцвета на младостта ѝ. Тялото ѝ е истинско произведение на изкуството; стегнатите мускули, дългите, елегантни прасци сякаш изваяни от гранит. Тънките ѝ глезени и заострените пръсти на краката допълват дръзката извивка на ръката, която почти ги докосва, както е застинала над земята. Косата ѝ се развява зад нея като копринена пелерина.

Католически свещеник в черни панталони и бяла якичка под пуловера носи малка книжка, подвързана в кожа. Спомням си го от бързата служба в параклиса на болница „Сейнт Винсът“. Следва го плешиив будистки монах в червена роба.

Татко се обръща и ме поглежда, извива и двете си вежди с изражение, което подсказва: „Тая работа ще бъде много яка“.

— Добър ден, приятели — започва свещеникът. — Казвам се отец Боб Бонд, а това е приятелят ми, будисткият монах Бинг Лао. — Монахът се покланя дълбоко. — И двамата познавахме Джун и

решихме да поговорим за нея, след това вие, хората, които я обичахте, да разкажете спомени.

— Къде е тялото? — чувам татко да пита мама. Тя притиска пръст към устните си, за да го накара да престане с въпросите. Църквата на неортодоксалното, с други думи „Интеграл йога“, е място, на което татко не би попаднал при никакви други обстоятелства. Когато става въпрос за смърт, той предпочита да се опре на познатите ритуали, за да издържи. А сега случаят не е такъв.

Вратата на залата се отваря. Памела, облечена в строго палто и подходяща шапка, се оглежда, за да мерне някое познато лице. Със сестрите ми ѝ махаме. Откакто бракът ѝ с Алфред се разби в скалите, изведнъж сме се превърнали в най-милите и благоразположени зълви в историята на света. Сами не бяхме предполагали, че можем да сме толкова мили и любезни. Правим ѝ място, ходим да гледаме децата, когато тя има нужда от помощ. Щом среща погледа на Алфред, тя се промъква през тълпата към задната част на залата, за да застане до него.

Татко посяга към ръката на мама и я стиска. Отец Бонд започва.

— Джун е кръстена според католическата вяра. Родена е в Бруклин и е учила в някогашната академия „Сейнт Джозеф“ на Лонг Айленд. Учила е две години в колежа Меримаунт и тогава я избират за двугодишно международно турне с танцовата труппа на Пол Тейлър. Обиколила е целия свят — Ирландия, Полша, Германия, Италия. Джун безкрайно ценеше годините, които бе прекарала като професионална танцьорка. Много запалена беше по йогата и често преподаваше тук, в „Интеграл“.

— Ти знаеше ли? — шепне Гейбриъл.

— Нямах представа, че е водела часове по йога.

— Джун идваше на службите в център „Дороти“ в Ийст Вилидж.

— И това не знаех — шепна аз на Гейбриъл.

— Мислех, че се е отрекла от католицизма. Също като мен — признава шепнешком той.

— Джун би казала: „Отче, не забравяй да се молиш за мен, защото аз се моля за теб“. Това беше същността на тази добра жена, сега вече в ръцете на Господ. Тя се грижеше много за хората, които обичаше, и намираше място в сърцето си за целия свят. Ще липсва на всички.

Свещеникът отстъпва и монахът прави крачка напред.

— Джун се изразяваше физически по начин, недостъпен за повечето от нас.

— Много е изразителна на снимката — шепне татко на мама.

Монахът продължава:

— Джун танцуваше и когато го правеше, се превръщаше в произведение на изкуството. Тя споделяше многобройните си таланти, разбираше същността на будизма, който е обновление, а също и на прераждането. Разбираше, че човек трябва да се промени, ако иска да израсне. Знаеше, че човек трябва да е в непрекъснато движение, да не се оставя на застоя...

— Не можеше ли да е в трико? — мърмори татко.

— Джун вярваше както в щастието, така и в болката. Смъртта ѝ ни напомня, че можем да умрем в най-обикновен ден, без фанфари и драма, и същевременно да сме открили душевен мир и задоволство. Научих този урок от живота на Джун и от смъртта ѝ. Живей и се радвай на живота.

Оставаме смълчани. После свещеникът заговаря:

— Сега е ред на всички, които искат да кажат по нещо.

Мама прочиства гърлото си и застава пред олтара между свещеника и монаха. Бърка в чантата си и вади лист. Разгръща го. Виждам, че е писала с огромни букви, за да не ѝ се налага да си слага очилата за четене пред непознати.

— Благодаря ви, че дойдохте на възпоминателната служба за Джун Лотън. Казвам се Майк Анджелини-Ронкали. Въпреки че не познавам повечето от вас, съм сигурна, че всички много сте обичали Джун, също като мен и семейството ми. — Мама си поема дълбоко въздух, за да не заплаче. — Бях съвсем млада, когато се запознах с нея.

— Беше на трийсет и шест — шепне Тес и извива очи.

— Вече имах семейство, отговорности. Джун беше бохем от Гринич Вилидж — няма много като нея в наши дни — и беше най-добрата приятелка на мама, която днес е тук. Преди почти трийсет години Джун си търсеше работа, която да е творческа, но също така и предизвикателство. Стана най-добрата кройчица на обувки във фирмата на родителите ми, „Анджелини“. За нас обаче беше много повече. Всички ѝ се доверявахме, тя беше наша приятелка. Превърна се в една от нас, макар да беше забележителна ирландка с червена коса и сини

очи като вълните на Северно море в летен ден. Пазя много скъпи спомени за нашата любима Джун, но искам да ви разкажа една случка. Имах проблеми и Джун знаеше за тях. Заведе ме на дълга разходка и съвсем откровено ми каза, че робувам на простотии, че трябва да се стегна и да престана да хленча.

Небрежно облечените опечалени кимат одобрително.

— Джун не търпеше глупаците. Аз може и... — Мама престава да чете. Сгъва листа и прибира ръце зад гърба си.

Джаклин и Тес се притискат до мен. Тази работа като нищо може да излезе от контрол.

— Аз може и да съм глупачка, но благодаря на Господ, че бе дарил Джун с уменията да забелязва глупаците. Един ден ме вкара в правия път. За мен тя беше най-забележителната приятелка и остана до мен в момент, когато имах нужда. Бях сигурна, че ще го стори пак, ако се налага.

Мама поглежда към небето.

— Благодаря ти, Джун.

Тя се връща на мястото си.

Ърв Рейбъл става и пуска диск на портативния плейър. Майлс Дейвис изпълнява Равел и ние притихваме и слушаме. Когато музиката свършва, свещеникът отново се изправя.

— Благодаря ви, че дойдохте, за да почетете паметта на нашата приятелка. Знам, че тя щеше да е доволна.

Мама се надига отново.

— А, да, заповядайте всички на Пери стрийт 166, за да похапнем след службата. И вие, отче... — Свещеникът кима. — И вие, господин монах Лао... — Будистът също кима, че ще дойде. След това мама поглежда опечалените. — Има достатъчно храна — тя се оглежда, — табуле за вегетарианците будисти...

— Майка ти винаги знае какво да каже — мълви тихо Гейбриъл.

Будисткият монах се усмихва на мама и се покланя.

— Благодаря — отвърща той.

След това мама, доброто католическо момиче от Пери стрийт, също се покланя на монаха в деня, когато се сбогуваме с Джун.

След като качихме бабчето и Доминик в колата и изпратихме останалите от семейството на Пери стрийт, двамата с Гейбриъл се разбрахме с всички от „Интеграл йога“ да се върнем заедно след погребението. Всички часове са отложени заради службата на Джун, затова ние се почувствахме длъжни да поканим хората.

— Добре ли си? — питам Гейб.

— Писна ми.

— От какво?

— От смърт. От погребения. Просто ми писна.

— Това е смисълът на погребенията, да започнеш да се съвземаш и да продължиш напред. Нали чу какво каза монахът?

— Да, чух го. Според мен Джун беше замислила нещо.

— Така ли? — Според мен Джун не беше от хората, които замислят разни неща предварително. Тя винаги действаше според обстоятелствата. Никога не я канех на обяд седмица предварително, защото щеше да забрави. Затова пък, ако ѝ предложех да я заведа след работа да похапнем паста в „Пиколо Анголо“, тя веднага се съгласяваше.

— Джун искаше всичко да е изрядно — обяснява Гейбриъл. — Тя ме научи да почиствам кройчната маса всяка вечер. Никога не започваше нова кройка в края на деня. Казваше, че започнеш ли работа, трябва да е на чисто.

Замислям се за апартамента на Джун. Там цареше безупречна чистота, всичко беше подредено. Тя самата беше облечена. Готова да излезе.

— Дали е знаела?

— Че ще умре ли? Не мисля. Търв прослуша телефонния ѝ секретар, за да позвъни на хората. Имаше съобщение от дилъра ѝ. Ако е знаела, че ще умре, сигурно е щяла да откаже поръчката.

Пресичаме Осмо авеню и Хорейшо стрийт и аз забелязвам, че нашият Вилидж се е променил. Онзи Гринич Вилидж, който познаваше Джун, вече го няма. Сега съседите ни са изтънчени и в много отношения предсказуеми. Новите бохеми се обличат в костюми на „Тиъри“ и ботуши от „Джефри“. Говорят по мобилни телефони и бързат като бизнесмени.

Поглеждам към Джейн стрийт, откъдето Джун е минавала пеша всеки ден, за да дойде на работа в „Анджелини“. Мога да се закълна,

че я мярнах как върви бързо, изпънала врата си на танцьорка, с едри грациозни крачки, яркосиньото ѝ палто разкопчано, въпреки че е студено, развява се около работната престилка, докато тя излиза с две пластмасови чаши от кафенето. Завива по Пери стрийт, метнала постелката за йога на гръб, червените ѝ плитки подети от вятъра.

14. НЕ СЕ СТРАХУВАЙ ДА СЕ ВЪРНЕШ У ДОМА

За помена на Джун поръчахме плата със сандвичи, с пресни зеленчуци и плодове от „Хол Фудс“. В Гринич Вилидж не трябва да се произнасят думите „безплатен обяд“, защото къщата ще се напълни с гладници.

Към края на обяда Ърв влиза в кухнята, където помагам на Гейбриъл да направи последните мартинита за опечалените от балетното братство.

— Беше прекрасно. Валънтайн, това е за теб.

Подава ми снимката на Джун от службата.

— Сигурен ли си? — питам го аз.

Той свива рамене.

— Искан ми се да е у теб. Аз съм й се наслаждавал години наред.

Татко подслушва, докато вади течната сметана от хладилника.

— Че кой не би се наслаждавал — смее се той.

— Ърв, нали се запозна с баща ми, Дъч Ронкали?

Двамата с татко си стискат ръцете.

— Имам и мои снимки от същото представление.

— Ърв също е бил танцьор, татко.

— А ти с панталони ли си на снимката? — любопитства татко.

— Моля? — извива вежди Ърв.

— Нали знаеш, панталони. — Татко подръпва единия си крачол.

— Не, и аз бях гол — признава Ърв. — Снимките са много подобни.

— Правилно, защо да разваляш обстановката — отвърща татко.

— Трябва да вървя — въздиша Брет и оставя пластмасовата чаша за рециклиране. — Ще водя момичетата на въртележката в Чатам, при Дядо Коледа.

— Ще бъде забавно — усмихвам се аз. — Благодаря ти, че дойде.

— Как няма да дойда. И аз обичах Джун.

— Тя знаеше.

След като си тръгват и последните гости, оставаме само семейството. Памела не спря да нервничи цял следобед. Забелязах, че проведе дълъг разговор с инструкторите по йога от „Интеграл“. Може пък на Тринайсета улица да открие душевен мир.

— Момчетата са на карате. Трябва да отида да ги взема — обяснява тя.

— Няма ли майка ти да ги вземе? — пита Алфред.

— Да, но искам да съм се прибрала, когато си дойдат.

— Ако ме изчакаш, ще дойда с теб.

— Не, остани. Ще се кача на влака.

— Бабчето искаше да се видите.

Тес ще организира Бъдни вечер у тях и ще подготви ястията със седемте риби. Когато се обадила да покани Пам, тя се държала много мило, но заявила, че все още не си била планирала празниците.

— Говорих вече с бабчето — отвърща Памела.

— Добре — предава се Алфред. Целува я по бузата. Тя се обръща, готова да си тръгне.

— Пам? — спира я мама.

Тя се врътва към нея.

— Трябва да поговоря с теб — настоява мама.

— Не днес — опитвам се да я спра аз.

— Няма нищо — отвърща тя и отпива глътка от второто си мартини.

— Не — настоявам аз. — Моментът не е подходящ.

Моля с поглед сестрите си да ми се притекат на помощ.

Памела оставя чантата си на един стол. След това сяда на лежанката.

— Добре, мамо. Слушам те най-внимателно. Нямам тайни от вашата група. Хайде, казвай. Ако става въпрос за Коледа, все още не съм решила.

— Знам и не настоявам — отвърща мама.

Памела ме поглежда невярващо.

Мама става и се хваща за облегалката на стола.

— Благодаря ти, че дойде днес.

— Няма защо.

— Пам, много се зарадвах, когато влезе в „Интервал йога“.
— „Интеграл“ — поправам я аз.
— Добре де. „Интеграл“ — махва с ръка мама.
— Разбира се, че ще дойда. Имах много високо мнение за Джун
— признава Памела. — Тя беше от последните честни хора на този свят.
— Свежда поглед към ръцете си.
— Къде е майка ми? — оглежда се мама.
— Двамата с Доминик са долу в работилницата.
— Добре.

Мама се оглежда. Тук сме единствено татко, сестрите ми и съпрузите им. Останалите опечалени са си тръгнали.

— Много се гордея със семейството си — разплаква се мама.

Тес ѝ подава кърпичка.

— Наистина сме смахната група. Но ти сама знаеш, че съдбата и случайността са ни събрали такива. Писано ни е било да сме семейство. Пам, ти си ми като четвърта дъщеря. Знам какво преживяваш. Вече съм изпитала същата болка. Разбирам те. Само защото обичам чантата и обувките ми да са комплект, не означава, че съм идиотка. Имам акъл.

— Че кой казва друго? — Татко захапва кексче, което си е взел от подноса.

Мама го стрелва с поглед.

— Ти беше прекрасна снаха, Памела. Освен това си великолепна майка и знам, че си чудесна съпруга. Случилото се в никакъв случай не е по твоя вина.

— Благодаря, мамо. — Памела става, за да я накара да престане, докато е време. Само че мама продължава:

— Бракът прилича на работа във въгледобивна мина. Блъскаш в тъмното ден след ден, раздробяваш скалите и си мислиш, че не постигаш нищичко, а после най-ненадейно се появява лъч светлина и си казваш: „Точно това чаках“ — просто лъч светлина, малко надежда — знак, че ще успееш. Точно така е, Памела. Не можеш да загърбиш шестнайсет години любов и живот заради една глупава грешка. Просто не можеш.

— Мамо, Памела трябва да помисли — опитва се да я спре Алфред.

Памела заговаря на мама:

— Много те моля да не се намесваш. Прекалено близки сме — по-точно казано, ти си прекалено близо. Чувствам се неловко да обсъждам живота си с теб. Имам си приятелки, с които да...

— Искам да те предупредя за приятелките, Памела. Повечето мои приятелки ме обявиха за глупачка, когато през 1987 година се събрах отново с Дъч. Мислеха, че главата ми е пълна с църковни учения, че се страхувам да не изгубя пенсията му — или пък къщата — че всичко се случва тъкмо когато идва времето децата да постъпят в колеж, че съм останала с него от страх. Ти ме познаваш достатъчно добре и знаеш, че появи ли се някой дракон, аз съм готова да го сразя, защото не прекланям глава. Останах, защото знаех, че ще го обикна отново. По онова време не го обичах — извинявай, Дъч, но това е истината.

— Знаех — признава татко. Обляга се назад в стола и затваря очи.

— Не исках да имам нищо общо с него. Въпреки това останах и се вкопчих във вярата, че след като преди съм го обичала, ще го обикна отново. Дължиш го на себе си, защото искам да те уверя, че след много месеци ще си доволна, че си го сторила. А приятелките ми? Сега, след като съм на определена възраст...

Със сестрите ми се споглеждаме. Опитваме се да не се усмихваме.

— След като вече съм по-стара и мъдра, същите онези приятелки, които ме съветваха да изритам Дъч, са омъжени повторно — в повечето случаи нещастно омъжени — и когато обсъждаме дали е трябвало да останат или да продължат напред, те ми се възхищават, че съм се вслушала във вътрешния си глас, а не в техните съвети. Сега обаче съм доволна, че живея с мъж, който доказва любовта си към мен и не е спрял да ме обича. Моля се да стане същото и при теб. Вслушай се във вътрешния си глас. Каквото и да решиш, винаги ще си останеш моя дъщеря.

— Благодаря, мамо. — Памела се кани да тръгва. Бърка в джоба на палтото и вади чиста кърпичка. Попива очи. — Наистина трябва да вървя.

— Ще довършим утре сутринта — обръщам се към Алфред.

— Добре, става. — Той грабва палтото си и го облича. — Пам?

Тя се обръща към него.

— Ще тръгна с теб.

Пам го поглежда. След това свежда очи към ревера на палтото му.

— Добре — отвърща тя.

Слизат по стълбите. Мама се провиква след тях:

— Ще се видим у Тес.

Със сестрите ми я поглеждаме злобно.

— Къде ще закачиш Голишарка? — обръща се татко към Гейбриъл.

— Над канапето.

— Най-добре сложи лепенки на интимните й части. Тук идват деца.

Покривът е осветен от апартаментите в сградата на Ричард Майер от другата страна на улицата. Изглежда някой най-сетне се е нанесъл на четвъртия етаж. Няма как да разберем кой е. Гейбриъл сложи висок трейаж и не се вижда нищо. През решетката влиза само светлина на ромбоиди.

Облякла съм пухенка, сложила съм си шапка и ръкавици.

Вдигам поглед към нощното небе, няма луна, няма звезди, единствено сиви облаци в причудливи форми. Тази вечер Джун е разпръснала най-различни картини по небето само за мен. Замислям се за разговорите ни през последните няколко месеца от живота й. Търся думите, които бе казала, припомням си реакциите й, за да открия нещо, което би могло да ми подсказе, че смъртта й е наближавала. Едва ли е знаела. Едва ли е помисляла, че ще умре. По-важното е, че й е било все едно. Приятелката ми Джун бе обърнала поглед към живота и настоящето.

Спомням си, когато се опита да напусне, а аз не й разреших. Тогава щеше да се пенсионира, беше в правото си да настоява, но не го направи. Беше забелязала страха в очите ми, когато разбрах, че ще остана сама с Алфред в работилницата. Знаела е, че имам нужда от съюзник. Винаги беше готова да се застъпи за мен.

А и нали беше умна и предвидлива, обучи Гейбриъл, въпреки че той има нощни смени в „Карлайл“. Тя кроеше кожата за обувките, едно от най-отговорните задължения в работилницата, доставяше истинска

радост на Гейбриъл и той така и не забеляза, че му помага да овладее ново умение, за което бе необходима концентрация, техника и усет. Обучи го с пълното съзнание, че ако нещо се случи с нея, той ще бъде подготвен. Ето че този ден настъпи и Гейбриъл е готов да се заеме с работата.

Представям си лицата на хората, които дойдоха на службата — много разнородна група — стари художници, млади танцьори, гейове, типични жители на Вилидж и разбира се, моето семейство. Джун живееше в свой свят. Колко други могат да кажат подобно нещо? Тя подбираше внимателно хората в живота си, а после се грижеше за тях, обръщаше им специално внимание, окуражаваше ги.

Не бе нужно да им става майка, тя им беше майка.

— Искаш ли малко компания? — пита бабчето.

— Да, разбира се. — Скачам и тръгвам към вратата, за да ѝ помогна да мине по заледения покрив. Тя стиска ръката ми, докато я водя към шезлонга.

— Двамата с Гейбриъл се качваме тук, за да гледаме небето.

— Станало е чудесно. Освен теб и семейството този покрив много ми липсва.

— Харесва ли ти новият му облик? — питам я аз.

— Сега вече наистина прилича на градина на покрива.

— Когато Гейбриъл приключи с интериора, ще боядиса и ще посади цветя. А Джун го обучи и той работи много сериозно.

— Огледах кройките му. Не са никак зле.

— Мислиш ли, че ще стане добър като Джун?

— След трийсет години.

Свивам рамене.

— Не бързам. Разполагам с трийсет години.

— Де да ги имах и аз — усмихва се бабчето.

— Имаш още много време, бабче.

— Джун беше по-млада от мен. — Тя се обръща към мен. — Наистина ли си е отишла бързо?

— Съседът ѝ Ърв ми позвъни. Качих се в едно такси и когато пристигнах, вече си беше отишла.

— Това е чудесно.

— Да, за нея.

— Помисли си само. Ставаш, закусваш, обличаш се. После си лягаш и преминаваш от другата страна. Това е най-хубавата смърт, за която съм чувала — обяснява бабчето.

На възрастта на бабчето е нормално да мисли как ще настъпи смъртта и кога. Аз не се замислям много, но отсега нататък няма да е така. Смъртта на Джун ме разтърси. Винаги съм се чувствала толкова млада. Сега обаче виждам, че бъдещето не е безкрайно, не прилича на топ коприна с много метри, които се разстилат по кройчната маса.

— Чувствам се безкрайно виновна, бабче. Джун искаше да се пенсионира, а аз не я пуснах.

— Не бива да се чувстваш виновна. Джун винаги е правила каквото иска. Ако не искаше да работи повече, нямаше да остане. Насила съм я карала да замине някъде, за да си почине. Никога не излизаше в отпуска, защото знаеше, че ако я няма, аз ще трябва да ѝ върша работата. Знаеше, че след като напусна, след като ти поемеш, ти ще трябва да вършиш работата ѝ. Не се притеснявай.

— Тя влагаше много в работата си тук.

— Защо го казваш? — пита бабчето.

— Не знам. Нямаше нито съпруг, нито семейство.

— Не искаше нито едното, нито другото.

— Така ли?

— Не. Имала е много тежко детство. Преодоляла го беше, но то се бе отразило на свободолюбивия ѝ дух. Целта ѝ в живота беше да се справя сама с всичко и да върши само нещата, които са ѝ приятни. Знам, че се страхуваше от старостта, да не получи удар и да не я затворят в старчески дом. Това не е нещо ново. И аз се страхувам от същото. Само че тя нямаше семейство, което да взема решенията вместо нея.

— Беше дала моето име, ако се случи нещо с нея.

— Направила е добър избор. — Бабчето ме гали по ръката. — Знаеш ли, че ми се обаждаше доста често в Италия? Държеше ме в течение на всичко. Много се гордееше с теб. Джун се възхищаваше на решителността ти да направиш бизнеса печеливш. Работих тук петдесет години и нито веднъж не промених счетоводните книги. А ти! Няма ме по-малко от година и вече пусна нова линия великолепни обувки. Сигурна съм, че дядо ти танцува от радост на небето.

Представям си дядо, който гледа надолу към мен, облечен във фрак като Фред Астер и подскача по облаците в такт с музиката. Никога не съм виждала дядо официално облечен, само в работни дрехи и обущарска престилка.

— От време на време мислиш ли за него?

— Разбира се. Разговарям за него с Доминик. И той ми разказва за първата си съпруга. Когато се влюбиш късно в живота, омъжваш се за миналото на човека до теб. Ти знаеш какво изпитвам към спомените си. Те са моето съкровище. А Доминик си има своите.

— Писмата, които Роберта ми даде, ми помогнаха да разбера дядо. Не се учудвам, че понякога беше толкова тъжен — и избухлив. Имал е трудно детство, изгубил е майка си, а след това и чичо си.

Бабчето кима.

— Така е.

— Но ти си му била добра съпруга.

— Не бях достатъчно добра. Не можах да му помогна да победи тъгата. Точно това е важното, Валънтайн. Можеш да се влюбиш в някого и да му повярваш, но това не означава, че ще изградите живота си заедно. Така и не успях да го постигна с дядо ти. Не знам какво друго да кажа. Доминик ме разбира и това съвсем не е сложно. Докато с Майкъл беше сложно. Много сложно.

— А би трябвало да е лесно — отвърщам аз. — Ще ти призная, че май намерих съвършения съпруг.

— Наистина ли? — обръща се рязко към мен тя.

— Гейбриъл Бионди. Двамата с Гейб сме като от швейцарската гвардия. Движим се в тандем като две колела, които вървят безупречно. Никога не се караме. Не се суетим напразно. Заедно сме в работилницата без всякакви засечки. Просто е лесно.

Облаците са над нас, приличат на смачкани вестници. Краищата на хоризонта над Ню Джърси отвъд реката трептят едва доловимо. Джун, някъде на небето, нагласява луната като сребърно копче върху син велурен ботуш.

— Джун винаги ще бъде с теб — уверява ме бабчето.

— Разчитам на това.

Бабчето и Доминик отидоха на вечеря в „Да Силвано“, където ходят звездите. Бабчето често вечеряше там през 1970-те, когато откриха заведението, и иска и Доминик да опита кухнята, но също така се надява да открият някой италианец, с когото да поговорят.

Гейбриъл е в „Карлайл“. Тази вечер се кани да даде на шефа си едномесечно предизвестие. Решил е да се заеме сериозно с кройките в работилницата на „Анджелини“ и да продължи с тази работа. Аз съм на седмото небе.

До Коледа остават десет дни и аз се опитвам да запазя доброто си настроение. Седя на канапето, всички светлини са угасени, освен декоративните лампички, които намигат от елхата. Поемам дълбоко свежия аромат на синия смърч. Представям си старите, познати семейни ритуали, които ще ми донесат спокойствие. 2010 се оказа година на загуби и промени. Вадя скицника и отварям на нова, чиста страница. Имам идея за обувка за всички, които практикуват йога. Името ѝ, разбира се, е вече избрано — „Джун Лотън“. Спускам молива над страницата. Но вместо да започна обувката, аз пиша.

13 декември 2010

„Скъпи Джанлука,

Надявам се това писмо да те заvari в добро здраве. Непрекъснато мисля за здравето и щастието ти.

Доминик и бабчето отидоха на вечеря, Гейбриъл е в «Карлайл», а аз оставам сама за пръв път, откакто Джун почина. Имах много време, за да мисля за нея и всичко, на което ме научи. Освен това мислих и за живота ѝ. Джун беше независима жена. Животът ѝ беше точно такъв, какъвто го искаше. Тя умееше да преценява кое е добро за нея. Това беше важният урок, който научих от смъртта ѝ. Все си мисля кое е правилно за мен и как ще живея занапред.

Съсипах всичко с теб. Вече съм сигурна, че си намерил добра жена, която те обича и иска от живота същото, което и ти. Знам, че за нас е прекалено късно, но сега вече разбирам всичко, което ми каза, смисъла, който влагаше. Не исках да се вслушам в думите ти, защото не

бях готова да чуя онова, което искаше да ми кажеш. Тогава казах, че разбирам, но не беше истина. Бях прекалено заета да говоря и да търся начини да те отблъсна, защото бях убедена, че една сутрин ще се събудиш и ще ме видиш такава, каквата съм, а след това ще избягаш от мен.

Опитвах се толкова упорито да не бъда такава, каквата съм, че в същото време повтарях грешките си. Никога не възприемах живота си като мой собствен, по-скоро като част от някакво цяло, което включва семейството ми. Тази година разбрах, че в семейство Ронкали няма граници, че разчитаме един на друг, което е хубаво, но също така се обвиняваме един друг за грешките си (което не е толкова хубаво). Трябва да има начин да си създадем живот, наш, собствен живот, и се надявам да се науча. Първата стъпка е да ти напиша това писмо. Не искам да ме приемаш за раздразнителното момиче, с което беше в Буенос Айрес. Опитвам се да порасна и ми се струва, че загубата на Джун ме принуди да погледна към себе си.

Не искам да стигна до края на живота си, без да съм била обичана. Играла съм си на любов, преструвала съм се, че обичам, но никога не съм се отдавала напълно. Чаках да се появи някой и да ми покаже как. Сега разбирам, че всички са ми показвали. Родителите ми по шантавия си начин виждат нещата такива, каквито са, дори когато не искат. Брат ми благодарение на грешките си разбра, че светът не свършва, когато направиш гаф, и че оставиш ли човека, който те обича, да ти прости, ставаш по-силен. Бабчето също ми показва, че човек може да живее с миналото и същевременно да гради нов живот. Мога да продължавам в този дух. Не бива да забравям и теб.

Трудно ми е да призная, че те отблъснах. Искан ми се да мисля, че ме остави, когато разбра, че нямам представа какво ти причинявам. Криех се зад работата с надеждата да постигна нещо велико (изкуство може би), което да ме дари с любов. Мога да разчитам на изкуството, нали? То няма да ме разочарова, защото избликва от мен, аз го създавам, то е израз на прищевките и фантазиите ми. Но ти се оказа прав.

Няма изкуство без любов. Само любовта може да разкрие пред човек възможността да живее и твори. А пък аз си мислех, че цветовете, моливите и скицникът отразяват идеите, които ме вдъхновяват да създавам. Не е нито едно от тези неща. Била е любовта. И ти. През всичкото време си бил ти.

Ще изпратя това писмо по «Федеръл Експрес Интърнешънъл». Ще си представя как белият камион се изкачва по хълмовете на Тоскана в дъжда. Ще си представя как пощальонът звъни на вратата ти, а ти си вътре, препасал престилка, и режеш напата с абсолютна точност. Виждам как ще се намръщиш, защото почукването на вратата ще те прекъсне. После ще си представя как седиш пред работната маса, отваряш плика и четеш написаното от мен. Надявам се, когато стигнеш края, да разбереш, че съм наясно колко съм изгубила. Пожелавам ти да прекараш една много весела Коледа, Buon Natale, както казвате на красивите хълмове.“

Валентина

Двамата с Гейбриъл сме седнали един срещу друг на масата. Разбрахме се ние да направим десерта за вечерята на седемте риби, коледната традиция на семейството ни. Тес и Чарли поканиха цялото семейство у тях. Гейбриъл предпочиташе всички да отидем някъде, защото сега трябва да планираме всичко много внимателно и да отскочим до Малката Италия, за да купим продукти.

Той щрака с пръсти.

— Ехо! — Поглежда ме. — Може ли да се съсредоточиш? Остава ми само седмица, за да спретна десерта. Имам нужда от помощта ти.

— Тук съм — уверявам го аз. — Много ми се иска тази година да пропусна Коледа, да си остана вкъщи сама и да поплача под елхата.

— На Джун тази работа никак няма да й хареса. Ще се подразни, че си се отпуснала така.

— Знам. — Очите ми се пълнят със сълзи. — И не само Джун.

— Още ли няма нищо от Джанлука?

Клатя тъжно глава.

— На „Федекс“ вече не може да се има доверие, както и никога не е ясно дали зехтинът е студено пресован. Може пък да не го е получил.

— Получил го е. На следващата сутрин. Проверих. — Оставям молива и побутвам масата.

— Знам, че никак не ти се иска да го чуеш от мен, но едва ли едно писмо е достатъчно.

— Излях си сърцето!

— Трябва да му позвъниш.

— И какво да кажа?

— Ако му позвъниш, ще се разберете веднъж завинаги. Виж дали все още те обича. След това забрави. Винаги съм казвал, че не трябва да скърбиш за един мъж по-дълго, отколкото си излизала с него.

— Да, прав си — съгласявам се аз. — Само че ми трябва някаква причина, за да му се обадя.

— Измисли.

Надявах се Джанлука да ми позвъни, след като получи писмото. Мъжът, когато познавах, беше прям. Винаги ми показваше ясно чувствата си. Не ми е писал, след като е получил писмото. То не го е накарало да се свърже с мен. Написах му го, за да разбере дали все още държи на мен. Ако държи, искам да го покана за Коледа.

— Ще го покана за Коледа.

— Ето — подава ми Гейбриъл телефона. — Действай.

Отварям капачето на мобилния и набирам Джанлука.

Междувременно си представям Коледа без него. Ще се държа като добра леля, ще играя с децата, ще обличам новите им кукли, ще обяснявам как се играе с новите игри, ще мия чинии, ще помагам на по-старите да се преместят от стола на канапето и после пак на стола. Ще наливам вино, ще режа сладкиша, ще паля свещите. Просто ще помагам. При мисълта, че ще прекарам поредния празник, като се грижа за всички останали, натискам копчето. В работилницата се включва телефонен секретар. Покривам мобилния с ръка.

— Включи се телефонният секретар.

— Остави съобщение! — шепне Гейб.

— Здравсти. Pronto. Обажда се Валентина. Ами... обаждам се да попитам как си и дали имаш планове за Коледа. Искам да те покана. Ако искаш да дойдеш, моля те звъни ми. Имаш номера ми. Благодаря.

Затварям.

— Какво ще кажеш?

— Просто върхът — отбелязва сухо Гейбриъл и се връща към списъка с продуктите.

Спя дълбоко, когато мобилният на нощното ми шкафче звънва. Посягам към него полузаспала и отварям капачето.

— Валентина, да не би да е прекалено късно?

Разсънвам се на секундата.

— Джанлука?

— Да — потвърждава той. — Късно ли е? — пита отново.

— За нас ли? — изломотвам аз.

Той се смее.

— Не, питах дали е нощ?

Готова съм да умра. Поглеждам към часовника.

— А, три след полунощ, но съм будна.

— Получих писмото ти преди няколко дни — започва той.

— Така ли? — Не знам какво друго да кажа и усещам, че всеки момент съдбата ще нанесе поредния си удар. Карлота се търкала до него в леглото, накарала го е да ми звънне, за да престана с глупостите и тя да може да си вее на воля палтото от норка.

— Много искам да дойда за Коледа. Благодаря ти за поканата — продължава той. — Не исках да ти звъня, преди да купя билет. Не е лесно да си намериш билет по Коледа.

— Знам.

— Валентина, трябва да ти кажа нещо — обяснява той. — Става въпрос за нещо, което си написала в писмото си. Предполагаш, че съм си намерил друга. Истината е, че няма друга.

Не виждам от сълзи. Не очаквах подобно нещо. Надявах се, истина е, но не предполагах нито за миг, че той продължава да ме обича.

— Сигурен ли си?

— Да — отвръща направо той. — Не може да има друга, Валентина.

— Защо? — Бърша сълзите с ръкава на пижамата.

— Защото за мен съществуваш единствено ти.

— Много се радвам, че се обади.

— Аз съм сигурен в чувствата си, Валентина. А ти?

— Вече нищо няма да ни раздели, Джанлука. Искам да си щастлив дори повече, отколкото го желая за себе си. Ако ми беше казал, че си продължил напред, щях да се зарадвам за теб. Това е истината.

Когато затварям телефона, се отпускам на възглавниците и поглеждам нагоре. Лъч светлина от улицата е прерязал тавана, ясен и блестящ. Дълго оставам загледана в него. Това не е сън. Мина толкова време, а Джанлука е на път и с него ще прекарам най-хубавата Коледа в живота си.

Пътниците от полет 125 на „Ал Италия“ се изсипват покрай митницата и излизат в залата за посрещане на летище „Джей Еф Кей“. Оглеждам се за Джанлука. Мобилният ми вибрира в джоба. Вадя го. На екрана се появява есемес. „Ciao“.

Поглеждам думата, след това и адреса, от който е изпратен. GV@roma.net.

Аз: Джанлука?

GV: Аз съм.

Аз: Къде си?

GV: Живея в ХХІ век. Вдигни поглед.

Пускам блекбърито в чантата и вдигам очи.

Джанлука ме забелязва в мига, в който излиза. Вдига блекбърито високо и доволно, сякаш е трофей. Изглежда великолепно — косата му е по-дълга, облякъл е страхотно кашмирено палто, дълго, черно, с тесни ревери. Досега не го бях срещала през зимата и за пръв път го виждам в палто. Отдолу е с дънки и тъмносиньо поло.

Влюбена съм.

Прегръща ме и ме целува. Тъгата изчезва, мъката по Джун се стопява, депресията ми, предизвикана от Алфред и Памела, съчувствието към Брет и Макензи — всичко изчезва. Оставаме само двамата с него и целувките, ароматът на цитрус и напа, полепнал по кожата, по врата му. Шумът на летището заглъхва. Не чувам дрънченето на количките, виковете на пътниците, подсвирването на полицаите. Отпускам се в ръцете му.

— Обичам те — шепна аз. Изчаквах да го прегърна и тогава да му кажа тези думи. Притискам лицето му в ръце.

Сините му очи се присвиват.

— Сигурна ли си? — шегува се той.

— И още как.

— Обичам те, Валентина. — Прегръщаме се сред тълпата. Чувствам се така, сякаш някой ме е открил за пръв път в живота ми. Лутах се по света и търсех нещо, търсех някого и ето че го открих, голямата си любов, моя любим.

Нямам представа колко дълго пътувахме от „Джей Еф Кей“ до Манхатън — шофьорът не престана да се оплаква от трафика, но аз дори не забелязах. Откакто взехме багажа, чак до Бароу стрийт не спряхме да се целуваме и не можем да се откъснем един от друг, докато Джанлука се настанява в „Сохо Гранд“ и се качваме към стаята му.

Палтото, багажът, роклята ми, чантата, обувките, чорапогащникът, шапката, ръкавиците, всичко пада като черешови цветове, понесени от вятъра в последните дни на пролетта, венчелистчетата се сипят като сняг, въздухът се изпълва с розови цветове и зад нас остават единствено голите клони, по които някога са цъфтели.

Любим се бързо, страстно, без да се разсейваме — аз се любя от името на всяка жена, която някога е била влюбена, включително Джун, която намига от лунния сърп и ме подтиква да отдам чувствата си на този добър мъж, който ме обича така, както никой досега. „Сексът е живот“, казваше Джун. Тя изпитваше съжаление към хората, които не го разбираха, не търсеха секс и не го получаваха. Сексът ни показва, че сме живи, че не сме сами, той ни помага да пуснем корени в настоящето.

Научавам онова, което Джанлука иска от мен.

На пръв поглед изглежда нещо съвсем дребно да научиш какво иска мъжът до теб, но за мен това е важен урок. Предполагах, че Джанлука ще ми разкрие от какво има нужда, без да се налага да го питам. Научих се да задавам въпроси, да се вслушвам в отговорите, да се движа в зависимост от тях.

Нуждите му са съвсем простички, но ако той ги пренебрегне, животът ще стане твърде сложен — или може би той ще се превърне в сложна личност, или просто това е едно и също. Джанлука обожава времето, сграбчва часовете, без да е намислил предварително какво

иска да прави, тръгва на разходка без посока, приготвя храната бавно, храни се дълго и води безкрайни разговори, след което двамата заспиваме и продължаваме обсъжданата тема, след като се събудим. Освен това трябва да съм напълно откровена с него. С удоволствие бих му казала истината, защото сега, докато съм в прегръдките му, изживявам с наслада всеки миг.

Устните на Джанлука се спускат по врата ми и аз си поемам толкова дълбоко дъх, че той леко се отдръпва. Ето го истинското чувство, когато си влюбен, него чаках толкова отдавна, чаках човека, за когото ще означавам всичко на този свят.

Господи, знам, че тази Коледа ще бъде невероятно щастлива. Нито един подарък, нито една изненада няма да ми донесе подобна радост. А тази вечер, в този момент знам, че живея за Джанлука, но също така и за себе си, а също и за Джун Мари Лотън, която умееше да живее.

Пръскам се с парфюм „Тер“ на „Ермес“.

Облечена съм за коледната вечеря, за гощавката на седемте риби в дома на Тес. Избрах сребърното ламе, с което бях на сватбата на бабчето и Доминик, но този път съм без перлите. Много се изкушавам да си ги сложа. Все пак, след като се навечеряме, татко ще чете от „Коледна песен“ на Чарлс Дикенс и аз мога да съм звуковото оформление, когато Марли подрънква с веригите.

Бабчето и Доминик прекараха целия ден у Тес, подготвиха морски охлюви, скариди, раци, камбала и два вида миди за вечерята.

Джанлука отиде да изпълни последна поръчка преди Коледа. Гейбриъл е застанал на вратата.

— Искам да ти дам коледния подарък.

— Гейбриъл, не трябваше.

— Лъжкиня. Няма човек, който да обича подаръци повече от теб. Ела. Вземи си палтото — нарежда той.

Дръпвам палтото на Джанлука, закачено на вратата, и го намятам. Загръщам се в кашмира. Той е съхранил неговия мирис, затова го пристягам още повече.

— Ела — настоява Гейбриъл.

Тръгвам след него към покрива.

— Добре, сега стой тук — разпорежда се той. — Остани до стената. След това се обърни.

Треперя от студ.

— Само секундичка.

Гейбриъл отива до нишата. В следващия момент нахлува музика. Франк Синатра.

Притискам длани към бузите си.

— За това ти говорех. Атмосфера на покрива. А сега, дами и господа, Председателя на борда — замахва той театрално.

— Мислех, че покривът е довършен!

— Не беше, докато не инсталирах музиката.

— Страхотно е! Много ти благодаря!

Гласът на Франк Синатра се носи над Гринич Вилидж в тази синя коледна вечер. Гледам надолу към Пери стрийт с езерцата златна светлина от уличните лампи. Хората бързат към къщи с последните покупки, сякаш в такт с музиката на Синатра, който ги изпраща с песен по домовете.

— Взех старите албуми на бабчето и ги качих на диск. Шест часа Синатра. Чуваш ли? „Свали звездите“. Страхотен хит от 1940-а. Истински покрив и истинска звездна музика!

— Бабчето направо ще полудее — отвърщам аз. — Тук имаме само едно старо радио. — Обръщам се към Гейбриъл и го прегръщам. — Как да ти благодаря?

— Каквото и да се случи, винаги ще имаш Синатра... Валентина.

Гейбриъл ме нарича Валентина за пръв път. Ще се престоря, че не разбирам какъв смисъл влага, защото той може да се престори, че не разбира за какво говоря.

Поема си дълбоко въздух и ме поглежда.

— Двамата с теб сме свещи от „Тифани“. Най-хубавите от най-хубавите. Дойде обаче времето да разделим двойката. Единият от нас се влюби. В тази къща има място само за един мъж.

Затварям очи. На покрива е поне минус двацет градуса, но аз не усещам студа. Замислям се над възможностите, които ще донесе животът ми с Джанлука.

— Все някой ден трябваше да се случи — продължава тихо Гейбриъл. — И ето че стана. Не можеше да се случи на по-готино момиче. Радвам се за теб. — Той ме прегръща отново.

— Но ти си най-добрият съпруг, когото някога съм имала.

— Май е време да намеря един и за себе си — въздиша Гейбриъл. — Хайде. Не обичам престоляни морски охлюви, а пътят до Джърси с влака е безкрайно дълъг.

На покрива се чува звънецът на входната врата.

— Дали е каквото си мисля?

Той кима.

— Аха. Това е втората част от подаръка. Инсталирах звънец и тук, за случаите, когато си на покрива и чакаш някого. Няма да тичаш чак до долу и да се притесняваш, че си изпуснала пощальона.

— Ти си гениален! Сигурно Джанлука си е забравил ключовете — отворя аз. Натискам копчето, за да отворя.

— Работи като змей — хвали се гордо Гейбриъл.

— Какво ще правя без теб?

— Всеки ден ще ме виждаш в работилницата. Просто няма да живея тук. Трябва да потърся нещо изгодно и наблизо.

— Моля те — прегръщам го отново аз. — Да е зад ъгъла.

— Ще се постарая. Отивам да взема десерта. Кухнята ще ми липсва. Обичам мраморните плотове. Но какво пък толкова. Нова година, нови хоризонти, ново начало. Ще пратя Джанлука горе. — Гейбриъл отваря вратата. — Целуни го, докато пее Синатра. Ако го направиш, той никога няма да си тръгне.

Усилвам звука и чакам. След малко чувам стъпките му.

Нямам търпение.

В следващия момент на вратата се появява Брет.

— Брет?

Той пристъпва към мен. Виждам, че е много разстроен. Изглежда е плакал.

— Какво е станало?

— Мак и момичетата отидоха при родителите й за Бъдни вечер... — започва.

— В центъра ли? — Изправям яката на палтото му. Изглежда ужасно и не е облечен подходящо. Никога досега не го бях виждала разрошен.

— На Осемдесет и първа. — Потрива ръце. Измръзнали са. Сигурно е вървял пеша дълго.

— Ти защо не си с тях? — питам аз.

— Не можах да остана. — Очите му се пълнят със сълзи.

— Защо? — питам аз. Поемам ледените му ръце в своите, за да ги стопля.

— Притиснах я. Бях й купил подарък. Сапфирено колие... Тя отказа да го приеме. Каза, че всичко било приключило. С брака ни било свършено. — Сълзите се стичат по лицето му. Прилича на момче, на същото онова момче, което помня от Остин стрийт.

— О, Брет, заради напрежението покрай празниците е — опитвам се да го успокоя аз.

— Не е заради празниците. Влюбена е в друг. — Подпира се на стената и навежда глава. Прегръщам го през раменете и той отново се разплаква.

Не мога да повярвам. Брет беше споделил, че имат проблеми, но не бях и предполагала, че може да се стигне дотук. Мислех, че двамата ще оправят отношенията си, че Мак ще предпочете подредения живот пред хаоса на новото начало.

Спомням си случая през лятото, когато тя се отби, дойде на покрива и ме обвини, че имам връзка със съпруга й. Сега разбирам, че е била решила какво да прави много преди да дойде при мен. Знаела е, че ще го напусне, просто си е търсела извинение. Опитвала се е да използва мен за това. Вече е имала друг и е искала да хване Брет в изневяра, за да го напусне без чувство на вина.

— Брет, много съжалявам.

— Не знам какво да правя. За пръв път в живота си не знам какво да направя. — Привличам го към себе си и го прегръщам.

— В момента не можеш да направиш абсолютно нищо. Коледа е, а ти имаш момичетата. Трябва да мислиш за тях — обяснявам аз.

След малко Брет се отдръпва.

— Ще тръгвам. Не знам защо дойдох.

— Винаги можеш да дойдеш. Можеш да разчиташ на мен — уверявам го аз.

Той се оглежда. Очевидно мъжът, когато познавам, силен и самоуверен, се разпада пред очите ми. Обзет е от отчаяние. Как иначе. Животът, който е създал, е приключил.

— Ти си имаш планове — продължава той. — Имаш семейството си.

Познавам Брет от времето, когато бях още момиче, и никога не съм го виждала в такова състояние.

— Не можеш да си тръгнеш. Ела с нас. Ще ходим у Тес и Чарли.

— Не мога. Искам да се прибера вкъщи. — Когато казва „вкъщи“, в очите му се появява отчаяние.

Прегръщам го отново. Притискам го до себе си, а той заравя лице във врата ми и отново се разплаква. Разтварям палтото и го привличам до себе си, за да го стопля.

— Всичко ще се оправи — шепна аз. — Ще се оправи.

Усещам устните му по врата си, след това на бузата.

Лекотата, с която общуваме, удоволствието, когато сме заедно, миналото, което ни свързва, ме обгръщат като фин кашмир. Искам да го успокоя. Искам да го прегръщам. Искам да му помогна. Топлите му сълзи изстиват на бузата ми. Усещам устните му върху своите. Той се отдръпва в мига, в който се отдръпвам и аз.

— Извинявай — шепне.

— Не, ти извинявай. — Не мога да повярвам, че се случи подобно нещо. Какво направих? Искях да го утеша, не да го целуна.

Чувам как вратата зад мен се затваря. Обръщам се. Мисля, че е Гейбриъл, но се оказва, че не е той.

Джанлука е.

Имам чувството, че това е поредният удар на съдбата, но не мога да помръдна от мястото си и да оставя Брет сам. Поглеждам Джанлука и протягам ръка, каня се да обясня защо сме се целунали, но той вече слиза надолу.

— Вал, не знам защо те целунах. Не трябваше — започва Брет. — Прости ми. — Пуска ме и тръгва към вратата. Моля го да остане, но той хуква надолу, преди да успея да го спра.

Тръгвам след него и се загръщам в палтото. Трябва да намеря Джанлука и да му обясня какво се случи. Той ще разбере, когато му кажа, че съпругата на Брет го е напуснала на Бъдни вечер. Просто се опитвах да помогна. Целувката беше случайност. Бръквам в джобовете на палтото.

Вътре напипвам кутийка. Усещам, че е малка, кадифена.

Сърцето ми препуска. Вместо да сляза, вместо да последвам инстинкта си и да постъпя както е редно, да му обясня, аз оставам.

Пристъпвам към трейажа, където бяха розите. Отдолу идва светлина. Бъркам в джоба и вадя кутийката. Знам, че не бива, въпреки това я отварям. Пръстен с диамант и платинен обков. Великолепен, искрящ, той улавя синята светлина и проблясва в мрака.

Затварям кутийката и я пъхвам в джоба на палтото му.

Обзема ме паника. Брак. Съпруг. Живот. Готова ли съм за това? След това се засрамвам, че съм погледнала... че съм съсипала абсолютно всичко.

Не беше ли ясно още от самото начало какви са намеренията на Джанлука? Че иска да се ожени за мен и да се погрижи за всичко? Той не се е променил, след като се е влюбил в мен. Останал си е същият традиционалист, какъвто е бил открай време. А аз съм голямата му любов. Показа го ясно дори без диаманта.

Вдигам поглед към небето и търся знак, който да ме насочи напред, нещо, което да ми подсказва как да постъпя, какво да кажа.

Поглеждам луната. Няма луна. Търся светлина откъдето и да е, от звездите, но няма и звезди. Дори облаци няма, които да ми напомнят, че небето винаги се движи и променя. Цари неподвижен мрак. Отникъде не се появява знак. Къде са картините, които Джун рисуваше за мен по нощното небе? И тях ги няма.

Хуквам надолу по стълбите. Джанлука е в кухнята с Гейбриъл и му помага да сложи десерта в плик.

— Брет каза да ти предам, че си отива вкъщи — започва Гейбриъл.

— Благодаря. — Свалям палтото на Джанлука и го мятам на облегалката на един от кухненските столове.

— Добре, готови сме — казва Гейбриъл. — Да вървим, деца.

Посягам към дрешника за моето палто.

— Аз какво да взема?

— Пластмасовите кутии — отвръща Гейбриъл. — В пазарската торба.

Въпреки че се страхувам, поглеждам към Джанлука, който се настанява на един от столовете до плота. Затваря капака на хладилната чанта и го заключва.

— Джанлука, би ли взел сака, ако обичаш? — моли Гейбриъл.

— Извинявай, Гейбриъл. Няма да дойда — отвръща бързо той.

— Защо не? Да не би да не ти е добре?

— Не.

— Тогава последното място, на което ти се ходи, е рибната вечеря. Да нямаш проблем със стомаха? Да ти дам ли хапче? Слагаш една таблетка във вода и си готов. За нула време ще се оправиш.

Не смея да погледна Джанлука, но усещам погледа му върху себе си.

— Гейб, и аз няма да дойда — обаждам се аз.

— Ама на вас какво ви става? — Гейбриъл поглежда Джанлука, после и мен. — Добре, добре, разбрах. Ще направите си Бъдни вечер тук. Малко забавленици.

— Точно така — кимам аз.

— Какво да кажа на семейството? Че ви е прегазил автобус ли?

Джанлука мълчи.

— Добре, става — отвърщам аз.

— Ще се разсмърдят. Най-вече Тес. Поръчала е съдове за готвене на пара специално за случая.

— Ще го преживее — сопвам се аз. — Ще се оправиш ли с влака?

— Майната му на влака. Ще си взема такси.

— Чак до Тес ли?

— Точно така, сестро. Жълто такси чак до Джърси. Весела Коледа и на мен — пожелава си той и посяга към торбите. — Вие двамата се забавлявайте. Не ме чакайте — провиква се от стълбите. Хлопва вратата към фоайето.

Джанлука става и се обръща към мен. Скръства ръце и се обляга на мраморния плот. Заставам зад стола и прокаквам пръсти по кашмиреното палто.

Помня подобна сцена в хотел „Сполти“, когато нямах представа какво точно иска Джанлука от мен. Сега вече знам, въпреки това стоя зад стола, сякаш се опитвам да се скрия.

— Да се качим на покрива ти — предлага той. — Имам нужда от въздух.

Тръгвам след него обзета от страх. Каза моя покрив. Лошо. Последния път, когато беше в Ню Йорк, когато бабчето падна, той се качи горе и поиска да избира него, а аз не го направих. Тогава не хареса реката ми, а сега сигурно я ненавижда. За пореден път съсипах всичко.

Джанлука отваря вратата и излиза на покрива. Отива до стената с изглед към Хъдсън и се обляга на нея. Заставам до него. Коледната вечер е ясна. Градът е притихнал, само на магистрала „Уест Сайд“ се мярка по някоя и друга кола. Джанлука поглежда към Вилидж. Найсетне пита:

— Ти ли го целуна или той теб?

— Не знам.

— Важно е.

— Съпругата му го е напуснала. Влюбила се е в друг. Каза му е тази вечер.

— И ти го утеши.

— Не съм. Никой не може да го утеши.

— Тогава защо го целуна?

— Била съм с Брет почти десет години. Още от тийнейджърка чак до края на двайсетте. Той беше първата ми любов — обяснявам аз.

Сега съм на трийсет и пет и съм прочела куп книги, които съветват жените да мълчат за романтичното си минало пред настоящия любим. Само че моето романтично минало е съвсем простичко, а той вече познава и Брет, и Роман Фалкони. Освен това осемнайсетгодишната разлика помежду ни означава, че Джанлука е опитен и мъдър по отношение на любовта и живота. След последните две вечери в хотел „Сохо“ честността е единственият избор от менюто на румсьорвиса.

— Искаш ли да се върнеш при него? — поглежда ме той.

Очите ми се пълнят със сълзи.

— Не.

— Тогава защо го целуна?

— Не знам, Джанлука. В мига, в който се случи, знаех, че допускам грешка. Не го обичам по този начин. Жал ми е за него, той е изгубил всичко.

— Жалостта е падението на жената, когато става въпрос за мъж — заявява той. След това се отдалечава от мен.

— Моля те, опитай се да разбереш — тръгвам след него аз.

— Va bene — отвърща примирено той. Отдалечава се в другия край на покрива и поглежда към магистрала „Уест Сайд“. Мълчи много дълго.

— Искат ми се да ми се разкрещиш — признавам аз.

— Просто си била мила с него. Възхищавам ти се.

— Тази вечер няма място за възхищение. — Чувствам се ужасно заради целувката и дори още по-ужасно заради пръстена в джоба. Мечтаната Коледа ми се изплъзва.

— Било е грешка — заявява той.

— Голяма грешка. Не обичам Брет. Не обичам нито един мъж, колкото обичам теб. Искам да прекарам живота си с теб. Всеки ден.

Джанлука хваща ръката ми.

— Студено ти е — казва той.

— Моля те. Поне се развикай. Излей гнева си. Да приключим. Допуснах грешка. Нараних те.

Той ми целува ръката.

— Прощавам ти — отвърща протичко.

— Защо? — Не мога да повярвам колко е спокоен. Ако си бяхме сменили местата, досега да съм изхвърлила кашпите от покрива, обзета от ревност и яд. — Как е възможно да ми простиш?

Той поема лицето ми между дланите си.

— Защото те обичам.

Тогава ме целува. Притегля ме до себе си и шепне в ухото ми:

— И ти имам доверие.

Това е. Доверие — неуловимата цел, основата за истинската любов и подаръкът на Джанлука за тази Коледа. Поднася ми го благородно, без всякакви съмнения. Той ми вярва. Знае, че му казвам истината. Доверието беше тайната на сдобряването на мама и татко, балсамът, който ще излекува Алфред и Памела, за да продължат напред, който ще подежда и при мен. Доверието означава, че няма нужда да се притеснявам, че сърцето ми ще бъде разбито. Доверието означава, че ще намерим начин да осъществим и неговите, и моите мечти. Доверието означава, че имам до себе си човек, който ще ме подкрепя дори ако се проваля, сбъркам или извърша нещо прибързано. Джанлука го доказва тази вечер. Мога да му се доверя, защото той ми има доверие.

— О, Джанлука, да вървим — притискам се до него аз. — Чакат ни в Джърси.

— Тази гощавка със седемте риби не ми харесва.

— Така ли?

— Искам да прекарам Бъдни вечер с теб. Само с теб.

— Не те заслужавам — въздишам аз.

Той ме прегръща отново.

— Има само един начин да ми се реваншираш.

— Как? Готова съм на всичко. Дори ще ти боядисам къщата.

— Не се налага да го правиш — смее се той.

— Тогава какво да направя? — питам аз.

— Омъжи се за мен.

Поемам си дълбоко дъх.

— Знаеш ли, веднъж прочетох една статия...

Джанлука извива очи.

Продължавам:

— Мъжът никога не пита жената дали ще се омъжи за него, ако не е сигурен, че тя ще се съгласи.

— Тази статия ми харесва — усмихва се той и поема лицето ми в ръце. — Предпочитам да чуя отговора от теб. — Притиска ме до себе си. Вече знае отговора, но нали е истински джентълмен, мъжът, когото обичам, затова чака търпеливо и е сигурен, че ще отговоря правилно.

— Да — отвърщам аз. — Ще се омъжа за теб.

Той ме целува, а Гринич Вилидж се завърта в палитра от индигово, зелено и коледно червено около нас.

Най-сетне нощното небе се разтваря и луната, млечна перла, се показва. Сребърна светлина танцува по река Хъдсън сред водопад от сапфири.

— Какво ще кажеш за реката ми този път? — питам го аз.

Той поглежда над стената, плъзва очи по магистралата и към Хъдсън.

— Реката ти ми харесва — отвърща той. — Много ми харесва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.